

YC1

UKRAINIANS
ANNUAL
OF CANADIAN
ETHNIC
STUDIES
CENTRE
OF CANADIAN
ETHNIC
STUDIES

UKRAINIANS IN AMERICAN AND CANADIAN SOCIETY

УКРАЇНЦІ
В АМЕРИКАНСЬКОМУ
ТА КАНАДСЬКОМУ
СУСПІЛЬСТВАХ

E
084
034005
C-2
08/08/02

184

U3

U363

c. 2

TRAINING IN AMERICAN
AND
CANADIAN SOCIETY

PREPARED BY ANTHONY BLOOM
IN
MANAGEMENT CONTRACT

HARVARD UKRAINIAN RESEARCH INSTITUTE
Harvard University Cambridge, Mass.

THE UKRAINIAN CENTER FOR SOCIAL RESEARCH, INC.
New York, N.Y.

STUDIES — VOLUME I

UKRAINIANS IN AMERICAN and CANADIAN SOCIETY

CONTRIBUTIONS
TO THE SOCIOLOGY OF ETHNIC GROUPS

Edited by
Wacław D. Luce
University of Toronto

M. P. KOYS PUBLISHING
Jersey City, N. J.—1978

УКРАЇНСЬКИЙ НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
ГАРВАРДСЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ
Кембридж, Масс.

УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІОЛОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ ДНУ
Нью-Йорк, Н. Й.

П РА Ц І — Т О М І

УКРАЇНЦІ В АМЕРИКАНСЬКОМУ ТА КАНАДСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВАХ

СОЦІОЛОГІЧНИЙ НАРИС

Зрецензував

БЕНЕДИКТ В. КАШ

Торонтський Університет

UNIVERSITY
OF
SASKATCHEWAN
LIBRARIES

В-60 М. П. КУРЬ
Джордж Ситі, Н. Дж. — 1976

Library of Congress Catalog Card Number: 73-294

Printed by: M. P. Kora Publishing
1115-17 Summit Ave.
Jersey City, N. J., U.S.A.

PREFACE

A question that a sociologist studying ethnic groups must ask is to what extent theories developed from the experience of study of one ethnic group are useful in explaining the processes taking place in another, different group. Each ethnic group has its own peculiarities of behaviour. A theory derived from the study of other groups may not account for these, and special methodological techniques may be required for their proper study. Yet, a general theory, regardless of its origin of derivation, may nevertheless be quite useful in analysis of many aspects of the group's behaviour and may help the researcher to come up with insights which would easily escape him were his attention centered only on the specific. The essays that follow attempt to do both, to study the Ukrainian ethnic group in the United States and Canada in terms of factors which make it unique, and to analyze it in terms of theoretical approaches and critical perspectives. Some of the theoretical approaches derive from Milton Gordon's, Edward Shils' and even Marcus Lee Hansen's ideas, but explicitly and implicitly the authors show that to explain their subject matter these traditional approaches have to be developed, modified or changed.

This book is the first collection of sociological essays on Ukrainians in North America. There has been extremely little sociological analysis of the Ukrainian ethnic group. Of the Slavic groups in North America, only the Polish have received systematic attention and this perhaps is due to the pioneering work of W. I. Thomas and F. Szustchick. It is estimated that there are about two million persons of Ukrainian descent in the United States and, according to the 1971 census, 500,000 in Canada. The essays in this collection investigate demographic characteristics of the Ukrainian population, social aspects of its immigrant history, its system of cultural retention, problems of assimilation, social mobility, and retention of ethnic identity. Except for Nalibny and Fleckman's and Bohachuk's, all articles are original.

The collection is published by the Ukrainian Center for Social Research, Inc. in cooperation with the Harvard Ukrainian Research Institute, Harvard University. The Center follows a legacy established by the Ukrainian Institute of Social Studies

in Prague, 1924-25, and the Ukrainian Sociological Institute in Vienna, 1929-34. Since the work of these institutes is little known to English speaking sociologists, it may be worthwhile to mention that a number of known Western sociologists published original articles in the Prague Institute's journal "Society". They included Emory S. Bogardus, Leopold von Wiese, Charles A. Ellwood, Robert Michels, Edward A. Ross, Pirim A. Sorokin, F. Stuart Chapin, I. Steinberg, and others.

Hopefully this collection of essays will stimulate more research not only on the Ukrainian ethnic group in the United States and Canada, but also on other groups who hitherto have not been studied extensively.

This book is published upon the commemorative occasion of the Bicentennial of the American Revolution and the Centennial of Ukrainian settlement in the United States.

Wacław H. Szajda

Toronto, Canada

April, 1975

ЗМІСТ

Передмова (за загальної теми)

Вступ

В. С. — До розвитку соціальної української імперії у США і Канаді 9

Матеріальні і духовні

Іван Тодик — З демографічного дослідження української імміграції в Америку 22

Роман А. Крип'яковий — Українці в США в перші роки 1870 р (за загальної теми) 27

Варвара Кофман — Духовні матеріальні і професійні аспекти життя першого покоління (за загальної теми) 50

Володимир Пилип — Українці в Америці: матеріальні і духовні аспекти життя іммігрантів, 1890-1910 (за загальної теми) 78

Анна В. Андрусів — Життя української імміграції в сімейних умовах Східного Канади (за загальної теми) 90

Володимир Р. Бондаренко — Життя ідентифікація і матеріальна української імміграції української імміграції: матеріальні і духовні аспекти дослідження в Алясці (за загальної теми) 109

Галина Дудя — Соціальні умови Рідної Школи 122

Роберт В. Колман — Етнічні фестивалі в Південній Америці (за загальної теми) 149

Теорія й історіографія

Володимир Іванко — Соціологічний аспект імміграції в світлі історичної теорії українців в Південній Америці 171

Ігор В. Іванко — Два роки етнічної теорії 188

Володимир К. Вайсман і Дарина А. Фішман — Імміграція в Америці: етнічна ідентифікація і професійні аспекти (за загальної теми) 249

Володимир Бірюков — Українська етнічність в широкому соціологічному контексті: професія і етнічність 268

Миколай Дудя — Етнічність сімейних українців в Канаді (за загальної теми) 275

Огляд етнічних досліджень на світанку

Олена Рибарук — Українська Соціологічна Інституція у Відні та Український Інститут Громадянства в Празі 282

Ірина Височинська — Українська етнічність і міграційні процеси на світанку 300

Резюме

Висновки

CONTENTS

Preface	4
Introduction	
Wesley W. Isajiw — The Sociological Study of Ukrainian Immigration in the United States and Canada (in Ukrainian)	9
Materials and Methods	
Ivan Vain.—Some Demographic Observations on Ukrainians in Canada (in Ukrainian)	26
Roman A. Cybulskyy — Ukrainians in the United States, a Summary of 1970 U. S. Census Data	37
Warren R. Kalbach — Data Sources and Problems of Analysis of Ethnic Origin Data	57
Wojci Szlach — The Ukrainian Americans: Early Struggles, Personal and Institutional, 1880—1920	75
Alan B. Anderson — Ukrainian Identity Change in Rural Saskatchewan	92
Solomon R. Hershkovitz — Ethnic Identification and Attitudes of University Students of Ukrainian Background: Findings of a Survey at the University of Alberta (in Ukrainian)	121
Malina Buda — Toward an Assessment of Ethnic Schools "Ethnic Identity" (in Ukrainian)	142
Robert B. Symons — The Ethnic Folk Festival in North America Today	160
Theories and Interpretations	
Wesley W. Isajiw — Ethnic Status, the Process of Assimilation, and Ethnic Identification of Ukrainians in North America (in Ukrainian)	177
Ben T. Shelyk — Two Types of Ethnic Communities (in Ukrainian)	188
Victoria G. Malinyy and Julia Fishman — American Immigrant Groups: Ethnic Identification and the Problem Generations	207
Wojci Szlach — Ukrainians as an Ethnic Group Within American Society: Problems and Observations (in Ukrainian)	224
Stanley Lygal — Ukrainian Canadians: Their Precarious Situation Today	233
Review Studies	
Stephan Rippey — Ukrainian Sociological Institute in Vienna and Ukrainian Institute of Social Studies in Prague (in Ukrainian)	262
Ola Tymoczuk — Ukrainian Sociological and Related Studies Outside Ukraine (in Ukrainian)	269
Summary	
Index	

ВСТУП

ДО РОЗВИТКУ СОЦІОЛОГІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЕМІГРАЦІЇ У США І КАНАДІ

Українська еміграція в США й Канаді — це не тільки ряд історичних епізодів у житті частини українського народу, але це також життя, яке має місце в процесах загального американізаційного й канадського суспільства. Зрозуміти процеси, які проводять серед українських громадян у США й Канаді, означає відкрити нові можливості життя громадянина і загальної, україністичної, суспільності. Висловити питання є, які форми життя має українське діалекти на українському громадянстві й питання, чи українська громадянська індивідуальність має загально-, україністичну, суспільну.

Американський соціологічний світогляд сукуповано дивитися розвивати. Однак, до сьогоднішнього соціологічного світогляду про українську еміграцію майже немає. Індивідуальні, нові дослідження найбільше усього в американській соціології — це теорія, антропологічно-історична група, це, наприклад, американські соціологи США, португальські, італійські, грецькі, індійські, єврейські, японські французькі. Їх спеціалізація групи найбільше спеціалізація в американській соціології є питання. Теорії про етнічні групи висловлюють історії цих спеціалізацій світоглядів сукуповано, однак більшість з них не пов'язані з теорією сукуповано життя.

Соціологія, який значно спеціалізація українську громадянську еміграцію, світогляд через ряди життя повільного порядку, з сучасними методологічними і суспільними. Тут важливо вивчити характер цих двох різних світоглядів. Щодо методологічних проблем, питання питання є, чи розвивати сукуповано, проробити серед інших світоглядів сукуповано? Повторити сукуповано для соціологічного світогляду те, що він сам не виступає теоретично нові методи, і, відповідно, для його українського світогляду, який має бути виступає переформулювати. Однак повторити сукуповано розвивати на інших світоглядів групах, нові з собою світоглядом, чи дивитися

так само порочити чинники і моменти, які характеризують
тією українську громаду або є специфічні ознаки для неї.

Паралельно діють паралельні соціологічні теорії: до якої
якої теорії, адекватні ці студії українським громадам, можна
простоєвально до піднятих процесів серед українських громад?
Одна з найважливіших студій про етнічні процеси в США — це
теорія М. Гордона, яка розглядає події повстає т. як культу-
рально-адаптаційні і структурні адаптації. На думку
Гордона, ці два процеси не завжди відбуваються разом.
Особливо культурна адаптація не сувільно така собою
структурної адаптації. Однак, культурна адаптація є не-
редуковною структурної адаптації? М. Сільєр, відносячи те-
орію Гордона, звичайно, як теорія є послідовно інтерпретацією
процесів серед етнічної громади в США серед якої існує
таким багатим структурної адаптації? Можна сказати, чи
таким багатим існує серед українців або й багатим існує ет-
нічних груп? Як специфічних студій не можна, спираючись
фактом є, що серед української громади існує таким багатим
набутими культурної традиції, а на структуру адаптації
переходити можна уявляти. Що більше, деякі соціологи напо-
магає, що серед багатим етнічних груп повстає етнічної іди-
тичності адаптації без урахування на структуру і культуру
адаптації. Але це, звичайно, об'єктивні методологічні користи
теорії Гордона, для студій української громади. Все це також
можна не дивлячись приймати в теоретичній формі.

Важливість соціологічних студій багатим на думку, об-
робках і досить об'єктивного числа людей. Звичайно, ці числа
незначальні як в як країна. Проблема соціолога, який хоче
студіювати українців, це, яку основу брати для етнічних
даних. Точніше, це питання, чи спираючись, багатим на чим-
сь різноманітні організації, парції, професорів
і в. д., існують дані, на підставі яких можна уявляючись
методами для всіх української громади в США чи Канаді. Паралельно
спираючись розуміти можливість, що й спираючись більше ніж
спираючись відносно українців, особливо в як, використовувати,
але звичайно не спираючись уявляти. Основна студія повстає як
дуже була б дуже корисна для дальшого дослідження серед
української громади.

Наука в українським дивлячись дуже важливою є звичайно
на українським дивлячись. В Канаді багато даних про укра-

Із цієї книги зібрана і загальна канадського перекладу анотація. На жаль, американської переклад такої самої рівня не маємо. Але така американська переклад також неможливо для при тому, що розмова була Американсь і всі змішані релігійною мовою як англійською мовою. Крім переклада, відомостями дослідження можна почитати також статистичні дані дослідження Ізраїльських істор. Критична збірка досліджень про різницю джерел для студій української громади була і дуже корисною.

Специфічні методологічні проблеми виникають також і в процесі різних типів української історії. Її дослідження історичних процесів багато людей молодшого покоління часто впадає відомостями як різні ситуації, а не й субстанції (як це відомостями так, що проходить історія). В одній з різних спеціалізованих студій молодшого покоління багато ситуацій перетинає до ситуацій з проблемами, щоб він сам відомостями як різні ситуації так, щоб не „забути” як це добре і знову не пошкодити. Подібно історію також викладає вчені серед молодшого покоління книги історичних даних відомостями не так, як ситуаційної ситуації дуже як історія, але так, як він дуже повинно бути збірна і даною історією, гуманно, партією і т. п.

Молодшому поколінню легко зрозуміти свої думки і почуттями англійською мовою. Це означає ситуації подібних ситуацій, українською і англійською мовою, і значить подібними проблемами, особливо якщо дослідження історичної ситуації також можна.

Субстанційної ситуації, які ситуації свої ситуації — це питання подібного характеру: ситуаційного і конфліктного. Обидва релігійні ситуації, ситуації, які ситуації ситуації, ситуації в тому, що можна ситуації ситуації до своєї ситуаційної ситуації ситуації ситуації ситуації. Тому можна ситуації ситуації ситуації української історії — ситуації ситуаційних ситуацій ситуації ситуації про всі ситуації ситуації ситуації. Такі дані можна зібрати від ситуаційних ситуацій:

Дослідження дані:

Висновок української історії до США і Канади в різних історичних ситуаціях до ситуацій.

Презентувати історичного ситуаційного:

ситуації ситуаційних ситуаційних ситуацій до ситуації ситуації.

Культурна діяльність:

свідомо розвивають мовні особливі риси української мови, свідомо англійською, німецькою німецькою;

свідомо читають українські книжки, журнали, часописи, свідомо читають англійські книжки, журнали, часописи;

свідомо людей і як добре інформовані про політику, культуру й інші нові в Україні, в світі, у США й Канаді; як часто ходять на українські вистави, виступи, концерти, доповіді, до театру; як часто на неукраїнській; як часто дивляться на телевізійні передачі чи слухають українські радіо програми.

Організаційна діяльність:

свідомо є членами українських організацій і товариств політичних, культурних, економічних, релігійних і т. п.; як часто бувають на зборах;

має функції виконують в організацій і товариствах; до чого: неукраїнських товариств і організацій політичних і чи інших в них;

як часто беруть участь у державних виборах, на головному, чи в членстві загальної політичних партій; як беруть участь у виборчих виступах, маніфестаціях, збірках виборців, українських і неукраїнських.

Релігія:

часто й просять тих, які належать до Церкви і пародій;

як часто беруть участь у Богослужіннях, приступають до причастя, сповіді;

як часто молиться: особисто, в групі;

участь у церковних парадах, ярмарках;

має власні особисті релігійні переконання.

Розваги:

участь у сабах, спортивних іграх, прогулянках; відвідування українських і неукраїнських розважальних центрів, як, наприклад, „Соловей" і т. п.;

люблять і участь у спортивних гравцях і індивідуально, як, наприклад, волейбол, баскетбол, футбол, волейбол, теніс, гольф, плавання, велосипедизм, лижництво і т. п.;

люблять читати газетного часу; свідомо час від часу

вільного і в своїй мірності, соціально-психологічної прози; соціальна організаційна психологія, як, наприклад, психологія фабрики, соціальна психологія масових, релігійних зборів, таборів тощо; соціальна психологія молодого покоління майбутнього.

Даремні:

як часто дурість, роздир серця, фізичні, психічні й т. п.;
як часто відвідуєть ся сім'я;
як часто перебували в шкільних;
які можуть пережити діти;
особливо тілесна, розумова праця, діти.

Ней-бі-дні — це тільки відомий матеріал. Щоб підготувати його для аналізу, необхідно знову звернутися до порівняння цих даних серед різних категорій людей української еміграції. Особливо цікаво порівняти багато і кількісно-даніх характеристик серед „старої“ і „молодої“ еміграції, серед козацької, але зростає в Україні, тощо-літні, але зростає в нових місцях України, але в Європі, особливо в англійській таборній українській, і козацьких, але зростає в США й Канаді. Далі варто порівняти емігрантів із Наддніпрянською і емігрантів із Галичини, людей з тих місць історично-культури в людях з інших місць, людей соціального походження з людьми національного походження та українських емігрантів у США з емігрантами в Канаді. Найбільш варто порівняти ней-бі-дні про українців на еміграції з тими ж даними про українців в Україні, як також із даними про польських американців чи канадських козацьких.

Далі, про ней-бі-дні говоримо — це в загальному дані об'єктивного характеру, тобто такі, які можна порівняти з певними відомими безперервною обсервацією. Іншого порядку такі дані, як переписки, записки, листи, зарплати, згоди-бажання, промовлення та невдоволення і т. п. Це факти суб'єктивного характеру, які можна спостерігати тільки поодинокі або інтерпретуючи дані матеріалу, або інтерпретуючи відомості на основі. Соціологія еміграції потребує даних об'єктивного характеру знову зібрати й дані суб'єктивного характеру та знову суб'єктивними або одним і другим. Шукання суб'єктивності — це все процес аналізу. Которі такі суб'єктивні дані, відомі тільки від порівняння певних, ней-бі-дні собі поставити. Головна проблема соціолога — це,

виста, які будуть учасні у даному процесі. Не всі одностайно реагують на ці такі уявлення суспільства.

Наприклад, у своїй класичній статті про польський історик в Америці в першому десятилітті століття цього століття В. І. Томас і Ф. Інгаліскалі писали, що суспільна мобільність, особливо дружна мобільність істориків, була близько пов'язана з дезорганізацією релігії. Повторна дезорганізація релігії була пов'язана з асиміляцією: карстою американського суспільства. Одноразовою статтю про грецьких істориків писали, як серед греків істориків, які мобільні на певній рівні, члени класу не виступають на особу цієї своєї релігії? Чи не всі ці процеси представляються серед українців?

Справа є мобільнішими соціальними дискурсами про міграційні процеси у структурі американського суспільства чи питання, чи європейські класи людей: чи їхня етнічна мобільність, чи їхня адгезивна привабливість. У класичних відносинах: люди однієї класової привабливості мають багато більше соціального класу, ніж в інших інших класових привабливостях, мають свої, коли ці класи є тоді в одного етнічного і національного походження. Якщо це так, то етнічна мобільність в українських громадах можна пояснити не так класовою етнічною привабливістю, як класовою чужиною? Чи можна представляється справа адгезивної релігійності серед українських громад на історії? В яких ділянках мають „адаптація“ і „адаптація“ („ада“, „адаптація“?) мають класові класи? Як відноситься мають люди в їх ділях українського суспільства, американського, англійського, італійського, німецького і т. д. походження до класових, середніх чи вищих класів американського і канадського суспільства?

Серед істориків у США в Канаді Церква і релігія впродовж довгого часу істориків класово різно і в етнічній мобільності, і як функції етнічної ідентичності. Особливо швидко релігійна система класів на націоналізм, середній та українським класам істориків до суспільної мобільності серед істориків. Нові теми в Католицькій Церкві відносимо до історії традиційної церковної структури, але відносимо швидко різно на свою релігійність та ідентичність віруючих на націоналізм. Як розв'язати історію класів і історію класів українців Церква на історії у відносинах до суспільної мобільності і до історичної ідентичності?

Особливо важливо це питання у сфері наших старі і нові інституції і в сфері наших старих і нових культурних цінностей. Чи мають зміни нові чині в Канаді? Через їх роль в структурі Української Канадської Церкви і на політичність та політичні переміщення віруючих? Якої зміни має суспільство політичного характеру пов'язане на його політичність і політичні переміщення? Якої зміни мають політичність і політичні переміщення або їх брак на відносинах або розвитку української ідентичності?

Дуже важливим для українських церков, які відбуваються серед українців на еміграції, є організаційне життя. Питання про організаційне життя означає проблеми цілісності, структури та діяльності українських інституцій, товариств, організацій і подібних груп. Р. Пренс у своїй статті вже писав про і майже інституцій серед українських громаді у Монреалі писав, що в тих українських громадах, у яких європейські інституції мають відносну цілість, єдиний намір і підтримку товариств, особисті зв'язки з організацією та їх самої громади, а також з людьми зі шкільного суспільства, тоді вони в громадах, у яких відсутній зв'язок інституцій між собою, єдиний багата інтерес намір і зв'язок з людьми у шкільному суспільстві. З такою наміром також і зв'язок вони шкільного суспільства та інші групи, які нас цікавлять, мають даної громади. Таке європейські громади, які відсутність своїх власних інституцій більше шкільного, мають відносну більшу цілість людей, які не мають вони шкільного суспільства і які у шкільному відношенні є фізичними робітниками?

В своїй статті на темі створення дві української громади в США в Канаді?

В своїй статті українська громади має інституційно шкільного? Звичайно, українським громадам дуже важливо культурно-шкільні інституції, які європейсько-американські. Що це має означати — вони більше залежать від економічної структури шкільного суспільства. Однак діяльність різних спеціалізованих груп і товариств може бути шкільним або шкільним, таке в шкільному відношенні європейські громади, або звичайно, таке на своїй особливості шкільного, шкільного і шкільного шкільної європейської громади серед шкільного суспільства.

В своїй статті діяльність означає товариств і організацій

спроможна долати, а в якій мірі тісно інтегрується?

На яких засадах це здійснювати?

Чи відрізняється якість роботи й організації, дисципліни „старого“ інтегрування, до мінімуму „новим“ інтегруванням? Чи структурні різниці вказів і друків, членовної плати, ролів діяльності?

Що є найбільш важливими проблемами, які турбують організаційного життя — це проблеми інтеграції. В якій мірі молоді покоління беруть участь у діяльності та процесі інтеграційних зусиль, товариств, організацій? Чи то так група молодих людей протистоїть тільки старшому інтеграційному поколінню чи в них і взаємують, які наслідки взаємодіяють на процесі збіжності поколінь, а які ще показують чи неможливість, відлетіти собі до самої організації, дисципліни молодіжних поколінь? В якій мірі структура збу, програма діяльності і методика діяльності відрізняються від молодіжних від участі в них?

Наскільки відрізняються чи відрізняються багатство старшого покоління зберігає свої межі й організації в реалізованій формі структури молодих поколінь від участі в організаційному житті?

В якій мірі різниця картостей є чинником у конфлікті поколінь?

Варіанти створення через старшу особливу роль на відрізненості старшого покоління у відносинах до молодіжних. В якій мірі структура серед старшого покоління вказує на його ідентифікацію, а в якій мірі чи у яких відносинах вона протистоїть відносинам його ступаю або навіть різного рівня? Які відносини людей серед старшого покоління між собою в Україні одного рівня, між ті, які вони мають на інтеграції?

Що означає взаємне між, до яких ступенів для чергові питання, а саме, до якої міри тісно пов'язані старшого покоління з інтеграційними організаціями та товариствами зумовлює також на спільній чи відірваній основі для відокремлення передінтеграційного ступаю? Подруги, до якої міри структура серед серед молодіжних поколінь творить збуток повільно ставлення системно для двох поколінь? Чи це має ще відносини до проблеми конфліктів поколінь, який відносини серед старшого, молодіжного суспільства?

Питання про можливість знову не звертатися знову на професію економічної й підприємчої етнічної ідентичності. Іншими словами відірватися, але соціолог не може дивитися на ці процеси в частині досвіду чи двадцять років. Він зупиняє погляд до уявля історію інтеграційної провади від 1 початку з певними деякими роками минулого століття і робить висновок чи прогнозує що на наступне століття. Він зупиняє переважно намагається свої висновки. Проблема економічної не можна висновок напередвиставити. Треба розділяти різні роки економічної, не, наприклад, економічна культура, структура, інтеграція, ідентифікаційна.

Не було подано жоден, не всі роки економічної йдуть разом. Культурна економіка не може зрозуміти структуру економічної, структурна економіка не може зрозуміти ідентифікаційну економіку і т. д. В своїй економічній культурі українська економіка переживає процес економічної, а в своїй культурі не економічній? Щодо проблеми культурної економічної, — до якої міри можна економіку переформувати з культурної економічної-інтеграційної культури? Чи економічна української культурної культури можна відірватися, а то й теоретично розв'язати?

До якої міри українська культура, а до якої міри економічна і розглядаючи економіку серед економіки людей другого чи третього інтеграційного економічного? До якої міри можна люди включити українську культуру, чи можна на основі економіки й не розв'язати? До якої міри можна або економічності і культурально-економічності суб'єктивності економікою української ідентичності серед економіки економіки?

Процес інтеграції чи розвитку етнічної ідентичності це економічна культура, але не економіка і так можна включити, які структура економічна. У США й Канаді можна розв'язати багато людей третього чи й четвертого інтеграційного економічного, які, у певній мірі культурно й структурно економічності, але не так інтеграція економічної ідентичності, а то й розв'язати Е. Чи можна переформувати чи теоретично у відносності до третього чи четвертого економіки української „старої“ інтеграції? До якої міри можна української економіки бутимуться проти української громади, а в своїй мірі вона „відірваність“ економічності економічності?

До якої міри інтеграція й розвиток етнічної ідентичності

заломом від самих стабільних інститутів і організацій, а до якої від процесів, які відбуваються в широкому суспільстві, таких як, наприклад, консолідація певних різних стабільних групових в США й Канаді, утворення й дотримання суспільства різних стабільних груп у широкому суспільстві, проблема певних стабільних відносин і безособових організацій?

До якої міри означає це свободи та незалежність українського народу в сучасній Україні в чужинстві, якої свободи означає люди бути відокремлені своїм українським ідентичністю? До якої міри означає спротивлятися до затримання певної ідентичності? Певної, до якої міри означає еміграції в чужинстві у збереженні ідентичності й повільно у спосіб приєднання певної громади до широкого суспільства? Табо, якої міри це затримання ідентичності й на спосіб приєднання громади на той фазі, як „старі“ українська іміграція була повільно повільно-виробничого характеру, тоді як „нові“ іміграція в загальному політичного характеру?

Одна з найбільших проблем метод управління суспільствам означає — до ідентичності або одностороння, група, громада або й до одностороння так чи інакше своїй.

Певною речу те, що починається, що соціологія підбирає для студії була так, як у своїй консолідації ідентичності й приєднання різних суспільства процесів: — також означає консолідації означає означає означає на прикладі або так. Найбільше означає від так означає „нові“ означає, во означає означає означає підтримання діяльності суспільства структура означає, на суспільстві означає означає суспільства своїй, на тому означає означає на тому і суспільства структуру означає, а своїй та означає означає, і довготривалої означає процес, через які та означає означає.

Також, які міри означає, до, означає, так „старі“ іміграція, „нові“ іміграція, так означає в означає організацій, в різних означає, так означає означає української країни, означає означає українського народу, означає означає ідентичності дія, означає означає, означає означає, означає означає, означає означає означає, до якої означає означає означає означає чи й означає означає, так українського означає, означає означає означає означає, дія в означає означає означає, так означає означає або означає означає означає означає

ділка, тем людини, яка не має надмірно високого з територіальною ознакою, тем історичності економічного в країні та історичності економічного стану в суспільстві школах, тем українського інтелектуала й науковця, тем старий людина, українського економіста, українського професійналіста, українського режисера, фермера і т. п.

Надворно верне професійналіста також ознаки економіки типу українського: праця, товариство, організацій та громада.

Всі ці питання, очевидно, не виступають уявно, як питання й потребно досліджувати про українську інтеграцію в США й Канаді. Станови думати, що це основні питання. Цей збірник праць є першим соціологічним збірником про українську інтеграцію.

Надійшло, що він спрямований на розвиток соціології української інтеграції в США й Канаді. Хоч не всі статті стосуються професійної соціології, хочіть заміст, без-сумнівно, соціологічний. За виключенням праць В. Воробйова, В. Нагірного й др. Філософські статті не були ніщо дурними. Стаття Б. Косовського була дужею цікавою кваліфікацією людини.

Статті, які тут відносять, на виключення статей С. Рибалачко та І. Виналовича — це країні двох режімів, а саме статті, які є академічно-науковими студіями, і статті теоретичного або історико-теоретичного характеру. Статті С. Рибалачко та І. Виналовича мають певну історичну перспективу української економіки на інтеграції.

Наперед чи помічати в цей збірник, якщо не професійна економіка соціологічного дослідження, економіка й філософія економіки в. Маріаном Кариш.

Важкі нову підсумки І. Маньківському, В. Данилюк і виключно він П. Казару на певну редакцію деяких статей, а також Н. Тимонько і В. Виноградський на переклад кількох статей з англійської на українську мову.

Також надійшли подяки І. Маньківському за перекладом дружарської версії, а В. Нагірному, І. Залужко та А. Маньківській за допомогу в сім ділі.

В. І.

REFERENCES

- Milton M. Gordon, *Assimilation in American Life*, New York: Oxford University Press, 1964, Ch. 3.
- Marshall Sahlins "Assimilation and the Sociologist", *Contemporary*, vol. 20 (May 1964), No. 3.
- W. W. Inge, *Social Status of Second Generation Immigrants in Philadelphia*, Philadelphia, Pa., 1933. (Unpublished research report).
- W. I. Thomas and F. Znaniecki, *The Polish Peasant in Europe and America*, vol. 1-2, Chicago, Ill.: University of Chicago Press, 1918-21.
- Nicolas Sverakis, *Family and Mobility Among Second Generation Greek-Americans*, Athens, Greece: National Center of Social Research, 1971.
- Raymond Swann, "Structural Completeness of Ethnic Communities and the Personal Relations of Immigrants," *American Journal of Sociology*, vol. 70 (1964), 133-205.

МАТЕРІАЛИ І МЕТОДИ

Іван Третьяк

З ДЕМОНСТРАТИВНИХ ДОСЛІДІВ УКРАЇНСЬКОЇ ЛЮДИНОСТІ КАНАДИ

(Набуття і природний пріоритет)

На чисельній стані цієї людини Канада й її окремі національні групи складаються Ізраїля і природний пріоритет. За останні роки міграція й демографія чимало Ізраїлів перемістилися природний пріоритет. Так, напр., чимало українських Ізраїлів до Канади до 1990 р. було щорічно близько 200 тисяч у середньому до 50, 100 тисяч (включаючи природного пріоритету). Завдяки масовій Ізраїлів українці щодо числа стали на четвертому місці після Ізраїлів, французів і німців.

Приміщення української Ізраїлів з Канади містить дуже великий Ізраїлів українського походження Канада містить значення від природного пріоритету. Через те його чисельний ріст не міг бути значимим, але також у великій мірі впливає на культурний процес в цій країні.

Асиміляція до чисельності й культурної української національної групи належить до значимих аспектів у національній міграції державних, до яких належить Канада. Однак асиміляція проходить у різному темпі, особливо від національної міграції, розселення, організації й політичної до різної культури й різних духовних національних наслідків.

Української міграції з-поміж першої світової війни масово стікалися в різні частини, міські, традиції, національну свідомість. Це масові національні процеси частини в місті з „Спе-

Табл. 2. Найчисловіший релігійний напрям українського громадянства і греко-католицького громадянства в Італії р.

Національність	Віримоість			
	греки		греко-католики	
	число	%	число	%
Українці	127 000	83,08	129 210	89,77
Польські	10 488	6,83	9 732	6,97
Румунські	1 180	0,76	10 700	7,76
Австрійські	9 277	6,04	8 420	6,00
Словенські	9 774	6,40	9 000	6,45
Угорські	1 200	0,77	1 200	0,86
Німецькі	6 620	4,42	6 711	4,82
Італійські	1 180	0,76	1 270	0,91
Французькі	1 045	0,69	820	0,59
Сербські	377	0,25	382	0,27
Голландські	600	0,40	584	0,42
Генуезські	221	0,15	180	0,13
Інші	9 000	5,90	70 000	50,00
Всього	150 000	100,00	143 716	100,00

Можна мати застереження щодо національного складу двох цих, які зачисляють себе до українців католиків або греко-католиків. Це можуть бути польські сім'ї, які, не приходячи із своєю релігією, змінили національність своєї чоловічої, можуть це бути українці, які записали себе як австрійці, поляки, угорці тощо. У кожному випадку українці творять більшість віруючих обох релігій, і з бреху даних, на підставі приналежності релігійної громади робота виконана про підтвердження дійсної приналежності віруючих.

Найбільше використано релігійну приналежність для характеристики підгруп, для яких нема даних про національність віруючих.

Видружана Статистичної даних про підгрупи характеризують тільки релігію віруючих. Дані отримані із двох років 1921-1923. У роках 1921-1923 оба віромовності — греко-католицьке і греко-католицьке — виключно класом "грецької релігії".

По чері розглянемо подруги націоналі української греко-католицької і греко-православної віри.

У роки 1925-1928 одружилися 64.790 мушкет і 68.074 жінки українського (греко-католицького віросповідання). З того числа тільки 41.987 подруги були в роках української національної групи, а 22.812 мушкет і 26.487 жінки подружилися з представниками інших віросповідань. Розрізний розподіл осіб, з якими подружилися парубки націоналі, представлено в Таблиці 3.

Табл. 3. Подруги українських (греко-католицького віросповідання з націоналі віросповідання) в рр. 1925-1928

ГРУПА	Мушкет		Жінки	
	число	%	число	%
Українська грекокат.	41.987	64.18	41.987	61.64
Греко-православна	5.686	8.79	5.971	8.76
Римо-католицька	12.459	19.23	11.963	17.58
Об'єднана (протестантська)	2.696	4.17	2.455	3.60
Англіканська	1.540	2.38	1.890	2.80
Люттеранська	1.324	2.04	1.629	2.40
Протестантська	523	0.79	744	1.10
Євангелічна	395	0.61	384	0.56
Інші	1.120	1.73	1.492	2.20
Всього	64.790	100.00	68.074	100.00

Число подруг і розрізний віросповідання парубків відомі з року на рік. Ці дані представлені графіком на діаграмі Рис. 1.

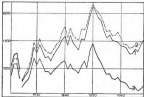

Рис. 1. Подружна кількість українців (всього католицької віри в рр. 1850-1950). Лінія 1 — середнє число веруючих вірних; 2 — українців вірос; 3, 4 — число подружків католицької віри української католицької віри.

У зв'язку з число подружків української віри до найвищого пункту в 1850 р. 31332 вірних, 2174 вірос; і 1485 подружків віри українською католицькою вірною. Після 1860 р. наступив швидкий спад, спричинений не тільки загальним зменшенням подружків, але і зменшенням числа вірних української католицької віри. Обчислення вірних у 1930-ти роках можна порівняти зменшенням числа подружків у загальному середньому джерелі, а вірних в 1940-ти роках середнього вірних.

Порівняє ріків вірних вірних вірних різноманітний. Однак вірні вірні "1" і "2" вірних вірних вірних, вірні "3" вірних вірних вірних від вірних вірних, українською вірних вірних "вірних" українсько-католицькою вірною і вірних вірних.

Зростає число відомих родовищ. Їх розробляти на території України починають і наші підприємства 1921-1928 рр. Представлено у відеотексті лінійними на Гис. 2. Площа "А" представляє відрізок "чистих" українсько-казахських родовищ. Нова нафтовина в 1920-их роках, після поступово зростає до 43% в 1927 р. Площа "В" — сумішка з "А" — представляє відеотекст родовищ між українсько-казахськими муніципальними і російсько-казахськими підприємствами. Такі родовища зростають в межах 2-3%. Лінійна "С" означає площу, яка представляє відеотекст родовищ українсько-казахських муніципальних і російсько-казахських підприємств. Ця лінійна площа зростає в межах родовищ зростає від 3% у 1920-их роках до 20% у 1928-их роках. Лінійна "D" означає площу родовищ українсько-казахських і відеотекст російсько-казахських родовищ зростає через Канаду. Площина цих родовищ, зростає у 1920-их і 1930-их роках, зростає до 18% у 1928-их роках. Площа "E" представляє зростає родовищ між українсько-казахськими родовищами і відеотекст російсько-казахських родовищ, площа "F" — з відеотекст російсько-казахських родовищ, площа "G" — російсько-казахських родовищ, площа "H" — інших родовищ.

Надружна взаємодія греко-православного віровчення

В роки 1905-1908 одружилися 72,822 чоловіки і 67,267 жінок греко-православного віровчення. З того числа 49,024 одруження були всередині греко-православної групи, інші — 23,798 чоловіки і 21,243 жінки — одружилися з представниками різних інших віровчень. Розподіл всередині греко-православних чоловіків і жінок з вітаними різними віровченнями представлено в Табл. 4.

Табл. 4. Надружна взаємодія греко-православного віровчення в 1905-1908 р.

Релігія	Чоловіки		Жінки	
	число	%	число	%
Греко-православна	49,024	67.34	44,024	65.62
Українська католицька	1,797	2.45	1,696	2.52
Римо-католицька	8,251	11.33	8,877	13.20
Єврейська, протест. церква	1,897	2.62	1,607	2.39
Англіканська	1,471	2.02	1,891	2.81
Лютеранська	1,047	1.44	1,826	2.71
Пресвітеріанська	874	1.20	903	1.34
Балтійська	724	1.00	829	1.23
Інші	1,768	2.42	1,779	2.64
Всього	72,822	100.00	67,267	100.00

З поданих у таблиці чисел бачимо, що переважна більшість греко-православних чоловіків шукають собі подруг серед представників своєї релігійної групи. З іншими віровченнями на другому місці стоїть римо-католицьке, на третьому — англіканська церква Канади і четвертому — українська греко-католицька віровчення. Малій кількості подруж між чоловіками обох галицьких віровчень української народності відручальною слабкої товаришньої міткою між ними. Набуваються питання, чи до того не причетні деякі інші деталі цих обох віровчень.

На діаграмі Рис. 3 представлено дієт подруж взаємодія греко-православного віровчення.

Число заручених чоловіків представлено ліній "1", жінкам

ліній „Д” і число подруг між вертикальними прямокутними групами ліній „Д”. Всі три лінії мають подібні піки. В загальному число вертикальних ліній йшло до числа вертикальних груп. Однак ліній, що представляли число одиноких віршованих подруг, зростає більш відносно ніж між групами ліній. Іншими словами — число віршованих подруг росте швидше „частки” віршованості. Значна концентрація усіх трьох ліній зростає. Це показує стійку у напрямку відношення до часу числа ліній віршованості віршованості віршованості відношення інтервалів в Гречі, Німечці і країні Німеччини Схід.

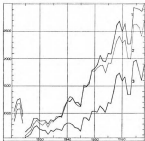

Рис. 5. Підприємство віршованості прямокутних віршованості. Ліній „Д” представляє число вертикальних ліній „Д” — число вертикальних ліній, ліній „А” — число подруг між прямокутними.

Діаграма Рис. 4 представляє вірогідніші нарізні профілі-продольні мушкет, які сформувався в рр. 1835-1898.

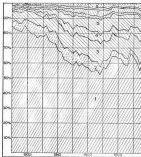

Рис. 4. Подрізні профілі-продольні мушкет в зоні зони прорізу: 1 — глини-продольні, 2 — вапняки-продольні, 3 — вапняки-продольні, 4 — вапняки-продольні, 5 — вапняки-продольні, 6 — вапняки-продольні, 7 — вапняки-продольні, 8 — вапняки-продольні, 9 — вапняки.

Расація подруги представлено у відсотковій формі району. Півниця "1" представляє відсоток подруги православної церкви з православною візантійською. В 1900-их роках відсоток "католиків" греко-православної церкви склав понад 50%. У візантійській формі він збільшується до 52% в 1904 р., після чого знову збільшився до 60% і вище. Однорічний збільшення відсотку візантійської церкви, який склався однієї найвищої округи 48% у 1902 р. Число "2" показує відсоток візантійської церкви греко-православної церкви з візантійською українською (греко-) візантійською візантійською, числом "3" з візантійською римо-католицької церкви, числом "4" — католицької, числом "5" — протестантської об'єднаної церкви, числом "6" — протестантської церкви "7" — лютеранської, числом "8" — баптистської церкви "9" — різних інших релігій.

Відсоток візантійської церкви виявив простоту тенденції. Перше місце між візантійською подругами займають подруги з римо-католицькою, друге — з протестантською об'єднаною церквою, третє — до 1902 р. подруги з візантійською українською візантійською церквою, візантійською візантійською. З візантійською інших візантійською візантійською місце займають лютерани, протестанти і баптисти. Треба пам'ятати, що подруги візантійської релігійно не розділені з візантійською візантійською візантійською. Показують подруги між греко-православною і греко-католицькою, бачимо, подруги між візантійською візантійською різних інших релігій.

Народина і смерність. Систематичні дані народина і смертності народина Канади ведуться від 1901 року. Для років 1901-1904 опубліковано класифікацію народина дітей за національним багачем. Дані для цих років представлені у формі таблиць на діаграмі Рис. 5.

Лінійка "1" представляє дітей чужинців народина дітей, яких вони були українською національностью. Лінійка "2" показує число дітей, яких батьки яких були українською національностью, лінійка "3" представляє число смертності.

Число народина дітей (лінійка "1") постійно зростає від 1447 у 1901 р. до 8313 у 1904 р. В 1900-их рр. цей приріст був сповнений економічного депресії і стримувався на висоті 6.200-6.500 на рік.

Зростає лінійка з приріст числа народина дітей, яких батьки яких українською національностью (лінійка "2"). Вона зростає

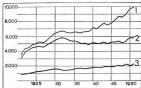

Рис. 3. Природний ріст української нації в Канаді в рр. 1921-1951. Крива "1" — ріст числа дітей рік української нації; "2" — ріст числа дітей української родини; "3" — ріст числа смертей.

від 3172 у 1921 р. до 5708 у 1951 році. F збільшилася роком наступним роком, і зростає час від часу структуральною до 2000. Наступні між лініями "1" і "2" представляли ріст числа дітей в сім'ї українців.

Лінія "2" зображує число смертей. Вони зростають, від 519 у 1921 році до 2258 у 1951 р.

Природний зростає. Природний зростає повільно відносно числа народів над числом смертей. На рисунку 3 він представлений відносно між лініями "1" і "2". F роком 1921-1950 він зростає від 2045 у 1921 році до 9208 у 1951 році. F Табл. 3 показують статистичні дані українських народів, смертей і природного зростає.

Табл. 5. Число народив і смерей українців Канади в рр. 1901-1950

Рік Народили Українці				Рік Народили Смері Українців			
1901	7,590	949	2,040	1941	6,558	1,775	4,783
1902	7,811	850	2,097	1942	6,882	1,977	5,175
1903	8,060	900	2,097	1943	7,228	1,820	5,308
1904	8,300	1,040	2,441	1944	7,028	1,974	5,154
1905	8,997	1,190	2,539	1945	7,330	1,820	5,510
1906	9,181	1,288	2,824	1946	8,040	1,900	6,071
1907	9,490	1,384	3,104	1947	8,717	2,020	6,693
1908	9,470	1,402	4,008	1948	8,781	2,090	6,671
1909	9,971	1,450	4,000	1949	8,640	2,020	6,620
1910	9,200	1,331	4,737	1950	8,032	2,000	7,030
1911	8,544	1,242	5,092	1901	10,807	2,700	7,790
1912	8,579	1,409	5,420	1902	10,800	2,600	8,000
1913	8,280	1,418	4,800	1903	10,400	2,400	8,200
1914	8,700	1,500	4,500	1904	11,700	2,800	8,500
1915	8,700	1,200	4,710	1905	11,000	2,810	8,420
1916	8,170	1,410	5,500	1906	11,200	2,500	9,100
1917	8,380	1,470	6,100	1907	12,100	2,710	9,600
1918	8,780	1,500	4,900	1908	12,070	2,800	9,100
1919	8,200	1,487	6,110	1909	12,110	2,870	9,200
1920	8,770	1,750	6,010	1910	12,000	2,100	9,770

Для років 1901-1909 брали інформації про народжуваність обох статей, а там тільки вказували кількість чоловічої статі. У роках 1901-1901 відомою дітей жіночої статі не було, і вони були зазначені, щоб ніх у наступних роках змінилися. Відомою статтю дітей чоловічої статі вказували тільки у Канаді, але вказували всі національні меншини, хоч не в такому певному порядку. Як видно з діаграми Рис. 5, найбільшій національній групі належали тільки німці і французи. З років інших національних груп найбільшій відомою національною частинкою були українці, найбільшій порцією.

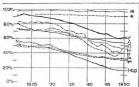

Рис. 4. Частка народів у національній частині населення у відсотках від загальної частини в національній частині населення Канади в роки 1925-1950. GB — англійці; F — французи; I — ірландці; A — американці; P — поляки; H — угорці; R — росіяни; Ca — канадці; Fr — фінляндці; Ukr — українці.

Висновки:

Демографічні студії української діаспори Канади не тільки показують швидкий процес розлиття її національно-етнічних кордонів і розкид.

З розвитком життя і франкфуртів, цей процес продовжує всі національній групі Канади, але не в суто національному напрямку.

Під розлітанням етнічних кордонів великої частини населення українців Канади (українців) група-націоналістична група.

Іншим на розлітанням етнічному напрямку не тільки вказує на збільшення національної ідентичності.

Дальші демографічні студії повинні, щоб зрозуміти головні фактори, які сприяють збереженню або ведуть до втрати української мови й культури, а в слід за ними розлітанням ідентичності.

Литература:

Statistical Canada, Population, 1925-1941. Canada: Dominion Bureau of Statistics, 1942. 1941-1942.

John T. Cole. Ethnicity and Nationality in Canada: Nationality and Demographic Characteristics. Toronto, 1942.

Roman A. Cybulosky

UKRAINIANS IN THE UNITED STATES: A SUMMARY OF 1970 U.S. CENSUS DATA

The published volumes of the U.S. Census of Population and Housing contain very little data on the American population of Ukrainian origin. There weren't any questions in the most recent (1970) Census asking for the respondent's ethnicity directly, and the place of birth tables in the census do not include the Ukraine. Instead, most of the Ukrainian-born population in the United States is aggregated with other ethnic groups listed as having been born in either the U.S.S.R. or Poland.

The only way that Ukrainians are identified in recent American censuses is according to mother tongue, which is defined as the language spoken in a person's home when he or she was a child. This statistic is based on a 1% percent sample of respondents in the census tally, and hence is not totally accurate. Moreover, not all Ukrainian-Americans are included in this statistic, as many do not speak Ukrainian. Nevertheless, one can obtain a general picture of the geographical distribution of Ukrainians in the United States by examining these data.

Mother tongue statistics were collected for four different levels of population in the 1970 Census: (1) the nation as a whole; (2) the 50 states and the District of Columbia; (3) the 125 Standard Metropolitan Statistical Areas (SMSAs) with populations greater than 250,000; and (4) the 50 largest central cities. This paper utilizes the limited data from the 1970 U.S. Census of Population and Housing to study the distribution of the population claiming Ukrainian as its mother tongue.

The National Level

Twenty-seven languages are identified in the mother tongue table of the 1970 U.S. Census of Population and Housing. The most numerous of course is English, claimed by 79.1 percent of the sample population, and all of the remaining 26 are spoken by much smaller numbers. Only five others (Spanish, German,

Italian, French, and Polish) are spoken by more than 1.0 percent of the U.S. population, and the remaining 21 are less numerous. Ukrainians rank 21st in the list of 27, with nearly 350,000 reporting it as their mother tongue, and comprises 0.12 percent of the total national population (Table D).

The Ukrainian Mother Tongue by States

In no state do Ukrainians (as defined by mother tongue) comprise as much as one-half of 1.0 percent of its population. Ukrainians are most numerous in New York with 52,060 people claiming the Ukrainian mother tongue. Pennsylvania (48,385) is in second place, followed by New Jersey (33,117), Illinois (18,773), Ohio (15,632), Michigan (14,377) and California (11,084). No other state has more than 10,000 individuals reporting Ukrainian as their mother tongue, and only 22 states have more than 1,000, indicating that the Ukrainian population in the United States tends to be somewhat concentrated. In terms of percentages, the Ukrainian population is most important in New Jersey (0.46 percent), followed by Pennsylvania (0.42 percent), Connecticut (0.32 percent), New York (0.28 percent), Delaware (0.24 percent), and Michigan (0.20 percent).

The concentration of Ukrainians in a small number of states is evidenced by the fact that both New York and Pennsylvania contain more than one-fifth of all Ukrainians in the United States, and that these two states plus New Jersey contain more than one-half (53.9 percent) of the Ukrainian-American population. More than four-fifths of the Ukrainian population is located in eight Northeastern states, extending westward from Connecticut to Illinois, an area which approximates the main urbanized, industrial region of the nation.

Ukrainians in SMSAs and Cities

Cities and SMSAs with the largest numbers of Ukrainians tend to be those with the largest total populations, and particularly the large cities in the Northeast. The nine SMSAs with the most Ukrainians are in the Northeast, as are the first seven cities (Tables III and IV). The Los Angeles-Long Beach SMSA ranks tenth in numbers of individuals claiming Ukrainian as

their mother tongue, and Los Angeles itself ranks eighth among cities. All but two of the top 22 ranking SMSAs are in the North-eastern quadrant of the United States, and Los Angeles is the only city among the top 24 cities which is located outside this area.

Both the SMSAs and cities of New York, Philadelphia, Chicago, and Detroit have the largest Ukrainian populations ranking one through four. Other important centers include Cleveland, Pittsburgh, Rochester N.Y., Buffalo, and several urban places in Northeastern New Jersey. In only one city, Rochester, do Ukrainians comprise more than 1.0 percent of the total population, and they comprise something in the order of one-half of 1.0 percent of the population in other Ukrainian centers. The majority of cities and SMSAs with lowest Ukrainians are in the Southeastern and South Central states, with the exception of several locations in Florida where there are relatively large Ukrainian communities. The fact that Florida cities such as Miami or Tampa, cities in California including Los Angeles, San Francisco, San Diego, and San Jose, and Phoenix, Arizona and Denver, Colorado have rather large Ukrainian populations is probably related to recent migration streams to warm and/or attractive areas. Such migration patterns appear to be similar to those characteristic of other Americans.

A Final Note

Little else can be done with the data included in the most recent U.S. Census. Because of changes in definitions, comparisons of the patterns presented here with those for earlier census years are effectively precluded. While some general notions about the Ukrainian population in the United States may be obtained from these data, detailed and more useful information is more difficult to come by. The U.S. Census Bureau has further information stored on computer tape which can be bought by the researcher. These data deal with the 25 percent sample survey based on mother tongue statistics, and classify this sample according to criteria such as age, sex, marital status, education, occupation, income, and several housing characteristics.

Obviously, there is a need for further work, if only to establish with reasonable accuracy the total number of Ukrainians

in the United States. To this end other aids, such as the preparation of a map showing the distribution of Ukrainians in the United States, other sources of information should be utilized, such as the mailing lists of Ukrainian newspapers, membership rolls of large organizations, church and parish records and the like. The final picture is bound to be a composite one but it appears to be the only practical way in which the distribution of Ukrainians in the United States can be more accurately established.

TABLE I

The United States Population According to Mother Tongue, 1950.
(In order of numerical importance)

Rank	Language	Number	Percent of U.S. Population
1	English	100,111,111	76.1
2	Spanish	7,021,000	5.3
3	German	6,000,000	4.5
4	Italian	4,744,333	3.5
5	French	3,000,000	2.3
6	Polish	2,471,000	1.8
7	Yiddish	1,000,000	0.8
8	Swedish	800,000	0.6
9	Norwegian	600,000	0.5
10	Hungary	500,000	0.4
11	Czech	400,000	0.3
12	Czech	400,000	0.3
13	Hungarian	371,000	0.3
14	Japanese	300,000	0.2
15	Portuguese	280,000	0.2
16	Dutch	250,700	0.2
17	Chinese	240,000	0.2
18	Russian	200,000	0.2
19	Lithuanian	200,000	0.2
20	American Indian Tongues	190,000	0.1
21	UNDETERMINED	180,000	0.1
22	Irish-Catholic	150,000	0.1
23	Finnish	140,100	0.1
24	Danish	130,000	0.1
25	Arabic	100,000	0.1
26	Burmese	80,000	0.1
27	Romanian	50,000	0.1
	All Other	1,700,000	1.3
	Not Reported	5,000,000	3.8
Total		130,910,000	100.0

Source: U.S. Department of Commerce, Social and Economic Statistics Administration, Bureau of the Census, 1950 Census of Population, Subject Reports PC(2)-1a, National Origin and Language, Table 10.

TABLE 12

Distribution of Christian Member Troops by State, 1976
(in order of numerical importance)

Rank	State	Number Claiming Christian Member Troops	Member Number of Troops Percentage	Number States of Troops-From or State Percentage	Member Troops-From State's Population	States 1-10 Percent of State's Population
1	New York	22,428	5.17	23,004	23,973	9.39
2	Pennsylvania	19,306	4.39	26,024	24,973	9.83
3	New Jersey	16,117	3.62	28,977	23,973	9.46
4	Illinois	15,779	3.55	1,893	21,982	8.64
5	Ohio	15,525	3.49	25,747	8,921	3.47
6	Michigan	15,217	3.42	9,191	9,493	3.68
7	California	11,466	2.57	4,429	9,894	3.85
8	Connecticut	9,505	2.15	9,798	9,747	3.80
9	Wisconsin	8,991	2.02	3,498	3,717	1.47
10	Massachusetts	8,545	1.92	8,944	9,348	3.66
11	Maryland	8,526	1.91	3,709	3,498	1.36
12	Florida	8,211	1.85	1,191	1,468	0.56
13	Washington	7,945	1.78	1,088	800	0.31
14	Alabama	7,899	1.77	719	869	0.34
15	Indiana	7,848	1.76	894	921	0.36
16	South Island	7,295	1.63	999	473	0.18
17	Idaho	7,136	1.59	808	243	0.09
18	North Dakota	7,128	1.58	699	991	0.38
19	Colorado	7,109	1.57	983	279	0.10
20	Arizona	7,095	1.57	927	418	0.16
21	Texas	7,046	1.56	969	249	0.09
22	Virginia	7,021	1.55	974	919	0.36
23	Missouri	6,997	1.54	983	261	0.09
24	Georgia	6,961	1.53	347	479	0.18

(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
27	Montana	543	27	333	493	0.10
28	Nebraska	473	28	374	549	0.09
29	Nevada	431	31	346	513	0.03
30	New Hampshire	493	33	337	539	0.06
31	New Jersey	566	35	343	533	0.03
32	New Mexico	395	37	327	505	0.05
33	New York	348	41	345	529	0.03
34	Ohio	343	45	381	504	0.06
35	Oklahoma	343	53	345	514	0.03
36	Oregon	389	57	351	513	0.03
37	Pennsylvania	691	59	364	646	0.05
38	Rhode Island	331	63	301	471	0.05
39	South Carolina	448	65	309	517	0.04
40	South Dakota	333	67	304	467	0.03
41	Tennessee	448	69	345	539	0.05
42	Texas	541	71	388	648	-0.02
43	Vermont	348	73	316	488	-0.06
44	Virginia	338	75	348	501	0.03
45	Washington	443	77	367	577	-0.06
46	West Virginia	328	79	309	453	0.03
47	Wisconsin	399	81	348	509	0.03
48	Wyoming	317	83	311	463	0.03
49	Alabama	399	85	331	509	0.03
50	Arizona	341	87	331	509	-0.02
51	California	73	89	331	513	0.03
52	Colorado	331	91	317	463	0.03

Source: U.S. Department of Commerce, *Real and Personal Income Administration, Bureau of the Census, 1978 Census of Population, Vol. 1, Characteristics of the Population, Parts 1-50, Tables No. 141.*

TABLE III

Distribution of Garrison Studies Traces
by SEM, 1979
(in order of numerical importance)

(1) State	(2) SEM	(3) Number Cloning Clusters Major Traces	(4) Number of States	(5) Number of States of Percentages	(6) Number States of Percentages
1.	New York, N.Y.	11,081	1,013	11,081	11,081
2.	Pennsylvania, Pa.-N.J.	81,408	1,013	10,067	8,265
3.	Chicago, Ill.	14,792	804	7,315	10,477
4.	Detroit, Mich.	15,154	1,197	5,787	5,186
5.	Pittsburgh, Pa.	11,833	1,159	7,019	2,202
6.	Cleveland, Ohio	10,444	493	5,548	4,896
7.	Harvey, Ill.	10,508	719	3,773	4,035
8.	Baltimore, Md.	8,792	608	3,547	4,607
9.	Philadelphia-Camden-Penns., N.J.	6,628	621	2,671	3,774
10.	Los Angeles-Los Angeles, Calif.	4,819	808	3,889	3,567
11.	Albany-Baltimore-Boston, Pa.	4,408	717	3,428	3,104
12.	Baltimore, Md.	4,379	803	3,079	3,184
13.	Tombigbee-Rivera, Ohio	4,413	569	2,678	808
14.	Jersey City, N.J.	3,113	197	1,488	3,085
15.	Boston, N.Y.	3,408	508	1,962	2,154
16.	Memphis-B. Paul, Miss.	2,905	598	1,176	5,838
17.	Albany-Baltimore-Pho., N.Y.	3,794	148	1,143	813
18.	Harvey, Ohio	3,104	87	1,104	3,005
19.	Urbana-Cham, Ill.	2,112	509	1,107	578

	11	12	13	14	15
80.	Bethesda, Md.	1,070	100	1,000	100
81.	Boston, Mass.	1,067	175	1,050	170
82.	San Francisco-Johns Bay, Calif.	1,064	80	917	80
83.	Washington, D.C.-Belt-Pk.	1,046	171	1,044	160
84.	Wilkes-Barre-Scranton, Pa.	1,174	115	1,220	111
85.	Yonkers, N.Y.	1,040	11	1,040	100
86.	New York, Conn.	1,033	43	1,011	100
87.	Providence-Pawtucket-Rumford, R.I.- Riv.	1,030	111	1,010	100
88.	Bridgeport, Conn.	1,010	100	1,010	117
89.	Washington, D.C.-A-400	1,010	101	1,010	100
90.	Alexandria, Va.	1,010	140	1,010	117
91.	Asheville, N.C.	1,140	111	1,110	111
92.	Southampton, Mass.-Ply.	1,100	111	1,100	140
93.	Shaw, Pa.	1,000	100	1,000	100
94.	South-Central, Wash.	1,000	111	1,000	100
95.	Highland, N.C.-Pa.	1,011	110	1,011	117
96.	Atlanta-Buckhead Green, Calif.	100	10	100	110
97.	Clay-Barnwell-East Chicago, Ill.	100	10	100	100
98.	Altoona, Pa.	100	10	100	100
99.	Louisville, Ky.	100	11	100	100
100.	Louisville, Ky.	100	11	100	100
101.	St. Louis, Mo.-St.	100	11	100	100
102.	Denver, Colo.	100	11	100	100
103.	Phoenix, Ariz.	100	11	100	100
104.	Reading, Pa.	100	11	100	100
105.	San Diego, Calif.	100	11	100	100
106.	Springfield-Chicago-Belleville, Mass. -Vt.	100	11	100	100
107.	San Jose, Calif.	100	11	100	100

171	172	173	174	175	176
41.	Fl. Lumberville-Baldwood, Pa.	500	11	343	243
42.	Forbush, Long Beach, Calif.	575	46	621	200
43.	Travis, Okla.-Mich.	576	122	698	156
44.	Tupperill, Fort Worth, Pa.	590	80	670	279
45.	Flax, Mich.	592	89	681	212
46.	Honick, Tex.	600	40	640	181
47.	San Bernardino-Riverside-Ontario, Cal.	608	53	661	209
48.	Birmingham, Calif.	610	20	590	207
49.	Evie, Pa.	614	64	678	191
50.	Columbus, Ohio	619	80	700	213
51.	Beverly, Pa.	622	56	678	191
52.	Canton, Ohio	626	56	682	191
53.	Lansing, Mich.	626	24	650	226
54.	Crescent, Mich.-Pa.	626	40	666	186
55.	Crescent, Mich.-Pa.	626	24	650	201
56.	Tuscon, Ariz.	626	16	642	186
57.	Tuscon, Wash.	626	24	650	181
58.	Grand Rapids, Mich.	629	57	686	191
59.	Kansas City, Mo.-Kansas	632	20	652	191
60.	Dayton, Ohio	636	47	683	191
61.	Columbus, Ohio, Ohio	638	23	661	202
62.	Indian, Tex.	640	60	700	181
63.	Fort Wayne, Ind.	640	9	649	200
64.	West Palm Beach, Fla.	640	16	656	181
65.	Franklin, Calif.	640	27	713	181
66.	Madison, Wis.	640	9	649	240
67.	South Berkeley, Calif.	640	8	648	181
68.	South Bend, Ind.	644	13	657	181
69.	Louisville, Pa.	647	4	651	181
70.	New Orleans, La.	648	11	659	181

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
76	Orlando, Fla.	188	8	84	18
77	Peabody, Ill.	209	0	23	117
78	Northampton, Pa.	198	44	76	48
79	Salinasville, Ind.	208	27	41	40
80	Rockford, Va.	197	14	89	74
81	St. Louis City, Miss.	206	30	40	50
82	Omaha-Spaulding, Calif.	193	0	80	67
83	Spokane, Wash.	213	18	23	68
84	Stockton, Nev.	199	98	44	68
85	Jacksonville, Fla.	210	30	54	66
86	Las Vegas, Nev.	195	11	84	37
87	Warwick, Mass.	203	7	33	63
88	Albany, N.M.	197	56	47	54
89	York, Pa.	201	4	54	41
90	Channahon, Ill.-Ky.-Ind.	18	90	44	58
91	Yuba, Calif.	86	14	38	38
92	Temple, Texas-Mississ., Va.	78	10	44	28
93	Louisville, Ky.-Ind.	73	3	30	29
94	Atlanta, Ga.	88	14	99	15
95	Greenboro-Winston-Salem High Point, N.C.	81	7	71	33
96	Madison, Calif.	41	0	24	27
97	Rockton-Waukegan, Calif.	58	39	15	18
98	Deerport-Clark (Mad-Mo., Ia.-Ill.)	52	0	23	7
99	El Paso, Tex.	50	14	37	8
100	Bellevue, Calif.	47	8	33	21
101	Charleston, S.C.	43	17	15	18
102	Provo, Ill.	44	4	24	23
103	Little Rock, Ark.	43	0	35	18

105	111	114	115	116	120
106.	Maryland, Tenn.-Lab.	41	28	14	1
107.	Fl. Works, Fla.	29	24	20	8
108.	Kudzu-Removal, Tenn.	28	1	14	18
109.	Rice, Auburn, Fla.	28	7	13	28
110.	Avails, Fla.	27	16	10	14
111.	Reconstruction, Arthur-Cropper, Fla.	23	7	26	4
112.	Dea. Boston, Ill.	16	6	11	14
113.	Charitable, N.C.	26	7	4	22
114.	Employment-Industrial, W. Va.-Ky.-Ohio	16	11	17	9
115.	Wichita, Kans.	23	12	4	8
116.	Stratfordham, Ark.	19	9	21	27
117.	Chickasha, Ok.	23	6	8	14
118.	Scottsville, Tenn.	11	1	1	7
119.	Appalachian-Cotton, W. Va.	28	23	4	6
120.	Greenville, S.C.	16	6	9	18
121.	Wills, Ala.	17	6	4	11
122.	Argyle, Ga.-S.C.	16	6	11	6
123.	Sherrill, La.	13	6	1	4
124.	Charleston, Tenn.-Ga.	11	6	9	11
125.	Jackson, Miss.	4	4	4	6
126.	Wing, Miss.	4	4	4	6
127.	Carroll, Tenn.	4	4	4	6

Source: U.S. Department of Commerce, Social and Economic Statistics Administration, Bureau of Economic Warfare, 1939 Census of Population, Vol. II: Characteristics of the Population, Parts 1-25, Tables No. 112.

TABLE IV

Distribution of Variolous Status Groups
by City, 1949
(in order of ascending importance)

Rank	City	10 Number Cases Major Group	10 Number Cases Minor Group	10 Number Cases Mixed Group	10 Number Cases or Barns	10 Number Cases or Barns	10 Number Cases or Barns	10 Number Cases or Barns	10 Number Cases or Barns
1	New York, N.Y.	2400	100						0.11
2	Philadelphia, Pa.	1100	57						0.05
3	Chicago, Ill.	1000	76						0.25
4	Detroit, Mich.	5244	205						0.20
5	Cleveland, Ohio	4000	180						0.25
6	Baltimore, Md.	3127	203						1.00
7	Pittsburgh, Pa.	3400	276						0.27
8	San Antonio, Calif.	2400	240						0.17
9	Buffalo, N.Y.	2550	140						0.10
10	Jessup City, Mo.	1714	84						0.05
11	Mississippi, Miss.	1500	90						0.20
12	Stewart, N.J.	1500	52						0.05
13	Baltimore, Md.	1250	50						0.13
14	San Jose, Calif.	820	44						0.17
15	Albany, Ohio	790	64						0.20
16	Albany, N.Y.	610	63						0.05
17	Phoenix, Ariz.	500	33						0.15
18	San Francisco, Calif.	500	33						0.07
19	Seattle, Wash.	470	31						0.05

20	25	30	35	40	45	50	55	60
20	Danvers, Calif.	200	20	100	100	100	100	100
21	St. Paul, Minn.	200	27	100	100	100	100	100
22	San Diego, Calif.	207	31	100	100	100	100	100
23	Portland, Ore.	209	33	100	100	100	100	100
24	Columbus, Ohio	209	44	100	100	100	100	100
25	Miami, Fla.	209	31	100	100	100	100	100
26	San Jose, Calif.	209	31	100	100	100	100	100
27	Houston, Tex.	209	43	100	100	100	100	100
28	St. Louis, Mo.	209	33	100	100	100	100	100
29	Tulsa, Okla.	209	36	100	100	100	100	100
30	Omaha, Neb.	209	7	100	100	100	100	100
31	Springfield, Ill.	209	38	100	100	100	100	100
32	Tucson, Ariz.	209	35	100	100	100	100	100
33	Long Beach, Calif.	209	34	100	100	100	100	100
34	Oakland, Calif.	209	9	100	100	100	100	100
35	Galena, Ill.	210	31	100	100	100	100	100
36	Indianapolis, Ind.	210	4	100	100	100	100	100
37	Indianapolis, Ind.	210	35	100	100	100	100	100
38	Jacksonville, Fla.	210	25	100	100	100	100	100
39	New Orleans, La.	210	14	100	100	100	100	100
40	Tampa, Fla.	210	8	100	100	100	100	100
41	North, Va.	210	36	100	100	100	100	100
42	Tulsa, Okla.	210	7	100	100	100	100	100
43	Chicago, Ill.	210	29	100	100	100	100	100
44	Louisville, Ky.	210	3	100	100	100	100	100
45	Cincinnati, Ohio	210	4	100	100	100	100	100
46	St. Paul, Minn.	210	3	100	100	100	100	100
47	St. Paul, Minn.	210	7	100	100	100	100	100
48	St. Paul, Minn.	210	3	100	100	100	100	100

(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)
10	Acadia, Tex.	31	32	16	33	637
11	Albany, Tex.	35	34	24	7	535
12	San Antonio, Tex.	33	6	16	33	538
13	Wichita, Kans.	31	32	8	3	523
14	Alaska, Ok.	33	6	36	6	493
15	Cherokee, Okla.	33	6	12	3	423
16	Birmingham, Ala.	43	6	16	6	513
17	Fort Worth, Tex.	8	6	6	6	423

Source: U.S. Department of Commerce, Bureau of Economic Statistics Administration, Bureau of the Census, 1949 Census of Population, Vol. 1: Characteristics of the Population, Parts 1-13, Tables 25, 122.

Warren E. Kalbach

DATA SOURCES AND PROBLEMS OF ANALYSIS OF ETHNIC ORIGIN DATA

The inclusion of ethnic origin questions in the Canadian census has been one of its unique features. Nevertheless, both its inclusion and utility have been questioned frequently by politicians and social scientists alike. The purpose of this paper is to provide a brief review of the basic objectives of demographic analysis of ethnic origin data, problems of conceptualization, limitations imposed by the nature of the data, and by data collection procedures, analysis, and publication policies of the government. Alternative census questions are seen less as substitutes for ethnic origin data than as a means of providing additional data for clarifying the conditions under which "ethnic origin" has social and economic significance. Recent uses of census ethnic data for the analysis of assimilation are examined and some suggestions are made for further research.

INTRODUCTION

When populations were widely dispersed and relatively isolated from external cultural influences, cultural homogeneity and stability were thought to be the prevailing modes. However, the cultural evolution of man, which has developed more rapidly in some areas than others, has been diffused far and wide through early trade, wars of conquest, periods of colonization, and mass movements of people seeking escape from political and religious persecution and widespread famine. The net result has been a mixture of races that defy rigorous classification, and a blurring of cultural areas, and fragmentation of ethnic and cultural groups. The grouping of many diverse ethnic groups within larger and larger political units has increased intergroup interaction and contributed to a blurring of ethnic group boundaries. Perhaps nowhere has this been more apparent than in areas of new settlement such as North America. The first European immigrant groups sought to establish their way of life in the New World, and to protect it from the influence of many diverse foreign cultures that accompanied

subsequent waves of immigrants. Those that followed sought to maximize their adjustment to their new social milieu while minimizing the social and cultural costs. Whether one subscribed to the "melting pot" theory of cultural assimilation or "cultural pluralism" as a model for the new society, did not alter the fact that the interaction of many ethnic and cultural groups contributed to widespread change and emergence of new cultural forms.

It is understandable that under these conditions there should be widespread interest in the processes of integration and assimilation and their effect with respect to ethnic and cultural identity. The concern of many has been with the relative ease or difficulty with which people of diverse ethnic and cultural backgrounds assimilate into Canadian society, while for others the concern has centered on the problems of maintaining cultural diversity while contributing to national unity and development. Confusing both issues is the feeling held by many that asking questions about one's ethnic origin is both an unwarranted invasion of privacy and detrimental to the development of a Canadian identity. The latter feelings have tended to obscure the basic research issues and have made legitimate research on ethnic populations increasingly difficult to conduct.

Continuing attacks which have been directed against the inclusion of ethnic origin questions in the decennial census and vital registration forms, for political or other reasons, have succeeded in forcing their elimination from provincial vital statistics; and, with changes in immigration policy in 1965, all statistics pertaining to ethnic origins of immigrants have disappeared. It hardly seems necessary to point out the paradoxical nature of this purge of ethnic statistics at a period in Canadian history which is witnessing a revival of interest in a culturally pluralistic society. The belief persists that eliminating references to ethnic origins will eliminate ethnic differences and the prejudices which often accompany them. Perhaps there is a bit of truth in this, but it seems to be a superficial way of attacking many deep-seated attitudes; and in addition, without continuing efforts to accumulate good data on the characteristics of Canadian populations, it will not be possible to determine the extent to which ethnic differentials have persisted or

have been attenuated. It also leads to the kinds of strange contradictions one can find within policies of governmental departments, e.g., Department of Manpower and Immigration. They are reluctant to use the word "assimilation" because of its connotation that ethnic differences are to be eliminated. On the other hand, they have dropped all references to ethnic origins in their annual reports. While the latter has happened because the new regulations have finally eliminated all limitations based on national or ethnic origins, it does seem paradoxical that one implies that the maintenance of ethnic and cultural differences is possible with successful integration into Canadian society, yet at the same time refusing to make any references to the ethnic character of arriving immigrants,⁶ or collect the data needed to test this assertion.

CONCEPTUALIZATION OF ETHNICITY

One of the better attempts to deal with the concept of "ethnicity" and ethnic identity has been provided by Milton Gordon in his book *Assimilation in American Life*. Even though his discussion is in terms of ethnic identity of Americans, the similarity in historical antecedents of population growth and settlement are such that its validity holds for Canada. In referring to an "ethnic group" in America, Gordon means "any group which is defined or set off by race, religion, or national origin, or some combination of these categories."⁷

He uses the term "national origin" which he sees as basic to one's ethnic origin to indicate "the nation which our ancestors who first came to this country came from".⁸ While national origin, in this sense, would be quite suitable for most purposes, the mobility of human populations combined with the historical instability of political boundaries reduces its value considerably as a research tool. In short, many immigrants do not come directly to this country from their country of birth, nor does country of birth, or last permanent residence, necessarily indicate one's primary cultural or ethnic origin. The population of Ukrainian origin provides one of the better examples of the limitations of the national origin concept. Similarly because of their widespread dispersion, the national origin concept has little utility for the study of the Jewish population. What is

needed is a concept which recognizes the cultural diversity often hidden within broader national groupings and often persists through a succession of diverse national regimes.

The concept of "ethnic origin" is sufficiently broad to include any combinations of race, religion, and national origin which may have achieved historical recognition. It also provides a means of classifying sub-groups within a larger population somewhat independently of the problem of assessing their current viability within contemporary society. While respondents may be influenced in answering the ethnic origin question on the census in terms of their present feelings of identification, the question attempts to identify the particular ethnic or cultural group to which one's ancestors (on the male side) belonged before coming to this continent. Difficulty in answering this question would undoubtedly occur more frequently among those whose ancestors had intermarried frequently with other origin groups, and among younger generations born and raised in Canada. However, difficulty experienced by some individuals would not necessarily invalidate the question, but would indicate those groups for which ethnic identity may have lost its social significance. Thus, the question permits an analysis of the significance of ethnic origin *vis-à-vis* the characteristics of the current resident population. In addition, the importance of such factors as country of birth, period of immigration, non-English mother tongue, religion, etc. for the maintenance of ethnic group differentials can be assessed. If on the other hand, the origin question was to be abandoned in favour of mother tongue as a means of identifying socially significant ethnic groupings, the social scientist would be deprived of the basic data necessary to study the generational dimension of the integrative and assimilative processes. It is true that "country of birth" data as a substitute for ethnic origin would permit a limited analysis of this kind, but at the expense of losing all the sub-structure of each ethnic origin group as well as those groups whose ethnic origins are not synonymous with their country of birth.

"Ethnic identity" is clearly a complex multidimensional concept. The difficulties confronting the student of ethnic groups in society would not be lessened by using such variables as country of birth or mother tongue in place of ethnic origin

as the basic tool for sub-classifying the population. Rather, these additional factors (components of ethnic identity) should be utilized in conjunction with the origin question to determine their relevance for the persistence of ethnic group differences.

UTILIZATION OF CENSUS DATA

Action taken by several provinces to drop the standard ethnic question from their vital registration forms in 1955, and the elimination of ethnic origin data from the published annual reports of the Immigration Division of the Department of Manpower and Immigration have limited formerly useful sources of ethnic data, and leave the Canadian Census as the single remaining comprehensive source.

Limited Nature of Published Data.

The amount and detail of data on ethnic populations provided by the Census of Canada have increased considerably over the years. However, the basic problem for users of census statistics remains the same. Since Statistics Canada can not provide an unlimited number of tabulations, they must attempt to provide those tabulations having the most interest for the widest possible range of users; and, as a result there has gradually evolved a list of standard tabulations involving the basic demographic characteristics that constitutes the major portion of the census publication programme. Without deprecating the importance of this census output, one must point out its major inherent weakness. Most of the tabulations must be planned without specific knowledge of the research to be carried out or specific hypotheses to be tested. What this forces the social scientist to do is to formulate his hypotheses in terms of the available data rather than permit him to test his hypotheses with the most relevant data. Demographers have always had to contend with this problem and consequently have become rather ingenious in circumventing this difficulty. However, the present state of our knowledge and hopes for a better understanding of social and economic processes requires innovations to provide greater access to census data and freedom for analysis, while simultaneously providing anonymity and assuring confidenti-

ality of individual information. The hope would seem to be in further computer developments dealing with fully automated data retrieval and analysis systems that would provide the required output at minimal expense to the user.

Unpublished Data.

Generally, more data are collected and tabulated than actually are published in the official publication programme. Often, knowledge of these unpublished tabulations can be obtained by direct query; however, the data user should first check the Census Administrative Reports, if available, which generally provide detailed information on all phases of census operations including the tabulation and publication programme. For an example, see the *Administrative Report of the 1961 Census* which presents the "Programme of Tabulation and Publication" in Appendix B.

Information on special tabulations carried out for census monographs, other government departments and special commissions is generally not available, but would be provided in response to specific queries. An exception is special tabulations of the 1961 Census ethnic question may be found in Appendix H of *The Impact of Immigration on Canada's Population*.

Statistics Canada will provide special tabulations of census data on a cost basis, but these special runs tend to be expensive and beyond the general resources of the independent scholar unless he can obtain sufficiently large grants. No success has yet been achieved in getting Statistics Canada to provide sample research tapes similar to those provided by the U.S. Bureau of Census. On the other hand, Statistics Canada is continuing to explore ways in which more detailed tabulations can be made readily available beyond those published in its official publication programme. For the 1971 Census, more detailed research tabulations will be made available than ever before.

Comparability of Census Data.

The most serious problems have arisen from changes in definitions, boundaries of municipal or statistical areas, and procedures. It would be unrealistic to assume that changes of

these kinds are avoidable, but whether their effects produce major disruption in statistical series or not, the researcher must be aware of these changes and take whatever steps are necessary to minimize their effects. Very often, the disruptive effects are minimized by publishing parallel series under the old and new definitions as the Dominion Bureau of Statistics did with respect to changes in the definition of metropolitan areas between 1951 and 1966. Stoes, in his analysis of urban development and growth in Canada had to deal with the problem of obtaining estimates of the urban population prior to 1961 in terms of the 1961 Census definition.⁷

Many changes are more subtle and their consequences problematical so that the researcher must keep himself fully informed of definitional and procedural changes. Often, however, these changes can not be detected in the questions themselves, but only become evident in an examination of instructions to the enumerators or descriptions of census procedures. For example, the utilization of language as an aid in determining ethnic origin in 1950 and 1960 affected the comparability of the results with earlier censuses. As a result of this particular change, the Jewish origin population appears to have been undercounted by as much as 50 per cent in 1960.⁸

Any urban ecologist who has analysed census data over several decades has had to deal with changes in statistical area boundaries. Only if comparable areas are available or can be reconstructed, can the analysis of trends have validity. The urban planner must deal directly with the problems created by continuing changes in census tract boundaries that obstruct the analysis of population change in a city's social areas.⁹

An excellent example of procedural changes that presents problems of interpretation has been provided by the 1971 Census of Canada. In adopting self enumeration procedures in urban areas, a new component of response variability has been added and the extent of its effect has yet to be determined. There is no doubt that the result of ethnic identification under conditions of self enumeration could be quite different from those obtained under the older enumerator canvassing techniques where the enumerator provided interviewing guidance and was present to interpret ambiguous cases. Perhaps the greatest difference arising from changes in interview procedures would

occur for those persons belonging to low status ethnic groups, e.g., Métis, non-band Indians, Negroes of mixed parentage, etc.

Comparability of Census Data With Other Sources.

Governmental agencies differ in the extent of their statistical coverage, definitions and collection procedures, and perhaps in the degree of importance which they attach to their data gathering activities. The 1971 Census obtained information on ethnic origin characteristics of the population on a 25-1/2 per cent sample basis, while in 1961, ethnic origin was collected on 100 per cent enumeration forms. In 1961, only data on fertility, internal migration, and income were obtained on a sample basis. In 1971, practically all data were collected on a sample basis, the exceptions being age, sex, marital status, relation to household head, mother tongue, and eight basic housing questions. Thus, in addition to problems caused by intercensal variations in sample size reflected in the sampling variance, data collected by other governmental agencies are usually collected on a different basis. For example, immigration statistics are collected from all new arriving immigrants, but not from landed immigrants or Canadian citizens who return to Canada after extended residence abroad. In addition, they have not reported ethnic origin of arriving immigrants since 1963, and occupational data are not consistent with census data in that the data are statements of "intended" occupation rather than the occupation of the immigrant prior to departure for Canada.

Vital registration data are collected by doctors and public health officials, e.g., coroners, following their own procedures and definitions. Regardless of their apparent similarity, e.g., in definition of ethnic origin, the different data sets reflect different types and magnitudes of error. This problem is especially crucial where important measures are comprised of data from these different sources. Such as in the case with fertility rates, where the numerator is supplied by vital registration procedures, while the base population (denominator) to which it is related comes from census sources.

These problems become especially acute when attempts are made to reconcile immigration data with census data where input (immigration data) are provided by one government department while the estimation of resident population (reflecting net effects of natural increase and immigration) are provided by another. In 1963, the Economic and Social Research Division of the Department of Citizenship and Immigration provided a detailed report of their attempts to utilize 1951, 1961 Census ethnic data in conjunction with immigration data. They estimated changes in ethnic group composition resulting from differentials in natural increase, immigration, and emigration, and evaluated the nature of the discrepancies between estimates based on these data. There were numerous "unaccounted for" increases and decreases in ethnic group populations between 1951 and 1961 which may have been due to differences in data collection procedures as well as a certain degree of confusion among respondents as to their true ethnic origins. The following excerpts will serve as an illustration of one type of problem:

The appearance of 5,000 of Romanian origin, 2,000 of Lithuanian origin, and almost 20,000 of Austrian origin is most probably the result of persons of Jewish origin being admitted to Canada as belonging to Jewish origin, but who at the 1961 Census declared themselves to be of Romanian, Lithuanian, or Austrian origin.⁷

In this connection, it must be remembered that the language criterion used to assist in determining ethnic origin would have created just this sort of confusion for the Jewish origin group, since they were very likely to speak the language of the nation within which they resided before emigrating to Canada.

Another example is to be found in the following:

The apparent appearance of 2,000 of Russian origin and the apparent disappearance of 2,000 of Ukrainian origin seems probably a definitional problem. In other words, persons who were admitted to Canada between 1951 and 1961... as Ukrainian origin were registered to be of Russian origin at the 1961 Census.⁸

Problems of a similar nature seem to exist for populations of Austrians, English vis-à-vis other British, and Netherlanders.

Problems of Response Variance.

It is clear that the overlapping of ethnic, language, and national boundaries, as well as the instability of the latter, creates a considerable amount of confusion. The same individual may respond differently depending upon the particular dimension of ethnicity given emphasis in the data-collection procedure, or the particular referral utilized at the time the data are collected.

Limited test evaluations of the 1961 Census procedures and questions provided information on response variance. The results indicated that the magnitude of this error varied considerably from one question to another, and tended to be highest for those questions dealing with ethnic origin, mother tongue, and bilingualism (in comparison to questions dealing with age, sex, and marital status). The evidence has been interpreted as indicating the difficulty of obtaining reliable estimates of "emotionally charged" population characteristics.¹²

In view of this, the suggestion which has been frequently made to substitute language for ethnic origin questions would not seem to offer any advantage, especially those questions which would attempt to obtain linguistic data for earlier generations on the father's side.¹³

There are earlier examples of social conditions in Canada which have made the ethnic origin question an "emotionally charged" issue.

For example, the percentage decreases in German origin in the 1911-21 and 1921-31 decades and the gains in 1931-41 and 1941-51 are considerably influenced by the failure of persons of this ethnic group to report their origin as German in the 1921 Census and the 1941 Census, taken in war-time. Similarly, the wide fluctuations in the percentage again by Netherlands ethnic origin over the years are closely associated with this factor.¹⁴

The world's political climate at the time of a population census, as well as past changes in patterns of political dominance, do affect the indication of ethnic identity that one is likely to obtain in response to questions on ethnic origin.

As difficult as the obstacles may be, the situation is far from hopeless, and certainly does not warrant the abandonment of research on ethnic origins. The fact that analyses of the characteristics of ethnic origin populations (as classified by census procedures) do reveal significant differences in many socio-economic characteristics supports the validity of the ethnic origin approach. If significant differences do in fact exist between ethnic origin groups in spite of the difficulty in obtaining good estimates of ethnic origin groups, it would be logical to expect even greater differences if one could remove the errors introduced through improper ethnic origin identification and classification. Perhaps the differences between populations of Russian, Polish, and Jewish ethnic origin would be larger if many Jewish origin respondents had not reported themselves as Russian or Polish because of the language criterion employed in the 1961 Census.¹⁷ On the other hand, failure to establish differentials by ethnic origin could imply either that ethnic origin was no longer a relevant variable in Canadian society, or that the errors of classification were sufficient to obscure the real differences.

Again, the ethnic origin question provides a basis for a "first" sorting of the population into "potentially" distinctive and significant cultural groupings. The analyses must be extended through use of such related characteristics as mother tongue, religion, etc., to determine their role in the maintenance or attenuation of ethnic group characteristics. For example, such questions should be posed as the following: How do those of Ukrainian origin with Ukrainian mother tongue differ from those who have not maintained their language with respect to their degree of integration or assimilation into Canadian society?

The 1961 Census tabulations of ethnic origin and mother tongue permit only limited comparisons of ethnic and language groups in terms of their age-sex structure and language characteristics of total ethnic populations. The new question on nativity of parents included in the 1971 Census, combined with

cross-tabulations by nativity of respondent for ethnic origin groups will open many opportunities for the study of the significance of language in assimilation and integration processes.

ETHNIC DATA IN ASSIMILATION STUDIES

Historically, the basis of interest in data for ethnic origin groups has been the continuing concern over the immigrants' ability to adjust to their adopted society, and the effects of immigration on the nature of Canadian society. Emphasis on "assimilation" or "integration" has varied in response to the changing political climate, and growing interest and concern of various ethnic populations over their identities and the nature of their contribution to the larger society.

Examination of the early monograph by Barton Hurd, based on the 1901 Census of Canada, shows the prevailing concern over quality of immigration and degree of assimilability. Chapters analyzing the relationship of ethnic origin to literacy and crime illustrate the former, while his analysis of intermarriage is an example of the latter. However, his interest in persistence of mother tongue other than English or French in 1901 was motivated for quite different reasons than those which underlie interest in the persistence of non-English mother tongue today. Then, it was seen as a block to assimilation, while now the concern has shifted to ways of preserving non-English mother tongue as a means of preventing total cultural assimilation. However, whatever the concerns of the individual researcher, the same type of data and analyses tend to be useful — only the interpretation of the significance of the findings will vary.

Analysis of Language Retention.

Canadian census data permit a rough analysis of mother tongue retention for selected mother tongue and ethnic origin populations. Mother tongue data have been published since 1901 permitting comparisons with total ethnic origin populations (where mother tongue corresponds to ethnic origin), and country of birth in those cases where there is sufficient cor-

respondence with the ethnic origin population, e.g., Italy and Italian ethnic origin. Graphic comparisons of these data for the Germans, Italians, and other origin groups in Canada reveal those periods of gains or losses in language fluency relative to growth rates for foreign-born and native-born components. Such analyses have shown that the Italians declined in the proportion of native-born speaking Italian between 1961 and 1971, but experienced a considerable resurgence among the native born as a consequence of the heavy Italian immigration between 1951 and 1961, and the concomitantly high fertility of the foreign-born immigrants.

Comparative analyses of the age-sex structures of ethnic origin and mother tongue populations reveal variations in language transfer patterns that are related to ethnic origin. Comparisons of proportions of ethnic and mother tongue populations under 25 years of age indicated a wide range of retention rates from 62.8 per cent and 35.4 per cent for Italian and Ukrainian respectively to 8.5 per cent for Scandinavians.¹⁷

One of the limitations of these data is discovered when analyses are attempted for small areas or specific age groups of certain ethnic origin populations, e.g., Ukrainians, where the number reporting Ukrainian mother tongue is apt to exceed those indicating Ukrainian ethnic origin. This is particularly the case for the Ukrainian five-year age groups over 58 years of age and suggests that many of the older Ukrainians indicated origins other than Ukrainian, such as Russian, Polish, or Austrian, because of confusion regarding the intent of the origin question. Where this tends to be the case, comparisons of the type above would tend to overstate the degree of language retention.

One of the more ambitious attempts to analyse the significance of language behaviour for ethnic relations is the study by Stanley Lieberson in which he develops a four factor demographic model of retention for French mother tongue in Canada based on communication advantage, ethnic composition, mother tongue and ethnic drawing power.¹⁸ His conceptual approach and methodology, as well as his findings, have relevance for the study of mother tongue, other than French.

The 1971 Census will provide new opportunities to study the effects of non-English mother tongue retention on character-

ities of ethnic origin groups if sufficiently detailed tabulations can be obtained. For an analysis of this kind, a variety of social and economic data tabulations would need to be provided for the native-born population cross-classified by ethnic origin and mother tongue by nativity of parents. Similar tabulations for foreign-born by period of immigration would provide valuable comparative data for effect of mother tongue retention among those who arrived in Canada as children, and current ethnic group differences among more recent immigrant arrivals.

Intermarriage Studies.

In his 1921 Census Monograph, Hurd stated that "Inter-marriage is at once an index and a method of assimilation."¹² His analyses were based on percentage of children born in Canada, and to the extent that not all marriages were fertile in the particular years studied, the index provides only an estimate of the extent of intermarriage in a given population. The major concern of his analyses was the determination of the amount of intermarriage, i.e., assimilation, with persons of British and French origin. His analysis emphasized the importance of length of residence, sex ratios, religion, and size of group in explaining variability in intermarriage rates.

Hurd's analyses have indicated that differential patterns of intermarriage have continued to exist with Scandinavian intermarrying most frequently with British, and Slavic origin the least, Latin and Greek origins intermarry most with French and Slavic and Scandinavian least; and little intermarriage occurred between French and British. His conclusions regarding declining trends re endogenous marriage between 1901 and 1921 are somewhat suspect because of his inability to control for the effects of declining immigration and subsequent declines in foreign-born populations which had high proportions of endogenous marriages.

Perhaps one of the greatest difficulties in interpreting the significance of intermarriage data published for the 1901 and 1921 Census has been the inability to control for the proportion foreign born who are already married when they immigrate to Canada. The high rate of intermarriage for all Italian family heads revealed in the following table is not surprising in the

light of the heavy post-World War II immigration. Note, however, the change in the relative position of Italians when the same percentages are calculated for native-born heads of families. The strength of cultural constraints on freedom of choice of marital partners may be reflected more accurately in the difference between these percentages for total and native-born family heads. Note, for example, the relatively high values and similarity for family heads of British Isles, French, Jewish, Native Indian and Eskimo, and Asiatic, origin.

Provision of data for native-born heads by Provinces and other sub-areas would permit the assessment of the significance of regional distributions and to a certain extent variations in size of the various ethnic origin groups. However, it is possible to calculate a more precise index of propensity for exogamous marriage by comparing actual percentages of intermarriage with the expected percentage, if mating were random in nature and influenced only by the relative sizes of the two origin groups.¹⁷

Examples are provided to illustrate the importance of removing the foreign-born component when a large proportion of their total is already married upon arrival in Canada, and the use of a more sensitive index that takes the relative sizes of the respective populations into account.

Index of Male Exogamy, Canada, 1951

Ethnic Origin of Family Head	Percentage*		Index of Propensity to Intermarry**	
	All Fam. Heads	Native- born Eth.	All Fam. Heads	Native- born Eth.
	British Isles	18.6	20.1	44.7
French	11.7	11.4	37.3	36.6
German	48.0	62.1	67.5	63.2
Italian	23.4	12.6	38.7	23.2
Netherlands	45.1	30.5	62.6	58.2
Jewish	8.9	12.5	18.9	17.8
Polish	21.6	14.5	66.5	58.3
Russian	32.3	55.1	65.6	71.3
Scandinavian	35.8	52.6	52.0	51.5
Ukrainian	26.2	40.5	55.7	68.6
Asiatic	20.1	22.1	29.4	46.4
Nat. Ind. & Etn.	8.2	8.0	23.6	21.4

* Percentage of family heads of a given origin with wives of a different ethnic origin. Similar data for total family heads of married families are presented for 1951 and 1956 in the appendix of the Report of the Royal Commission on Immigration and Naturalization, Book IV, *The Cultural Contribution of the Other Ethnic Groups*, Ottawa: the Queen's Printer, 1959.

** Index of Propensity to Intermarry is expressed as a percentage that the observed proportion intermarried is of the proportion that would be expected to be intermarried if marriage selection was random and influenced solely by the relative sizes of the two ethnic groups concerned, i.e., British Isles and all others, or Ukrainian and all others, etc.

With the exception of a notable few, the level of exogamous marriage increases considerably when foreign-born heads are removed from the analysis. In addition, while the rank orderings are quite similar, there are important changes for certain ethnic origins, e.g., Italians and Russians. Of the number of comparisons that might be made, the German and Italian comparison is especially interesting. For example, the Germans show higher male exogamy than Italians for all male family heads combined. However, the reverse is true when the analysis

is limited to just the native-born family heads, while the level of endogenous marriage is raised considerably for both. On the other hand, using the index of intermarriage (which indicates the percentage of actual intermarriage as a proportion of expected intermarriage), the level of endogenous marriage is the same for both German and Italian native-born family heads.

The need for a comprehensive analysis of ethnic intermarriage by region, especially for the native-born population, is clearly evident in the illustrative indexes of the propensity to intermarry for native-born Ukrainian male family heads shown for selected areas below:

Area	Index*
Non-metropolitan rural Alberta	48.2
Edmonton Metropolitan Area	65.0
Toronto Metropolitan Area	74.6
Montreal Metropolitan Area	92.3

* These indexes are based on special tabulations for the 1981 Census metropolitan areas.

In this case, the Index of propensity to intermarry is lowest where the influence of Ukrainian culture is possibly strongest (for the areas shown). Remember, that this index takes into consideration the effects of the relative sizes of the married male and female populations of Ukrainian and non-Ukrainian origins and is not affected by abnormal sex ratios characteristic of the foreign-born populations. It would seem that these data could be used to locate the various cultural strongholds in Canada to the extent that areas of endogenous marriage might reflect the degree of an ethnic group's cultural influence or holding power. In any event, it is unfortunate that Statistics Canada is again publishing ethnic origins for husbands and wives for the total population only, since the interpretation of these data, as far as assimilation is concerned, remains quite ambiguous.

Distributional Studies.

The major data source for distributional studies (by residence) of ethnic populations has been the census. Until 1947, immigration data showing intended destination of immigrants by both ethnic origin and country of last permanent residence were published in the Immigration Division's annual report. Since then, only the series indicating intended residence by country of former residence has been published. While these two data sources, i.e., census and immigration, have never been entirely comparable, comparisons of intended destination of immigrants during the five-year period prior to the census with residence of migrants still living in Canada at the time of the census would provide a rough measure of the degree or extent of residential adjustment required of new immigrants, or a measure of discrepancy between perceived opportunity areas (at time of arrival) and job location experience and subsequent settlement. A smaller proportion of immigrants found residing in Quebec at the time of the census relative to the proportion indicating their intent to settle in that Province during the period immediately prior to the census, would suggest interesting hypotheses regarding variations in regional employment, etc. However, fuller treatment of such problems would require special longitudinal studies of the type currently underway by the Immigration Division of the Department of Manpower and Immigration.

Place of residence data: regional analysis. One of the more common and elementary types of analysis of census ethnic data with respect to residential distributions, i.e., an analysis of percentage distributions to provide measures of regional uniformity or concentrations of populations, is often used to provide evidence of the segregation tendencies of certain ethnic origin groups within the larger society. An example of this can be found in *The Impact of Immigration on Canada's Population* where indexes of relative concentration have been calculated for post and pre-war immigrants for Canada's census divisions in 1961.¹² The obvious difference in patterns of concentration evident in this study are indicative of the basic differences between occupational skills and educational characteristics of pre-war and post-war immigrants, as well as the major shift

from a rural-agricultural to an urban-industrial society which occurred during this period.

One problem that limits the usefulness of this kind of analysis of residential distribution over time is the dependence of indexes of concentration on the size of the areas from which data are gathered. The smaller the area (and the greater the number of areas), the more likely it is that concentrations of sub-populations will be found. Thus, the comparability of studies utilizing different numbers and sizes of areas is either limited. Unfortunately, the boundaries of areas for data collection in the census are constantly being revised by local advisory boards in ways which seriously handicap the usefulness of data for historical trend analysis as well as for comparative purposes.

Segregation analysis of urban populations. Interest in residential segregation within large urban populations has traditionally been concerned with problems of immigration assimilation and segregation of the population by socio-economic status. Studies like these have been possible since 1961 by the publication of housing and population data for relatively small and permanent statistical areas, i.e., census tracts. Thus, in Canada it is possible to examine the internal distributions of metropolitan areas by their demographic and socio-economic characteristics.

For example, published data for census tracts permit the analysis of segregation of the foreign-born population by period of immigration, or the total population by ethnic, mother tongue, or socio-economic characteristics. However, these analyses are limited both by the inability to maintain the same statistical area boundaries from one census to another, plus the difficulty of obtaining more detailed information than the minimal amount generally provided. Analyses of change in degree of segregation from one census to another are severely limited by the former, while the latter problem restricts attempts to look at differences in segregation between and within important sub-groups of the larger ethnic populations, e.g., native-born or foreign-born components of specific ethnic groups.

Research by Marsden and Durrack has been concerned with the several dimensions of segregation in Toronto and the significance of social class in accounting for ethnic segregation.

Their research has supported the importance of ethnicity in that they have found that socio-economic factors alone do not account for a very large portion of the observed ethnic residential segregation. Furthermore, they have shown that class and ethnic factors operate jointly to affect residence patterns.²² Of importance to this discussion is their evidence supporting the existence of distinctive residential patterns whether one deals with ethnic origin, period of immigration, country of birth, mother tongue, or religion, even though the significance of differences in levels of segregation shown by these various dimensions of ethnicity is difficult to interpret.

Similar, but unpublished analyses for Vancouver and Montreal by Darroch and Marston, as well as by this author, tend to show lower and higher degrees of residential segregation for the two cities respectively in comparison to Toronto for the same ethnic and mother tongue groups. Here again, further research on the numerous methodological problems is necessary in order to properly assess the significance of these differences.

Correlates of residential segregation. While the persistence of patterns of residential segregation by ethnic origin groups in Canada's largest urban centres has significance in and of itself, it is also of interest to investigate the interrelationship of residential segregation with other forms of behaviour. For example, while retention of non-English mother tongue has been used on a *a priori* grounds to identify more socially meaningful cultural groupings the difference in levels of segregation on the basis of ethnic origin and mother tongue indicates the relative degree of importance of mother tongue in the maintenance of ethnic identity as reflected in patterns of residential segregation. For each of the three largest cities in Canada, the degree of segregation exhibited by the major mother tongue groupings exceeded those for ethnic origin groups whether one compares indexes for post-war immigrants, pre-war immigrants, or native-born. Further analyses are necessary to determine for which ethnic origin groups the retention of non-English mother tongue is most significant vis-à-vis residential segregation.

The earlier reference to analyses of intermarriage also raises some interesting hypotheses concerning the interrelationship between residential segregation and intermarriage of

ethnic origin groups. Because of the importance of residential propinquity for mate selection, one would expect a greater frequency of endogamous marriage for those ethnic populations showing high levels of residential segregation. Preliminary analyses of data for Toronto, based on the 1961 Census, provide support for hypotheses of this kind with a product-moment correlation of $.685$ between the index of segregation for the native-born ethnic populations and the index of propensity to intermarry for native-born family heads. More provocative, perhaps, is the higher negative correlation of $-.677$ between propensity to intermarry and the index of segregation for pre-war immigrant family heads. While the residential segregation patterns for native-born family heads themselves do have some significance for mate selection, the segregation of pre-war immigrant family heads would appear to more accurately reflect the cultural constraints operating in mate selection, as these families would tend to be those in which the native-born (second generation) were socialized. This could be checked more closely if the ethnic intermarriage patterns could be determined for the native-born with foreign-born parents, as will now be possible with data from the 1971 Census.

The significance of residential segregation of ethnic groups for their occupational and income characteristics could also be examined for foreign-born and native-born components given the appropriate data breakdowns for Canada's trusted urban centres.

Research Possibilities for Ethnic Studies in the 1971 Census.

It becomes apparent that analyses of ethnic populations in Canada must include consideration of variations in characteristics of these groups related to their time of immigration to Canada, as well as differentials observable among the native born. Furthermore, it would be extremely helpful in the study of assimilative and integrative processes to be able to identify the second generation, i.e., those native-born ethnic populations with foreign-born parents. It is among the native-born, and especially the second generation that the persistence or attenuation of ethnic differentials assumes a crucial role as an indi-

cator of possible cultural assimilation. In addition, any question on nativity of parents would permit the analysis of the significance of mixed parentage vis-à-vis foreign-born or native-born percentage for persistence of ethnic differences.

The 1971 Census question on nativity of parents provides the opportunity to conduct the kinds of analyses suggested above. However, while the planned tabulations of the 1971 Census are more extensive than ever before, it will again be necessary to request special tabulations if these kinds of analyses are to be pursued. The following tabulations, to be published by Statistics Canada, will permit comparative but limited analyses of native-born and foreign-born components of Canada's ethnic population.¹⁷

1. Ethnic group by mother tongue by nativity by sex.
2. Ethnic group by language at home by nativity by sex.
3. Ethnic group by official language by nativity by sex.
4. Place of birth by religious denomination by ethnic group by sex.
5. School attendance by level of schooling showing nativity by ethnic group by sex for persons aged 5 yrs.+attending school.
6. Level of schooling showing nativity by ethnic group by age by sex for persons 10 yrs.+not currently attending school full time.
7. Women ever married by present age by number of children ever born showing ethnic group by nativity.
8. Migration status by sex showing age and ethnic group (British Isles, French, all other) by nativity.
9. Household by type showing ethnic group by period of immigration of head (incl. born in Canada).
10. Age, marital status, and sex of household head showing ethnic group by period of immigration (incl. born in Canada).
11. Selected characteristics for all household heads and for household heads born outside Canada should permit the extraction of selected characteristics for native-born household heads provided tabulations are provided for the same areas.

In addition, the following basic tabulations including nativity of parents are scheduled for tabulation:

1. Nativity by birthplace of parents¹ by sex.
2. Canadian-born population by ethnic group by mother tongue by birthplace of parents by sex.
3. Canadian born by province of birth showing birthplace of parents by ethnic group by sex.

Statistics Canada is to be commended for its continuing efforts to provide increasing numbers and variety of detailed cross tabulations of census data, and to improve accessibility to the basic data for research purposes. However, it should remember that while its expansion of the tabulation programme will be favourably received by general census data users, the needs for specialized research in the assimilative and integrative processes in society will continue to require more complex and detailed types of cross tabulations than can generally be anticipated or provided for in the more general publication programme. In short, Statistics Canada can continue to expect requests for special tabulations of ethnic origin data, since the Canadian Census is still the best single source for the wide variety of social and economic data needed for continuing research in this important area.

NOTES

¹ Data on country of former residence is published, but these data are not adequate for identifying all of the important ethnic and cultural groups coming to Canada. This is particularly true of minority groups whose ethnic origins do not correspond with their last country of residence.

² Milton Gordon, *Assimilation in American Life*, New York: Oxford University Press, 1964, p. 27.

³ 1966, p. 26.

⁴ Warren E. Kalbach, *The Impact of Immigration on Canada's Population*, 1966 Census Monograph Series, Ottawa: the Queen's Printer, 1970.

⁵ Leroy Soren, *Ethnic Development in Canada*, 1966 Census Monograph, Ottawa: the Queen's Printer, 1970, Appendix A.

⁶ 1966 Census of Canada, Vol. 20, Part 1-4, Ottawa: the Queen's Printer, 1966, p. 8-10.

⁷ For a discussion of the purpose and utility of census tables see

C.P. Elliott, "The Theory and Practice of Planning Census Tracts", *Sociology and Social Research*, Vol. 22, No. 2, Jan.-Feb., 1958, pp.175-184. Also reprinted in J.P. Chittis (ed.) *Urban Research Methods*, Princeton, N.J., B. Van Nostrand Co, Inc., 1961.

"Department of Citizenship and Immigration, The Basic 1961 Census Data on Immigration and Citizenship, Report 68-2, Economic and Social Research Division, Ottawa, September, 1962, p. 71.

"Ibid.

"L.P. Fellegi, "Response Variance and Its Estimation", *Journal of the American Statistical Association*, Vol. 59, No. 308, Dec., 1964, p. 1091.

"For a comprehensive treatment of the conceptual and methodological problems associated with the concept of ethnic origin, and the arguments supporting the substitution of language questions for ethnic origin, see Maurice B. Rybcyk, "The Interpretation of Origin Statistics", *The Canadian Journal of Economics and Political Science*, Nov., 1955, pp. 455-479.

"1961 Census of Canada, Vol. VII, Part 1-5, Ottawa: the Queen's Printer, 1960, pp. 2-15.

"Ibid.

"Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism, Book IV, The Cultural Contribution of the Other Ethnic Groups, Ottawa: the Queen's Printer, 1970, pp. 118-120.

"Francis Lieberow, *Language and Ethnic Relations in Canada*, New York: John Wiley & Sons Inc., 1970.

"W. Gordon Hunt, *Origin, Religion, Nationality and Language of the Canadian People*, Ottawa: the King's Printer, 1957.

"Paul H. Rosenzweig, "On Reporting Rates of Inter-marriage", *American Journal of Sociology*, Vol. 70, 1971.

"Warren K. Kallock, *The Impact of Immigration on Canada's Population, 1954 Census Monograph Series*, Ottawa: the Queen's Printer, 1970, Charts 17 and 18.

"A. Gordon Horvack and W.J. Martin, "An Examination of the Social Class Basis of Ethnic Segregation", *The Canadian Journal of Sociology and Anthropology*.

"Statistics Canada, *Final Race and Cross-tabulations for Demographic and Social Characteristics, 1991 Census and 1991 Census Final and Cross Tabulations for (1) Families, (2) Households, (3) Housing, unpublished reports, July-November, 1996.*

"Breakdown of parents: Both born in Canada; Both born outside Canada; Mother only born in Canada; and, Father only born in Canada.

THE UKRAINIAN AMERICANS: EARLY STRUGGLES,
PERSONAL AND INSTITUTIONAL (1880-1918)

The process of mass immigration to the United States started early in the seventeenth century, and to some extent still goes on, only in diminished numbers. Various groups arrived here at different times. Quite often the mass migration was preceded by the individual pioneers. Though the Ukrainian mass immigration to the United States started after the American Civil War, the individual pioneers are mentioned even in the earliest records of the seventeenth century. While it is hard to determine with certainty who the first Ukrainian immigrant here was, most likely he was the medical doctor, Lavrenty Babson (1-2), whom Capt. John Smith brought with him to the Jamestown Settlement in Virginia. Capt. Smith fled from a Turkish prison by way of the Ukraine, and mentioned Dr. Babson in his memoirs.¹ Then in 1682, the name of Albert Zaborowsky appears in New York and vicinity. He came from Sandomir in East Galicia. Polish writers also claim him.² No doubt there were many Ukrainians among those whom Russia shipped to the territory of Alaska. In 1804, Yareoslav Chys examined the military records of the American Revolutionary War and discovered several purely Ukrainian names in George Washington's army; namely, Yaki, Nemcyrch, James Selowsky (other spellings), Grubowsky, Staniytz, and others.³ Also, when Russia established Fort Ross in California, near present San Francisco, in 1808, besides military personnel she had some civilians there, no doubt quite a few Ukrainians among them, whom she moved to Alaska when she gave up the Fort in 1818.⁴ Among the non-immigrants, there lived in the United States throughout the nineteenth century various Ukrainians connected with the Russian diplomatic service.

The first well-known and educated Ukrainian, a priest and political refugee, the Rev. Agapin Hnushchenko, came in 1862 and lived mostly in California until his death in 1905.⁵ During part of this time he published a paper called the *SPYNDOLIA* and *HERALD* in English, Russian, and some Ukrainian for the settlers of Alaska, with whom he had contacts.⁶ Another interesting

and highly-educated immigrant to California and Hawaii was a medical doctor and political refugee from Kiev, Dr. Mikhail K. Sushkevsky, also known as Russell. He lived in America during 1886-1898.⁶

After many decades of advance-guard pioneer immigrants to the United States, finally the Ukrainians masses followed. As the United States immigration records before 1898 listed the newcomers according to the countries from which they came and not by nationalities, it is hard to determine how many came here of any nationality. Several writers, however, estimate that probably between 308,000 and 390,000 came during that period.⁷

The largest numbers came to America from the provinces of eastern Galicia, Carpatho-Ukraine (formerly Ruthenia) and Bukovina, which were under the Austro-Hungarian rule. In some instances the seasonal migration to Prussia and France preceded the emigration to the United States, or was used as a preliminary step. The causes for this great mass exodus were basically economic—overpopulation and not enough land for the people to make a livelihood. Then there was the desire of the boys to avoid military service for three years and of the girls to marry. On the other hand, the American letters had much attraction. Also, the representatives of the German steamship agencies, who at that time had offices in all the cities of Western Ukraine, served several purposes: they informed about America and encouraged emigration; many agents aided prospective emigrants in procuring passports, occasionally by bribing the Austrian officials, lending money for passage or telling the prospective borrowers where they could borrow it.⁸ And since the backward Austrian government promoted a status quo, an economic stagnation and made unemployment as well as impoverishment of the peasants, the New World offered a great hope. In 1871, an agent of one of the Pennsylvania coal companies whose workers were on strike, even came to Ruthenia and Slovakia and persuaded many to migrate.⁹

Once the emigration movement got under way, it assumed conspicuous proportions. There was hardly a house in any community that did not have at least one person in the United States or Canada by 1914. The decade 1899-1910 brought over 347,325 Ukrainian immigrants, of which 18,492 had been to the United States before.¹⁰ These were mostly single persons, ages

18 to 40. With no more fear of the sea and little apprehension about the conditions of emigration or the difficulties to be overcome in the new land, they left their native villages as light-heartedly as if they were going away for a week to visit someone. Little did they know that most of them were never to see their loved ones again. The final parting at the railroad station, however, was difficult, for the Ukrainians people are emotional and easily moved to tears, especially on occasions such as these.¹⁷ There was a relieving aspect in the fact that by 1900 many of those leaving were heading for the address of a relative or friend in the United States who had preceded them. Hardly was there a family splitting. As a rule, a husband went to America first and sent for his wife and children afterward. However, the families were broken up either temporarily, or permanently if the husband never came back. And yet, even under these sociological readjustments, there were very few evidences of domestic unfaithfulness in Ukrainian villages. There was more of it here after the wives joined their husbands; especially in the years 1900-15. Ukrainian American papers often carried advertisements calling for the arrest of a person who was a boarder and "ran away with my wife". Sometimes a culprit's picture accompanied the ad.

The life of the Ukrainian immigrant wife in the United States during the first few years, whether she was married abroad or in the New-World, was not a soft one, unless she had a wealthy husband. If she had no children, she went to work in a factory, hotel, or restaurant. If she remained at home, her house or tenement apartment was tenanted with roomers and boarders. She cooked for them, did their laundry, and in some cases, especially in the mining districts, actually helped the men to get washed after their work in the mines. At the same time she cared for her children. The immigrants came from a low standard of living in their peasant homes in the Ukraine, where not infrequently as many as 20 persons lived in a single room. They settled in slum sections of American towns or in mining villages and established Ukrainian ghettos along side of Polish, Slovak, or Croat ghettos. During the early years it was not uncommon for such an immigrant home to have three beds to a room and two roomers to each bed, and in an emergency even three to a bed.¹⁸

The ordinary immigrant worker had very few belongings: in fact, so few that often when he changed a rooming place he made it all in one trip. He had his working shoes and clothing, a change for home wear, and a white shirt, necktie, side coat and hat for Sunday. His cost of living was very low, board and room for \$1.00 per week. His earnings as a rule were a minimum of 15 cents per hour before World War I and maximum 20 cents per hour for ten or, with overtime, 12 hours per day. He received his pay twice a month, usually in cash and in a sealed envelope. Some men earned more when they acquired some skill. Girls and women earned much less. The changes of residence by single men were frequent: if a "landlord" disliked the roomer, he requested "ukhorati sja", presumably using the Americanized expression "moofoolye sja."

Single men constituted the great bulk of the Ukrainian immigrants. Young men found their wives either among the immigrant groups of other nationalities or sent back home for their village acquaintances. When rumors spread west of the Alleghenies that the city of Passaic, N. J. had many Ukrainian girls working in the textile plants, a few made the trip to investigate. A more natural solution was found when many unattached Ukrainian girls came to America during the decade preceding World War I. The matrimonial rite was moving with a fast tempo. Just as in more recent years many marriages are associated with the Little Brown Church in the Vale, in Iowa, or with a wedding trip to Niagara Falls in New York, so the Ukrainian marriages performed by Father Nicholas Piliawetsky in New York City had much popularity within a wide region. The affectionate reference to this priest was "Uncle" or the Ukrainian "Voojko". A local American Ukrainian wedding celebration lasted only one day, but included much music and dancing. It had all the traditional Ukrainian ceremonial aspects, except for the fact that the "chorists" were young men.

Though some bold spirits ventured far away from their native group, by and large certain states attracted the bulk of the Ukrainian masses. In this group Pennsylvania led the way, followed by New Jersey, New York, the New England States, Ohio, Illinois, Minnesota, and North Dakota."

To be accepted as an adult was similar to the attempt to transplant a grown-up tree. The language barrier and lack of

technical skill were the major difficulties. The working skill was acquired faster on the job than the knowledge of the English language, and since the young men had no idea at first of staying in America for good, they did not hasten to learn it. This language problem inspired a visiting Ukrainian author to write a novel called "Bez Yazyka" (Without a Tongue)."

While the immigrants were slow in learning English, certain English words in corrupted form entered their own language: "veshchyny" was used in place of "praty", "shchegryny" instead of "vynicity", and the like. Such was the practice of all non-English-speaking groups, however. The corruption of the Ukrainian language became even more pronounced under the influence of other Slavic groups among whom the immigrants lived in different cities and mining villages; many had learned a few Polish, Croat, Slovak, or Czech words, and some of them became so authoritative that they claimed all those languages were the same! Since a large percent of the Ukrainian immigrants were unable to read and write, they had to learn it in their own language first; time for study however, was limited, since the working day, as a rule, was 10 to 12 hours long. By the time a person came home from work, cleaned up, and had his supper, little free time was left. Men went to bed early in order to rest for the next day's work. On Saturday many places worked a half day; but some worked full time even on Sunday, without any extra pay allowance for holiday work.

The conditions in the coal mines in Pennsylvania, Ohio, and West Virginia were no better than in the urban industries. As the author spent two summers traveling and visiting many villages and homes in Pennsylvania and Ohio, he had first hand observation of miners' lives. As a worker came out of a mine at the close of a day, he was black with coal dust beyond recognition. Some of the workers cleaned up in a shower room, others went home saturated with coal dust. Though the pay was better than in other unskilled occupations, the risk was also great: even if no major disaster took place, smaller injuries were frequent. Rows of company-owned unpainted wooden houses spelled gloom even at a distance. They were brightened inside, however, by lively accordion music in the evenings and on Sundays or holidays; some phonograph record music was also available before the advent of radio.

Before 1848, very few Ukrainian immigrants had any higher education. In Chicago there were the medical doctors Stefan Hrenovostsky, and the two Rymenovitches. One of them was known as Simeon and the other as John Simek, a chiropractor, who obtained his medical degree and practice later. Other physicians were Elzen in St. Louis, Mo., in Scranton and New York Cyril Bilych, and in San Francisco the dentist, George Kuria. The first Ukrainians to teach in American schools were the already mentioned Hrenovostsky, who taught in a church school in New York from 1845 to 1847 and Dennis D. Porek, who taught in the public school system in Clyphart, Pa. during the years 1855-1860.¹² Among other school teachers was the life-long *Svoboda* editor, Joseph Skatavich, and Sava Charnocky, who worked briefly for the *Svoboda* paper, then homesteaded in North Dakota near Kief and from there moved to Montana, where Charnocky became a ranchman near Glifodge for the rest of his life. Several lawyers came but none of them practiced law in America: Karl Rejzpek worked for the *Svoboda* paper, Dr. Simon Demrydchuk for the Catholic Ukrainian paper *America*, and Nicholas Hadring worked for a Ukrainian paper in Chicago and "came" *America*.

The largest number of the professionals was the clergymen. There was quite a list, beginning in 1843 with Agapius Kucharenko, who on occasion preached to the Greeks. The Rev. John Tolansky arrived in 1854 and organized several churches. He also started a newspaper called *America*, in Shermansh, Pa.¹³ Although he was a very dedicated man, the American Irish bishops insisted upon his return to the Ukraine because he had his wife with him. The bishops did not know or did not want to know the rules of the Ukrainian Catholic Church.¹⁴ Because of the interference of the Irish bishops in the Ukrainian church affairs, two other pioneer priests gave up their work, namely, Ivan Ardas, who took up journalism and Alexey Tost (Tutk), who left the Ukrainian Catholic Church but remained in churchwork.¹⁵ Some of the other very able pioneer Ukrainian priests among the early immigrants, included Paul Tymlovich of Youngs, Nikolai Stefanovich of Pittsburgh, Hryhory Hruscha of Shamokin, Pa., Anis Pashkevsky of Ansonia, Conn., Mikail Strutinsky of Chicago, Nicholas Polynovitsky of New York, Peter Poshalshin of Newark, N. J., and Olexa Piatol of Hartford.¹⁶ Among the Christian Protestants three ministers stand out: Symeon Ry-

signify of Pittsburgh, Dniro Hahnda of Pittsburgh, and Basil Kulyk of Newark, N. J.¹⁰

Many immigrants still felt that they might go back to the Ukraine. Yet their numbers kept swelling annually until 1914. There was a need to organize and build churches. This involved legal, financial, and technical problems, and with the very limited knowledge of English any Ukrainian had in those years, it is a wonder that they accomplished so much. In the Ukraine a peasant was accustomed to throwing a penny on the collection plate; in America much more was needed to build and to maintain an institution. The people had to be re-educated and many resented it. The years from 1900 to 1918 were the noted church-building years.

When Dr. Tert left the Ukrainian Catholic Church because of the interference of the American Catholic clergy in his work, he submitted himself to the authority of the Russian Orthodox Church in America, and kept preaching and ministering to his own people, the Ruthenes of Carpatho-Ukraine. Some of his fellow priests joined in this movement, which until 1907 was partially financed by the Czarist regime. Thus appeared the first tribes among the Ukrainians in America. Though it was not as bad as in Canada at first, it was to be intensified during the years of 1914-17, when the Russian armies occupied the Ukrainian lands which were under the Austrian rule. During those years the Czarist regime and its spiritual arm, the Orthodox Church, started proselyting the Ukrainians in earnest: at Cornucopia, Wis., near Superior, there were some ten families from Carpatho-Ukraine and yet the Czarist government built them a wooden church. In 1909 it was still standing there and vacant. Similar churches were built, with the same ultimate results, in rural North Dakota near Willon and in Pennsylvania. Recruiting efforts were in evidence to obtain Ukrainian boys into the Russian Orthodox Church; several of the author's acquaintances were involved.

Some of these priests were not too happy with the Russian regime and later became independent. Eventually they had their own bishop, Dembel, who tried to create an independent diocese and ordained more young men to the priesthood than he had parishes for. A few of them became migratory priests with a questionable reputation. The author met such a priest in North

Dakota as late as the summer of 1893.

Along side of devoted priests and high idealists there were also money-grubbers who utilized the occasion of church-building for their own ends and a few who were known for their involvement with women. A few tried to steal better parishes from their fellow priests; one such man ended in tragedy in Chicago.¹⁷ There was an urgent need of a Ukrainian bishop to introduce discipline among the clergy. This was the task of the first Ukrainian bishop, Peter Ortinsky, who arrived from Europe in 1897.

Ortinsky was a young and very energetic Boyka. He took his work seriously and thus antagonized some clergymen, particularly the Magyarized ones from Carpatho-Ukraine, who were not too willing to submit to his authority. Ortinsky also antagonized parishioners when he insisted that the church real estate titles be transferred to his name. He likewise created animosity when he tried to make the influential paper *Bohoho* into a Catholic paper and attempted to turn the Ukrainian National Association into a Catholic Association. In both of these efforts he failed, but for Ukrainian Catholics he organized the Providence Association, with the main office in Philadelphia.¹⁸ Though a very controversial person, Ortinsky had accomplishments to his credit. He died in 1916.¹⁹

The Protestant movement started among the Ukrainian Americans when the Baptists fled from the persecution of the Russian authorities in the Kiev district and established communities in North Dakota in 1898.²⁰ In the eastern states the movement was limited to several large cities. There Presbyterian or Baptist Churches were organized. Of these two groups, the Baptists were numerically the largest and have been showing some growth ever since their establishment.

When John Volansky and his immediate followers organized the first churches in America, they were for Ukrainians from all territories. This status remained for several years until a number of priests arrived from the province of Carpatho-Ukraine, known then as Ruthenia. They were Ukrainians who were Magyarized, spoke at home in Hungarian only, but oddly enough had swallowed some Russian propaganda which made them believe they were Russian. Along this line they misled and confused their parishioners. They split the Church and organized a parish for

the people who came from the southern slopes of the Carpathian Mountains. A feud was created with other church members from other Ukrainian territories, especially with those from Halychina. A fight developed over the possession of the church building; litigation followed, and the resulting antagonism has lasted for decades. These same clergymen, as previously mentioned, were a source of trouble for Bishop Ortinsky. The confusion continued. They started their own fraternal orders and registered them as "Russian". They published several newspapers, some of them in the Latin alphabet. The language they used was a confusion of a Ukrainian mountainous dialect mixed with some Russian words. This discussion was by far the most serious wound in the Ukrainian community. The extent to which it was carried is evident in the conspicuous case in Pittsburgh; on Seventh and Carson Streets is the older church for the Ukrainians from East Halychina and a block away, at Sixth and Carson, is a similar church for those from Carpatho-Ukraine.

During World War I another religious movement started among the Ukrainian Americans, namely, the Independent Ukrainian Orthodox Church. The first such church was built at rural Gorham, N.D., in 1917.¹² The Rev. Gregory Chornitsky was the early leader; in a short period of time the movement assumed large proportions and popularity. It was made possible by the clergy breaking away from the Ukrainian Catholic authorities and the splitting of various large urban parishes. The Catholics fought vigorously to hold their own, but not very successfully. Eventually the new group got a new bishop in the person of Ivan Theodorovitch and a more solid organization and church press was created. This was to be strengthened by the new immigration after 1945. Another factor that must be recognized is that about 80% of the church membership and the clergy of the Russian Church in America are also of Ukrainian nationality.

The latest total estimated figures on Ukrainian American church membership is as follows:¹³

Ukrainian Catholics	200,000
Ukrainian Catholic of Carpatho-Ukraine	300,000
Ukrainian Orthodox of Carpatho-Ukraine	300,000
Ukrainian Orthodox	300,000
Ukrainian Protestant	50,000
Ukrainians in Russian Orthodox Church	400,000
Ukrainians in the Catholic Church of the Latin rite	50,000
Total	1,817,000

The great Ukrainian American fraternal mutual aid societies had their genesis in the eighties and nineties of the last century. Before they had their own, some Ukrainians belonged to Polish and Slovak organizations. Nearly all of the Ukrainian American fraternal orders were initiated by some leading priest, and it was the Rev. John Volansky, who in 1855 in Staroborsch, Pa. initiated the idea of Ukrainians having their own insurance group. It was called the "St. Nicholas Brotherhood". There was some enthusiasm for this institution and several branches were formed. In 1881, it became known as the "Union of Ruthenian Brotherhood". However, when Fr. Volansky was recalled to the Ukraine, this institution collapsed, some of its members stayed again in the Slovak associations. To keep the Ukrainians together, another fraternal group was formed and incorporated under the long name of the "Union of Greek Catholic Ruthenian Brotherhood of North America", or in brief, "Unio" or "Bohdanivci". By 1894, a number of members left this group and formed the "Ruthenian National Association", with a clear Ukrainian nationalistic policy. By 1908, a third such association was formed, being pro-Russian. A very lively rivalry developed among these three institutions and since the "Bohdanivci" opposed Bishop Ortinsky in 1908, it lost some membership which formed still another association called "Bohdanivci". The "Ruthenian National Association" also faced a major crisis in 1910, when many of the radical members broke away and formed the "Ruthenian Workingmen's Association", with its chief office in Scranton, Pa. As previously mentioned, a rival Catholic association was also formed by Bishop Ortinsky in 1912, in Philadelphia, called "Proculina" or "Providence". Some smaller groups also

existed, and by 1914 there were ten such national fraternal groups, but only 72,000 members.¹⁷ Then in 1915, the "Ukrainian National Aid Association" was formed in Pittsburgh. The chief reasons for strife and fragmentation were the pro-Russian policy of the Carpatho-Ukrainian leaders and religious disagreements. The rivalry was conducive to the growth of the stronger associations but hindered that of the weak.

As soon as organized life appeared among the Ukrainian Americans, the press appeared in their native tongue also. In the process of time numerous newspapers were started, as well as some magazines in English, but for the most part they were ephemeral. The ones that survived were the papers supported by the fraternal insurance organizations; they were: *Svoboda*, *Amerikanskyi Borskyi Vestnik*, *Narodna Vola*, *Amerika*, and *Narodna Slava*. Several pamphlets and small books were printed before 1914, but very little of permanent literary value. As a rule, the obygynos played a leading part in the press just as they did in organizing and supporting the fraternal orders.

The early immigrants themselves were for the most part uneducated peasants, often illiterate. However, they had respect for learning and saw to it that their children and grandchildren took full advantage of American educational opportunities. In addition, in connection with their parishes, both Ukrainian Catholics and Protestants before 1915 tried to teach their children to read and write in the language of their parents. Such instruction was carried on either after public school hours, on Saturdays, or during the summer. At first there were no qualified teachers. Eventually these beginnings led to all-day Ukrainian parochial schools in several large cities as we have them to-day. A few of the churches also had reading rooms and small libraries. Church choirs occasionally gave concerts in the church halls. Young people gave dramatic presentations there, or if living in New York or vicinity, went to see professional Jewish troupes present concerts or plays in Ukrainian. Church picnics, club picnics, and youth outings gave some relaxation in the summer time. Big church holidays as well as Ukrainian national holidays also brought the people together.

Besides the churches, organizational and social life centered around the local lodges or branches of the national fraternal insurance organizations. The members held monthly meetings, paid

their lives, and analyzed various problems.

Conferences and lectures were rare in the early years. They were introduced by the emigré from the Ukraine. The biggest meeting that was held by them before 1918 was the First Ukrainian American Congress in Cooper Union Hall in New York in the fall of 1915. There were outstanding speakers and a big concert. It was attended by delegates from all the larger Ukrainian centers.

A number of enterprising individuals, some with only four grades of village education, enrolled themselves in the American schools shortly after their arrival in the United States. Upon their arrival they had worked at manual labor for two or three years, and with a few hundred dollars saved ventured into the costly struggle for a better education. Except for two all worked their way without any subsidy. Not all of them who started stuck to it, there were dropouts; but even they benefited by their learning and some of them became successful businessmen. Those known to the author who endured for many years and reached their objective included the following:

George Barber of Detroit attained a Ph.D. degree and became a professor;

John Barabak of Chicago became a most outstanding head director in a Chicago high school and junior college;

Samuel Kosby of Chicago became a dentist;

Joseph Skalscheler became a biology teacher in a River Rouge, Michigan high school;

Daniel Hruska (Dmytro Hukarukha) became a biology teacher in a high school in Louisiana;

George Borachman, after spending nine years in American schools and getting a B.A. degree at the University of Dubuque, became an office worker in Pittsburgh;

Wesley Skalkin earned a Ph.D. degree at the University of Iowa, became a professor of history at the State University of Minnesota at Superior and earned listings in three Who's Who's;

Alexander Gromovskiy, with a better educational background than most upon his arrival in this country, earned three academic degrees, became a noted entomologist at the main campus of the University of Minnesota, earned listings in several Who's Who's, and is well-known among the Ukrainian Americans;

Dwight Lauer earned the B.A. and B.D. degrees at Dubuque University, became a Ukrainian Orthodox priest, then gave up

the work and entered the state civil service at Lansing, Michigan.

John Jaremy became a noted Evangelical Ukrainian preacher in Canada.

Luke Stambet and Lew Harbak also became Ukrainian Evangelical preachers.

John Smith of Chicago became a medical doctor.

Two Presbyterian schools must be singled out for giving the immigrants of various nationalities, among them also the Ukrainians, the opportunities for higher education. Bloomfield College, N. J. in pre-World War I years had preparatory, high school, junior college, and theological seminary. For more than a decade it had a Ukrainian department that offered courses in grammar, literature, and history. The author as a student enrolled there, 1913-15, in order to take those courses. The other institution of higher learning was the University of Dubuque, Dubuque, Iowa, to which some of the Ukrainian students from Bloomfield often transferred because it was accredited, had better teachers, and offered academic degrees. Beginning with 1912, when George Sarschman enrolled at Dubuque, Ukrainian students have patronized this institution for over thirty years.

Of those immigrants who came to the United States before World War I some young men, after working at manual labor for two or three years, ventured into business among their fellow-countrymen. A neighborhood store was often a modest beginning. If successful, it led into the main street, where grocery-meat stores became popular. Others became successful in the tavern business. Several established barber shops and plumbing supply stores. Before long, each Ukrainian community had at least one mortuary establishment. Several men became garage operators, mostly for night parking. In a few cases, restaurants and small hotels were operated by Ukrainians. There were some who became real estate men as well as insurance agents; and a few, intellectually inclined, started bookstores in larger cities, some of which were successful except Wasył Hryshko's in Manhattan, which lasted for several years. The Stereo Book and Music Store of New York, had much success when it sold other items in addition to books. The Stereo store outlasted them all for nearly 50 years and in 1973 was still going strong in the hands of its original founder, Myron Sarschak, and his son.¹⁷ After World War I, other types of business ventures followed.

Early Ukrainian Americans denied themselves many things in order to help parents and relatives in the Old Country. They not only supplied dowries for daughters and sisters, but often before one of them owned a home here himself, he built a new one for his parents back home. Evidence of prosperity appear in the villages of the Ukraine in the form of new brick houses covered with metal roofing.¹ With American dollars, families purchased more land, young horses and new farm implements. They also dressed better. However, as the unregistered American letters often contained money, the mail carriers in the Old Country, upon learning about it, sometimes kept the money and did not deliver the letters. In vain did the people in America complain in the *Levy* paper 1886.² Even by 1897, however, registered letters with money did not always reach their destination.

Aside from giving subsidy to the relations in Europe, the Ukrainian American also subsidized various institutions in the Ukraine, such as local churches, libraries, orphanages, and hospitals. *Kilka Shkola* even sent its agents here, Dr. S. Dempheluk and Lew Tushchuk, to carry on money-raising campaigns.

The original immigrants are mostly gone. To the American industries, they gave valuable labor; to the future America, they left a middle class of business and professional men and women, their children and grandchildren.

NOTES

¹ W. Marlow, "Ukrainian Immigrants and Their Settlement" in *The Colonist, a Complete Encyclopedia*, W. Kuchynsky, ed., Vol. II, pp. 1189-1201.

² "Myta Shkola", *Western Ukrainian Daily*, Jersey City, N.J., May 18, 1886.

³ *Calendar of the Ukrainian Workingmen's Association* (Ivanhoe, 1923 and other years); *Harlow*, op. cit.

⁴ *Sanctus-Sanctus*, *Short History of California* (New York, 1909), pp. 128-29.

⁵ *Waxel Hatch, Ukrainians in the United States* (Chicago, 1911), pp. 26-27; *Minutes of Hromada* (in *Ukrainian*, Kilmora, 1911), p. 21; *Tymoshuk Chas*, *Minutes of the Ukrainian Workingmen's Association*, (Ivanhoe, 1924), p. 26.

⁶ Theodore Luntzer of Minneapolis attempted in about 1885 to persuade California legislators to buy the former Hromada's farm from the present owner and make it a state park, but the project did not succeed. He then tried to raise funds in Minnesota among his friends for the

purpose of keeping this form but did not find many that were interested.

† *Executive Clerk, Alliance of the Ukrainian Workingmen's Association* (Scranton, 1904), pp. 84-85.

† The authors are: Anna Buzachorsky, Julia Buzachorsky, Yevheniia Chyl, and Wlody Slach.

† The author himself was a party to it through the agent in 1912, as were several of his young friends or their parents, in the town of Mary Bambi.

† *Yevheniia Chyl'skyi, Alliance of the Workingmen Association* (in Ukrainian, Philadelphia, 1905), p. 120.

† *Immigration Commission Abstract of Reports* (Washington, 1910-11), Vol. II, pp. 113-114.

† The author also witnessed even more discrimination in Polish towns at railroad stations.

† The author, at the age of sixteen, not only witnessed the fire but was a party to it for several months in Pittsburgh upon his arrival.

† *The Illustrated New York*, op. cit., pp. 129-131.

† *Volodymir Karabalin (Lair)*, 1844.

† Letter from E. D. Frank to the author, Oct. 12, 1932, *Scranton*, op. cit.

† Copies of this paper may be found in the U.S. Library of Congress.

† *Vladimir Monastyrsk, "Ukrainian Immigration in the United States," Chicago* (Chicago, March 12, 1921).

† *Weekly Forwarding Calendar* (Pittsburgh, 1914), pp. 155-156.

† He left valuable notes in four volumes.

† For D. Babenko died in 1907 in Pittsburgh at the ripe old age of 85. He was known as a great worker among the young people. Through his encouragement a considerable number of them attained a higher education in America and many became Protestant, Catholic, or Orthodox clergymen. Cf. W. Slach, *Evangelical Youth* (Toronto, November, 1911), pp. 11-15.

† The wife of a priest who had his parish shut and killed the priest who gained the big church. This happened in the church.

† "History of the Ukrainian National Association," *Scranton* (Scranton City, Feb. 21, 1929).

† *Leifchild McLean, Leadership of the New America* (New York, 1915), pp. 51-52.

† W. Slach, "Ukrainians in North Dakota," *North Dakota History* (Bismarck, Oct., 1932), Vol. 12, pp. 22-23.

† Letter from Rev. Michael Mariniuk, Buffalo, Jan. 15, 1933, *The Ukrainian Catholic Church Almanac for 1933*, p. 41, suggests the year 1838.

† *McLean*, op. cit.

† *McLean*, 1915.

† *Scranton*, op. cit.

† One of these "American houses" in the village of Bilychiv, near Mary Bambi, had four rooms, was 1-4 constructed recently and made into a school; the old owner is allowed to occupy one room.

† *Michailo Pavlyk, "Ukrainians in America (in Ukrainian)," Tsvetnyk* (Lviv, June 24, 1883), p. 33.

Bibliography

- Andriushchak, H. *Chasidska Immigratsia S.S.S.R. L'viv, 1934.*
- Annual Reports of the Commission General of Immigration (1899-1900). "Distribution of Immigrants", 1901, Vols. 58 and 1203.
- Bald, K. *Our Black Fellow Citizens*. New York: Christian Publication Committee, 1919.
- Belyavsky, L. *Small Reader: His Life and Artistry*. Detroit, 1935.
- Ogden, H. "How the Ukrainians Came," *Interpreter* (published by the Foreign Language Information Service), January, 1924.
- Chleb, M. *Ukrainian Catholic Parochial Schools*. Chicago, 1933.
- Clyde, E. "The Ukrainian Immigrants in the U.S.A.," *Annals of the Ukrainian Workingmen's Association*, Madison, 1926.
- Davis, J. *Russians and Easterners in America*. New York: Dover, 1931.
- Dryden, A. *Ukrainian National Association: Its Past and Present*. Jersey City, 1932.
- Eaton, A. *Immigrant Life in America*. New York: Russell Sage Foundation, 1931.
- Hatch, W. Economic Aspects of Christian Activities in the United States. ("University of Iowa Studies"), *American History*, Vol. 2, No. 11. Iowa City, 1934.
- . "Ukrainian Farmers in the United States," *Agricultural History*, January, 1936, pp. 25-28.
- . "Ukrainians in North Dakota," *North Dakota History*, October, 1935, pp. 22-23.
- . "Ukrainians in the United States." University of Chicago Press, 1931.
- . "Ukrainians in Western Pennsylvania," *Western Pennsylvania Historical Magazine*, June, 1931, pp. 127-48.
- Kentaly, B. *Polimashchisna Ukrainsky v S.S.S.R.* New York, 1934.
- Kivshyn, O. *Ukrainy v Ameriky*. Toronto: Royal Ukrainian Embassy, 1915.
- Kovale, V. *Ukrainy v Ameriky*. Kiev, 1926.
- Lewis, M. *The Churches of Eastern Life in North America*. Union, 1926.
- Lovic, T. and Lovic, W. *Altopisa Hruschakivka*. Toronto, 1933.
- Rybachuk, L. *Golden Jubilee Almanac of the Christian National Association*. Janep 1922, 1934.
- Fopstal, Rev. A. *From Embarakada in the World of Signatures* (Reprinted in Vols. 1, 8, 13, and 19). Lew and New York, 1914-1916.
- Shchepanuk, A. *Ukrainska Trudova Emigratsia v S. Sh. A. i Kanadi*. Kiev, 1934.
- Schulzberg, A. *Golden Jubilee Book of Christian Public Life in New York, 1864-1934*. New York, 1934.
- Shchepanuk, M. *Shchepanuk i Makshyn Ukrainskoi Emigratsii v S.S.S.R.* Toronto, 1935.
- Visher, M. *Russians in America*. New York: First Russian Publishing Co., 1931.

Wrench, W. ed. *Guide to European-American Institutions, Professionals and Business*. New York, 1933.

Yatsushiki, I. *En Gwanan*. Leve: Shima Shoin, 1933.

————— *En Shimon* *Kanji*. Leve. 1933.

Note

Many valuable letters to the author from pioneer leaders, as well as newspaper clippings, pamphlets, and books that are now here were donated by him to the Immigrant Archives of the University of Minnesota Library, at Minneapolis, in 1933.

Alan B. Anderson

UKRAINIAN IDENTITY CHANGE
IN RURAL SASKATCHEWAN

This paper assesses the extent to which Ukrainian identity has been maintained successfully within the rural bloc settlement context of a Canadian prairie province. The central focus of the paper is on attitudes of rural Ukrainian Canadians toward their ethnic identity, with specific attention paid to age and generation differences. Identity persistence will be contrasted with identity change in examining the ability and desire of the respondents to speak their traditional mother-tongue, frequency of attendance at an ethnic-oriented parish church, practice of customs unique to Ukrainian culture, participation in ethnic-oriented voluntary associations, and finally attitudes toward intermarriage.

This study formed a part of a broader cross-cultural study, "Assimilation in the Bloc Settlements of North-Central Saskatchewan", Ph.D. thesis, University of Saskatchewan, 1972.

Methodology

Four rural bloc settlements with a combined Ukrainian-Polish population of 12,600 were studied during 1968-72 in

north central Saskatchewan. A 2% controlled quota sample yielded 352 cases or one interview per every fifty persons of the relevant ethnic origin in each settlement. The extent of each settlement was determined by the limit beyond which the Ukrainian-Polish proportion constitutes less than 20% of the general population in a certain rural area. To avoid bias, not more than one member of a single nuclear or extended family could be interviewed, and no respondent was less than thirteen years of age. But to arrive at findings approximately representative of the larger ethnic group population in each settlement, interviews were conducted throughout the settlements and the sample was stratified to some extent by age, generation, and sex. Data analysis was by computer algorithms, bivariate and trivariate cross-tabulations; only significant results are reported in this paper.

In the sample (N=352), 63.1% (222) of the respondents were Ukrainian Catholics, 22.5% (80) Ukrainian Orthodox, and 6.0% (21) "Polish" Catholics. The distinction between Ukrainians and Poles seemed to lie primarily in the former attending eastern rite churches, whereas the latter attended western rite. However, this distinction becomes blurred at least in the settlements studied, for a variety of reasons: people identifying themselves as "Ukrainians" or "Poles" were remnanting in virtually all of the eastern European regions from which they emigrated to the New settlements in the Canadian prairie; many of the "Poles" were culturally Ukrainian yet claimed Polish descent and citizenship upon emigrating; and in Saskatchewan informants suggested that a change in religious affiliation, usually due to intermarriage, is often accompanied by a change in ethnic identification, e.g. from Polish Catholic to Ukrainian Catholic or Ukrainian Orthodox. For these reasons respondents identifying as "Poles" were treated essentially as a sub-group, along with Ukrainian Catholics and Ukrainian Orthodox, of a larger Ukrainian-Polish group. A very small number of people in the sample settlements also referred to themselves as "Russians"; they were Baptist or Standard浸信会 immigrants from the Kublianka region in the Ukraine.¹

The following table gives the sample breakdown by population characteristic:

Table 1: Population Characteristics of Sample, Per Religious Group

	Orthodox (N=82)	Eastern-Orth (136; Cath.)	Western-Orth (194; Cath.)
Age			
18-29	6.6 (7)	11.0 (8)	6.8
30-39	12.8 (15)	12.8 (9)	8.8
40-49	26.6 (32)	26.3 (19)	21.7 (14)
50-59	22.8 (27)	27.9 (20)	26.8 (18)
60+	34.2 (41)	14.0 (10)	32.2 (21)
Total	100.0% (82)	100.0% (136)	100.0% (194)
Generation^a			
First	28.5 (35)	21.7 (16)	26.8 (18)
Second	26.8 (32)	27.8 (20)	26.8 (18)
Third	22.9 (28)	27.5 (20)	6.8
Total	100.0% (82)	100.0% (136)	100.0% (194)
Sex			
Male	50.0 (61)	51.1 (37)	54.8 (36)
Female	47.8 (58)	48.9 (36)	45.2 (30)
Total	100.0% (82)	100.0% (136)	100.0% (194)
Occupation^b			
Student	9.6 (12)	13.0 (10)	8.8
Farmer (full-time)	21.2 (26)	22.2 (16)	21.7 (14)
] (part-time)	2.8 (3)	1.0 (1)	2.8
Clergy	2.8 (3)	1.0 (1)	6.7 (4)
Teacher	6.6 (8)	1.0 (1)	2.8
Civil servant	7.2 (9)	1.0 (1)	2.8
Unemp. Proprietor	13.0 (16)	14.0 (10)	2.8
Employed (skilled)	2.8 (3)	2.8 (2)	6.7 (4)
] (unskilled)	2.8 (3)	1.0 (1)	2.8
Other	21.8 (27)	2.8 (2)	2.8
Total	100.0% (82)	100.0% (136)	100.0% (194)
Education			
Grade school	11.0 (13)	11.0 (8)	11.7 (8)
Some high school	27.7 (34)	27.4 (20)	26.8 (18)
High school grad.	21.7 (26)	24.0 (18)	27 (18)
Some university	25.7 (31)	2.8 (2)	2.8 (2)
Total	100.0% (82)	100.0% (136)	100.0% (194)

^a "Generation" refers to generations resident in Canada; that is, the first generation consists of immigrants, the second and third of Canadian-born.

^b "Occupation" refers to the primary source of income for each family interviewed; that is, wives are classified under their husbands' occupations though students are considered separately.

The Settlements*

The four settlements studied were the Fish Creek settlement, with its centre approximately forty miles northeast of Saskatoon; Yellow Creek, some forty miles southeast of Prince Albert; Redberry, with its nucleus about fifty miles northwest of Saskatoon; and Garden River, roughly twenty miles northwest of Prince Albert.

The Fish Creek settlement first began to develop in 1887 with the arrival of immigrants from the Slobid, Cherniatyn, Horodok, and nearby regions in Galicia. Although the first independent Ukrainian congregation in Canada was established in this settlement at St. Julian in 1893, thus laying the foundation for what would become the Ukrainian Orthodox Church in Canada, by 1900, when the settlement had expanded to approximately its present limits, most communities and districts were largely Ukrainian Catholic. Today Ukrainian Catholic churches in the settlement number twenty-two (though many have small congregations and meet irregularly), compared to only seven Ukrainian Orthodox. Of the ten Roman Catholic churches, only one is predominantly Polish. There is also one Swedish or "Russian" Baptist congregation. The total Ukrainian-Polish population of the settlement may be estimated at 1,000. Included in the settlement are four towns, three incorporated villages, four hamlets which are not incorporated and at least fifty-three rural localities of which thirty-two have distinctly Ukrainian names.

The Yellow Creek settlement developed between 1889 and 1903 with the immigration of Ukrainians and Poles from Galicia and Bukovina. The settlement soon expanded westward into districts originally settled by farmers of Hungarian, French, and German origin, so that it became virtually contiguous to the extended Fish Creek settlement. The Yellow Creek area remains a fairly small settlement, though, with only about 1,000 people of Ukrainian and Polish origin in a single incorporated village, five unincorporated hamlets, and fifteen rural localities (a couple with Ukrainian names). The Orthodox are stronger

less, with three active churches; the Ukrainian Catholics in three small congregations, the Polish Catholics two.

The Redferry settlement commenced with the migration of a number of Polish-Creek Catholics into this area in 1804. Supplemented by immigrants from the western and eastern Ukraine as well as from Russia, by 1814 the new colony included a vast area. Today the 4,700 Ukrainians and Poles in this settlement live in a town, four villages, six hamlets and no less than sixty rural districts (twenty with Ukrainian names). Ukrainian Catholics seem to outnumber Ukrainian Orthodox here though certain districts are largely Orthodox. There are thirteen eastern-rite Catholic churches, compared to six Orthodox; and three out of the five western-rite Catholic churches have predominantly Polish membership. There are also two Baptist, Evangelic, or "Russian" Baptist groups affiliated now with the Mennonites.

The Garden River settlement had its beginning in 1804-7 when Ukrainians and Poles started to settle near Prince Albert. They were joined in 1812-18 by farming families who had left the Stuartburn settlement in southeastern Manitoba due to their disillusionment with sandy soil and frequent flooding. In the new settlement the population was approximately evenly divided between Ukrainian Catholics and Poles from Galicia, on the one hand, and Ukrainian Orthodox from Bukovina, on the other hand; there were also a few Ukrainian and Polish immigrants from Russia. These various sub-groups tended to settle in separate districts. Today the colony includes four Ukrainian Orthodox churches, five Ukrainian Catholic, one distinctly Polish Catholic, one Russian Orthodox, and one Russian Baptist. 2,600 Ukrainians and Poles live in a couple of incorporated villages, eight unincorporated communities, and at least seventeen rural districts. Six of the unincorporated communities and districts have Ukrainian names.

Table 2 gives the ethnic and religious proportions in the incorporated communities in each settlement:

Table 2. Estimated Ethnic and Religious Proportions in Incorporated Communities Within the Sample Erie Settlements*

Settlement & Community:	Ukr. (Orth.)	Ukr. (Cath.)	"Polish" (Cath.)	Other (Ukr./Pol.)	Total (Ukr./Pol.)	A.S. (Other)	Total Population
Pink Cr.							
Alton	11.7	50.1	21.7	5.4	59.4	4.6	1,000 (1,400)
Colerain	9.5	54.7	6.8	1.5	62.5	5.5	1,000 (1,700)
Frankstown	12.0	47.2	6.7	5.0	54.9	45.1	1,000 (2,000)
Trout	11.0	44.0	1.5	6.5	63.0	37.0	1,000 (1,500)
Walton	11.5	14.0	1.0	26.5	39.0	29.0	1,000 (1,000)
Yellow Cr.							
Yellow Cr.	44.2	25.0	4.8	6.0	56.0	44.0	1,000 (1,000)
Redberry							
Blaine L.	1.8	21.0	1.0	1.8	25.6	74.4	1,000 (975)
Harford	10.7	41.0	10.7	6.0	58.4	41.6	1,000 (2,000)
Kryder	10.5	18.1	18.1	6.0	42.7	57.3	1,000 (1,200)
Garden B.							
Smith Pt.	26.7	21.0	18.4	2.1	47.2	52.8	1,000 (2,000)
Waverle	16.8	9.0	11.0	9.0	45.8	54.2	1,000 (1,000)

* Estimates based on 1971 preliminary census projections, 1966 ethnic census data, 1961 religious census data, and data from Christian Catholic parish reports of 1964 and Ukrainian Orthodox parish reports of 1965.

Identity Preservation¹

In the sample as a whole, most of the western-rite respondents, about half of the eastern Catholics, and almost half of the Orthodox felt that their ethnic identity must be preserved regardless of how difficult it might prove to do so. However, a not inconsiderable proportion of respondents adhered to the view that while they favored identity preservation, it was becoming increasingly impossible or pointless to stress ethnic distinctions; therefore they were resigned to identity loss. Over a third of the Orthodox, just under a third of the Ukrainian Catholics, and 30% of the western-rite Catholics felt this way. Moreover, a substantial number of Orthodox and eastern Catho-

also expressed their indifference to the question; while a single respondent was opposed to any emphasis of ethnic identity.

Table 2. Attitudes Toward Ethnic Identity Preservation, Total Sample

Subgroup:	Strongly In Favour:	In Favour but Indifferent: Resigned to Loss:	Opposed:	Total:
Ukrainian (CSTB)	49.1 (94)	34.1 (66)	16.8 (32)	100% (190)
Ukrainian Eastern-Ethnic Catholic (EBC)	54.5 (78)	35.5 (52)	9.9 (14)	100% (144)
Ukrainian Eastern-Ethnic Protestant (PBC)	73.5 (11)	26.5 (4)	0.0 (0)	100% (15)
Total	50.7 (94)	31.7 (60)	17.6 (33)	100% (190)

It seems particularly interesting to note that exactly half of the respondents as a whole were strongly in favour of preserving their Ukrainian (Polish) identity. This is an unusually high proportion compared to other ethnic groups in prairie town settlements, such as French Canadians, German Catholics, Mennonites, Scandinavians, and even Doukhobors. But it is not our intention to suggest that there might not be decreasing emphasis on Ukrainian identity in the New settlement setting. Calculation of the cumulative frequency for the total sample indicates that 81.7% of the respondents were strongly or generally in favour of identity preservation (including, i.e., those nonetheless resigned to loss). On the other hand, it should be noted that half of the respondents were resigned to loss, indifferent, or opposed.

At this point it seems pertinent to examine whether the respondents seemed to be aware of any erosion of their traditional ethnic identity. It was learned that such an awareness was minimal: for 86.3% of the total sample considered a loss of identity for youth to be minor, very little, or non-existent. Details are supplied in Table 4.

Table 4. Attitudes Toward Loss of Identity for Youth, Total Sample

Subgroup:	Major Loss:	Minor Loss:	LS/No Loss:	Total:
URTH	51.7 (10)	46.9 (9)	35.3 (7)	134.9 (26)
URC	50.4 (10)	53.3 (11)	35.4 (7)	139.1 (28)
WPC	47.1 (11)	46.8 (12)	35.9 (9)	139.8 (29)
Total	49.8 (30)	49.4 (32)	36.6 (23)	139.8 (29)

Let us now examine age sets to determine whether the older respondents might be more conservative of their identity than the younger:

Table 5. Proportion of Respondents in Age Categories Favoring Identity Preservation, by Subgroup

Subgroup:	15-29	30-39	40-49	50-59	60 & Over
URTH	55.6	44.4	54.5	52.7	59.6
URC	55.6	44.4	52.7	55.4	59.6
WPC	55.6	50.0	52.0	59.6	59.6

It should be recalled from Table 1 that because the total sample was not stratified by subgroup distinctions, there were no western-site ("Polish") Catholic respondents in the younger age categories. For both Ukrainian Catholics and Ukrainian Orthodox, however, we can note a striking correlation between age and an emphasis on ethnic identity. Clearly, the younger the respondent, the less likely he or she was to emphasize ethnic identity.

Again, is it reasonable to suggest that the first generation (immigrant) Canadian of Ukrainian or Polish origin resident in an ethnic line settlement will place more emphasis on his/her identity than his/her descendants? Or is ethnic identity maintained regardless of generation differences? We have already noted in Table 4 that most respondents did not feel that there has been a major loss of identity for Ukrainian-Polish youth in the settlements. But the objective facts apparently conflict with that subjective viewpoint:

Table 4: Proportion of Respondents in Generation Categories Favoring Ethnic Preservation, Per Subgroup

Subgroup:	First Generation:	Second Generation:	Third Generation:
Ortho	100	71.9	66.4
EC	100	81.1	82.2
W	100	66.9	61.7

We may readily conclude from these data that the longer the period since immigration (i.e. in the first generation), the less emphasis will be placed on ethnic identity. It is difficult to ascertain whether the greatest step away from ethnic group consciousness occurs between the first and second generation or between the second and third; the former was the case for the Orthodox, the latter for the eastern-rite Catholics. While a fairly consistent rate of de-emphasis of ethnic identity was noted for all subgroups, it should also be noted that the majority of the third generation respondents still favoured maintenance of their ethnic identity.

In order to arrive at a more precise portrait of the Ukrainian-Canadian resident in the bloc settlements who was likely to emphasize ethnic identity, a variety of factors were incorporated into the study as controls. To a limited extent a higher proportion of Ukrainian Orthodox and Ukrainian Catholic females than males tended to favour identity preservation. Farmers, clergy, and independent proprietors proved very conservative in all subgroups, as did skilled employed respondents who were Orthodox and teachers who were eastern-rite Catholic; students in all subgroups were least conservative. We learned that the more education the ethnic group member has, the less likely he or she will be to stress ethnic identity up to the high school level; however respondents with at least some university education tended to be largely conservative. Size of community, its accessibility, its location within the settlement, and even its degree of ethnic homogeneity apparently have little effect on the extent to which ethnic identity is emphasized. Most interestingly, a fairly high proportion of respondents were opposed to physical mobility out of the bloc settlements as they believed it could increase assimilation: 81.8% of the Orthodox,

82.3% of the eastern-rite Catholics, and 82.2% of the western-rite Catholics. A strong correlation was found between respondents opposing physical mobility and those favouring identity preservation. But very few people interviewed were also opposed to the social mobility which so often accompanies the exodus from the farms.

Language¹

The proportion of Ukrainians and Poles choosing to designate a Slavic language as their mother-tongue has steadily and quite rapidly declined in Saskatchewan as a whole. According to the Canadian census in 1941 81% of people belonging to Slavic ethnic groups designated a Slavic language as their mother-tongue, compared to 72% in 1931 and 69% in 1931. For Ukrainians the proportion was somewhat higher, but still a steady loss was evident: 84% in 1941, 87% in 1935, 72% in 1935. Linguistic assimilation was most advanced in urban areas; by 1941 49% of people of Slavic origin in urban areas spoke Slavic mother-tongues, compared to 87% in rural communities and 82% of farmers. However, in the north-central region where our sample farm settlements are situated, the proportion speaking Slavic languages remains high. It has declined from 95.9% in 1941 to 87.7% in 1931 and 76.2% in 1931. In fact, the correlation between Ukrainian origin and Ukrainian mother-tongue in the region was 107.6 in 1941, 100.8 in 1935, and 85.8 in 1935. This is explainable when one considers that as late as 1931 more than a quarter of the farmers who claimed to be of Polish origin still considered Ukrainian rather than Polish to be their mother-tongue.

Of course, census data on mother-tongues tell us relatively little about actual use of those languages. Therefore it is most instructive to note in Table T that while virtually all of the Ukrainian respondents could still speak their mother-tongue, only about two thirds of them were actually using those languages.

Table 7: Language Preferences of Respondents, Per Subgroup

Subgroup	Category	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	Total
OCYM		8.8	23.7	23.8	27.3	8.8	104.5 (22)
SPC		2.2	41.8	31.4	38.8	3.8	109.0 (24)
WPC		8.7	23.2	48.7	22.2	8.8	109.6 (23)

Explanation

- (1) Respondent can hardly speak English; virtually speaks only Ukrainian or Polish.
- (2) Respondent is bilingual (in English and Ukrainian or Polish) and prefers to speak Ukrainian or Polish most of the time at home as well as in the community.
- (3) Respondent is bilingual and prefers to speak Ukrainian or Polish at home but usually speaks English in the community.
- (4) Respondent is bilingual, i.e. could speak Ukrainian or Polish as well as English, but prefers to speak English most of the time both at home and in the community.
- (5) Respondent can speak only English.

Cross-tabulation of language use with age sets revealed that the younger Ukrainian Catholics and Ukrainian Orthodox prefer to use English rather than Ukrainian most or all of the time, although almost all of them were familiar with their traditional mother-tongue:

Table 8: Proportion of Respondents in Age Categories Speaking English Primarily or Exclusively, in Ukrainian Orthodox and Ukrainian Catholic Subgroups

Subgroup	18-29	30-39	40-49	50-59	70 & Over
OCYM	37.1	68.7	47.1	21.9	8.8
SPC	50.0	55.8	43.4	18.8	8.8

A similar result was obtained in correlating language use with generation differences. It is evident that with each new generation use of Ukrainian as a mother-tongue at home or in the community is progressively declining:

Table 7: Proportion of Respondents in Generation Categories Speaking English Primarily or Exclusively, in Ukrainian Orthodox and Ukrainian Catholic Subgroups

Subgroup:	First Generation:	Second Generation:	Third Generation:
ORTH	10.4	19.1	45.2
SPC ¹	18.2	22.9	14.4

While a higher proportion of Orthodox respondents in the third generation favored identity preservation than did Ukrainian Catholic (see Table 6), the latter do not appear to be quite as assimilated linguistically.

Religion¹

We have already noted the proportion which Ukrainian Orthodox, Ukrainian eastern-rite Catholics, and "Polish" western-rite Catholics form in the total sample and in the incorporated communities within each sample settlement; and we have discussed the lack of distinctiveness between Ukrainian and Polish identification in these settlements. At this juncture it seems pertinent to add that of the total population in Canada claiming to be of Ukrainian origin in 1961, 25% were Ukrainian eastern-rite Catholics, 25% were Orthodox, and 17% were western-rite Roman Catholics. Of the Polish-origin Canadians, 63% were Roman Catholics, 3% eastern-rite ("Ukrainian") Catholics, and 3% Orthodox. 5.4% of the Ukrainian Catholics in Canada claimed to be of Polish origin. 11.7% of the farming population of Polish origin in Saskatchewan belong to the Ukrainian Orthodox or Ukrainian Catholic Churches.

It is clear that religion has progressively declined as a significant factor in Ukrainian or Polish identity in the bloc settlements of Western Canada. First, there has been declining adherence to the traditional religious affiliations for Ukrainians and Poles. While 82.2% of the people of Ukrainian origin in Saskatchewan were Ukrainian Orthodox or Ukrainian Catholic in 1941, within twenty years the proportion has been reduced to 62.5%. Of the people claiming Polish origin 19.2% were Roman Catholics in 1941, compared to 62.2% two decades

Source: 1941 Census of Canada, 1961 Census of Canada, Statistics Canada, Ottawa, 1962.

later. Second, from the data in the sample we may surmise that with each new generation the frequency of attendance at a specifically Ukrainian or Polish parish church is declining. Before illustrating this latter point, we should determine the frequency of attendance for the subgroups in the sample as a whole.

Table 10: Frequency of Attendance at Ethnic-Oriented Parishes for the Sample, Per Subgroup

Subgroup	Attended Regularly or Frequently	Attended Sometimes or Occasionally	Attended Rarely	Attended Never	Total
OCM	49.9	38.1	10.8	1.2	100% (82)
PC	54.8	34.0	4.8	6.4	100% (284)
WPC	58.2	33.2	11.2	6.6	100% (28)

Given the small number of western-city Catholics interviewed, the results for that subgroup could hardly be considered representative, although it came as a surprise that half of them did not attend regularly. What might be more significant is the finding that Ukrainian Catholics seem to be attending more regularly than Ukrainian Orthodox (though a high proportion in both subgroups could be considered to be churchgoers). Table 11 illustrates how frequency of attendance for these subgroups declines after the first generation:

Table 11: Proportion of Respondents in Selected Categories Attending Ethnic Parishes Regularly, Per Subgroup

Subgroup	First Generation	Second Generation	Third Generation
OCM	66.1	57.1	18.9
PC	56.7	54.9	56.4
WPC	100.0	10.0	10.0

It is also pertinent to note that a higher proportion of female respondents were regular churchgoers than male among the two Catholic subgroups. This did not hold true for the Orthodox respondents.

Customs

Many features of Ukrainian culture can be summed-up as customs, and continuing practice of — and interest in — these customs contributes to maintenance of a unique ethnic identity. In the Ukrainian-Polish bloc settlements in Western Canada there are distinctly Ukrainian foods, crafts, ways of dressing, techniques for building homes, ways of decorating those homes, types of dancing, leisure-time activities, performing arts, and kinship networks. What concerns us in this paper is the extent to which certain customs have disappeared or have been retained.

Traditional foods remain of particular significance to rural people of Ukrainian and related Slavic origins in the Canadian prairie. All of the western-rite Catholic respondents, 92.2% of the Ukrainian Catholic ones, and 96.5% of the Orthodox replied that they frequently prepare or eat foods typically Ukrainian or Polish. Such foods include, for example, "borsch" (beet or cabbage soup), "pyrski" (dumplings), "kasha" (milk and egg porridge), "kapusniak" (sauerkraut and hunkelstout), poppy-seed bread, "holubtsi" (cabbage rolls), "vushka" (grain pudding), "kolocha" or "mamalyga" (sunflower bread), "sladocista" (lard cheese), "dashchyna" (roasted meat with gravy), and "syrnitsa" (potato or dough soup). Special dishes are served on religious holidays, notably "paska" (Easter bread) and "kutsia" (dried wheat grains and honey at Christmas Eve). Fairly heavy drinking is often done at weddings and baptisms and possibly even funerals; home distilling, while illegal, remains a common practice in the prairie settlements. Of course, the diet of the rural people of Ukrainian or other Slavic origins is not restricted to these foods.

We also found that all of the western-rite Catholic respondents, 92.2% of the Ukrainian Catholic ones, and 96.5% of the Orthodox produce, wear or otherwise use distinctly Ukrainian or Polish crafts. Many of the older women still make "kuklia" (handwoven tapestries) or "kylymy" (rugs); such work was particularly common among the Dukovinsians in the Garden River settlement, but the art is seldom practiced by their younger descendants today. Embroidered amulets, "shkorkhar" (thick wool potpourris), embroidered white linen blue-

men, long flowing skirts, and leather boots once common attire for Ukrainian women, were rapidly exchanged for typical Canadian clothing, though today it is not at all unusual to see the older women wearing "bobushkas" (headscarves). Gone are the men's sheepskin coats, heavy boots, embroidered, bulky shirts, and coarse woven trousers, though the older men typically wear loose fitting clothing and floppy, broad-brimmed caps.

Ukrainian homes used to be very distinctive, but today few examples of the original styles are left. In general, thatched roofs were replaced by shingled ones within only a few years after immigration, though many were still found in selected districts through the 1920s and some still remain as barns and sheds. Sod or log walls were replaced by washed clay ones, and later frame ones. Ukrainian homes today are less crowded; the typical homes several decades ago had one or two principal rooms occupied by as many as twelve extended family members and hired hands. Home-made furniture, religious icons, embroidery, and distinctive pottery remain quite common as decor within the homes, though less common than was the case a generation back due to a decline in productivity.

The Ukrainian immigrants brought with them a culture rich in folk music, folk dances, art, and festivities. Ukrainian Canadians have long exhibited a keen interest in their folk arts. Many of their churches are lavishly decorated and built in the traditional Rusko-Byrustine style. Folk music retains its popularity. Small bands, choirs, and folk dance troupes are still found in numerous Ukrainian communities. In the earlier years of non-mechanized agriculture, it was not unusual to hear Ukrainian peasants, including women and children, singing traditional work songs as they toiled in the fields of Sussex-shewan and other prairie provinces. At small rural communities such as St. Julian there was the annual folk dancing of "Palmka" (Easter Monday). Ukrainian-language plays, usually depicting Cossack days, were once common, held in conjunction with folk dancing in the schools; today the Cossack play-and-dance routine remains popular with Ukrainian dance troupes in Canada. More often than not, Ukrainian weddings in rural areas are still elaborate affairs lasting for several days and involving much drinking, dining, and dancing. Nevertheless, older respondents regretted that the younger generation Ukra-

Index Canadians reveal little real interest in Ukrainian history except for an aviable curiosity about the past. Ukrainian Christmas in Canada has become increasingly less traditional; largely gone during the past few years is the interest of young Ukrainians-Canadians in the traditional door-to-door carol singing, while the customary seasonal decorations and preparation of special foods is being replaced gradually by typical North American styles. Such occasions as Christmas and Easter have increasingly become simply nuclear family affairs when once they were very large gatherings for related extended kin networks.

Voluntary Associations*

Without doubt the Ukrainians remain one of the most highly organized institutionally complete ethnic groups in the Canadian prairies. A wide variety of their organizations permeate the communities, large or small, within their bloc settlements. Participation in the "narodni domy" (community halls) was taken for granted for many decades. The Ukrainian Catholic and Orthodox "shchylki" and "prosvitny" and "tovarystvo" (serving as halls of cultural activities, social centres, libraries, folk dancing, music and drama theatres) were once far more common than they are today. Some voluntary associations were specifically nationalistic, such as the Ukrainian National Federation, the Ukrainian Hetmans Association, and the pro-monarchist, ardently anti-Communist Sich organization of the Ukrainian Catholic Church. However, participation in such "old guard" organizations has lost its appeal among the younger generation, necessitating a radical reinterpretation of the purpose of these organizations within Canadian society. Even when Ukrainian nationalistic sympathies were perhaps at their height during the 1930s, in certain districts, e.g. the Bohdan district in the Redberry settlement, this vehement anti-Communist nationalism contrasted with pro-Stalinist sympathies; some community halls were explicitly Communist.

Numerous organizations continue to function in Ukrainian communities across Canada many of them connected with the churches. They have served in an extraordinary variety of capacities: as insurance agencies covering illness, death, and social

welfare for orphans and the aged, as co-operatives for farmers and labourers, as federations of community centres, as university student societies, as handicraft guilds, as folk culture societies, as nationalist and political pressure groups, as social centres for youth, men, and women. Collectively they attempt to ensure a considerable degree of ethnic enclosure, so that many of the activities of the ethnic group member take place within a group-oriented organization.

But if the Ukrainians are still highly institutionalized in terms of ethnic-oriented voluntary associations, the question remains as to whether they actively participate in the associations, the question remains as to whether they actively suggest that participation is very limited: 32.9% in the case of the Orthodox, 23.8% for the eastern-rite Catholics, and 26.7% for the western-rite Catholics. Who seemed most likely to be a participant, then? We discovered little correlation between participation and age, though second and third generation Orthodox and Polish Catholics were the most reluctant to participate. Moreover, in these two subgroups the men were more likely to participate than the women; no significant correlations were noted for the third subgroup, the Ukrainian Catholics. In general, the sample indicates that participation in ethnic-oriented voluntary associations tends to increase with education. Something of a correlation could be noted between participation and attitudes favouring identity preservation, ability to speak Ukrainian or Polish as a mother-tongue, frequent attendance at a Ukrainian or Polish parish church, and attitudes opposing physical mobility. Given these data, we would suggest that participation will most likely continue to decline, at least within the rural Moe settlements sampled, though it should also be mentioned that in comparative perspective the proportion of Ukrainian youth participating seems considerably higher than the proportion of participating youths in other ethnic groups in similar settlements.

Intermarriage²

In the sample a lower proportion of intermarriages was apparent than the proportions for Ukrainians and Poles in Canada as a whole. According to the census, in 1961, 62.8% of

Canadians claiming to be of Ukrainian origin had married within their ethnic group, as had 48.0% of those claiming Polish origin; more than a third of the Ukrainian Canadians and half of the Polish Canadians who were married had married a spouse of different ethnic origin. Whereas in the sample 71.1% of the Orthodox respondents had married other Orthodox, 88.2% of the Ukrainian (eastern-rite) Catholics had married within their subgroup, and 60.2% of the Polish (western-rite) Catholics were married to Polish Catholics. As these latter proportions are based on the total sample rather than just on the number of married persons, the intermarried respondents were few in number and most of them had married members of another subgroup rather than completely out of the Ukrainian-Polish group, as is illustrated in Table 12.

Table 12: Intermarriage in the Sample, By Subgroup

Subgroup	Married Within Subgroup	Married to Other Subgroup	Other Married	Not Married	Total
ORTH	71.1	2.2	8.6	18.1	100% (62)
UROC	88.2	1.8	7.7	2.3	100% (184)
PROC	60.2	28.7	8.8	1.3	100% (12)

Many of the respondents who had married outside of their group had married Doukhobors, for the town of Hains Lake, with a population 85% Ukrainian and Polish and 4% Russian, is situated between the Redberry settlement and a settlement of over a thousand Doukhobors.

Far more significant than intermarriage per se was the question of changing attitudes toward ethnic and religious intermarriage. Our study revealed that in the sample as a whole a higher proportion of respondents were opposed to religious intermarriage than to ethnic intermarriage, also that Polish Catholics seemed to be more insistent on marrying within their particular subgroup than Ukrainian Catholics, who in turn were more insistent than Ukrainian Orthodox.

Table 13: Respondents' Attitudes Toward Ethnic and Religious Inter-marriage, Per Subgroup

(A) ETHNIC INTERMARRIAGE

Subgroup:	Opposed:	Indifferent:	In Favor:	Total:
OCMB	11.0	55.0	34.0	100% (88)
IBMC	41.7	58.3	0.0	100% (284)
WBC	60.0	40.0	0.0	100% (28)

(B) RELIGIOUS INTERMARRIAGE

OCMB	45.4	54.6	0.0	100% (88)
IBMC	68.8	31.2	0.0	100% (284)
WBC	75.0	25.0	0.0	100% (28)

The hypothesis that the older members of the group tend to be the strongest opponents to both ethnic and religious inter-marriage is illustrated clearly in the next table:

Table 14: Proportion of Respondents in Age Categories Opposing Ethnic and Religious Inter-marriage, Per Subgroup

(A) ETHNIC INTERMARRIAGE

Subgroup:	15-29:	30-39:	40-49:	50-59:	70 & Over:
OCMB	28.6	31.3	29.4	69.4	81.8
IBMC	60.0	44.4	61.6	53.1	63.7
WBC	66.7	66.7	0.0	66.7	100.0

(B) RELIGIOUS INTERMARRIAGE

OCMB	41.8	31.3	29.3	69.4	81.8
IBMC	45.0	44.4	61.6	51.4	63.7
WBC	66.7	66.7	75.0	66.7	100.0

Similarly, we learned that each subgroup clearly revealed a marked trend toward acceptance of ethnic, and to a lesser extent religious, inter-marriage from first through third genera-

TABLE 11: Proportion of Respondents in Selected Categories Opposing Ethnic and Religious Inter-marriage, Per Subgroup

(A) ETHNIC INTERMARRIAGE

Subgroup	First Generation	Second Generation	Third Generation
UPTW	64.3	31.4	25.5
ESC	59.4	32.3	23.2
WBC	100.0	6.6	18.8

(B) RELIGIOUS INTERMARRIAGE

Subgroup	First Generation	Second Generation	Third Generation
UPTW	64.3	31.4	25.5
ESC	59.4	32.3	23.2
WBC	100.0	6.6	18.8

Thus, the member of the Ukrainian-Polish group in the settlements studied who is opposed to intermarriage tends to be an older group member in the first generation. Our data also revealed that such a person is likely to be opposed to physical mobility out of the settlement, to be the least educated, and to be the most conservative of ethnic identity. Whereas the younger generation Canadians of Ukrainian and Polish descent living in the settlements are rather more likely to be indifferent towards religious intermarriage and especially marriage between people of different ethnic origins.

Interpretation

Most of the first generation respondents had been born in Europe between 1885 and 1915. Their parents were poor peasants forced to live in deplorable conditions which had hardly been alleviated by the Austrian government's abolition of the traditional "pauschyana" servitude. They had earned little land, devoting much of their time to working the lands of the landlords; they had been subjected to unlimited corporal punishment; they had been required to seek permission to improve their lot, to increase their few worldly goods; they had been forbidden to speak their own traditional language; and they were heavily taxed. Very few peasant holdings were over about sixteen acres in size. After 1915, landlords, often Poles or Aus-

plains, claimed the communal lands of whole peasant villages as an indemnity and taxation increased.¹⁷ Moreover, those peasants did not have much of an awareness of a common Ukrainian identity. The regions from which most of the immigrants into Canada came — Galicia, Bukovina, and Podcarpathian Ruthenia — were at the time within the Austrian Empire; the rest of the Ukraine lay within the Russian Empire. Thus the subjugated emigrants thought of themselves first as Galicians, Bukovinians, or Ruthenians; secondarily as Austrians or Russians.¹⁸ Ukrainian identity was to emerge gradually after they had emigrated; it was in Canada that they discovered their common identity.

With the inauguration of the Sifton policy favouring the importation of farming settlers from eastern Europe by the new Liberal government in 1886, over 378,000 Ukrainians and Poles settled in compact bloc settlements in the western Canadian prairie. Not only individuals, but also entire villages moved to Canada, ensuring a high degree of segregation from the rest of Canadian society and a completely Ukrainian or Polish life style.¹⁹ Ethnic self-awareness tends to be increased among immigrants due to the accentuation of differences from the majority culture. Further, Ukrainian consciousness in the prairie settlements was doubtless augmented and inspired by the quest of Ukrainian nationalists in Europe for cultural and political autonomy, official recognition of the Ukrainian language, and permission to have their own schools using that language. On the one hand, strongly pro-Ukrainian nationalistic sympathies were brought into Canada at the time of the brief period of an independent Ukraine in 1918.²⁰

A strong sense of Ukrainian identity did develop among most of the first generation in Canada. Their descendants, however, have been under the influence of various factors of assimilation. Four sets of such factors may be set forth. First, from the very beginning of their settlement in Canada the immigrants had to come to terms with a gulf between their identity as Ukrainians and as Canadians. Despite the evidence that Anglo-conformity, imposed on them by the Canadian majority, could only appear foreign to them, at quite an early stage there were indications of an emergent pride in being Canadian which could probably be accounted for if one recalls the dismal conditions of serfdom as peasantry in the old country. Anglo-conformity

became largely replaced by multi-culturalism as a Canadian national doctrine by the 1930s, so that toleration of ethnic group differences became more characteristic of Canadian society, especially in the West, than assimilatory policies. Ukrainian Canadians stressed their dual identity as Ukrainians and as Canadians; conflict was effectively translated into accommodation. But for the first generation the emphasis remains on Ukrainian-Canadian, for the third, on Ukrainian-Canadian.¹⁷

Second, increasing contact with Canadians of other ethnic origins in time meant inevitable acculturation. The first generation was segregated from contacts and largely illiterate in English. With education in Canadian schools considerable Anglicization of Ukrainians began to occur. Many new words derived from English were incorporated into the everyday language of Ukrainian Canadians; English combined with Ukrainian was heard increasingly; and the second generation typically imposed Ukrainian verb-conjugation and sentence structure on the English they had learned to speak.¹⁸ The proportion of Ukrainians and Poles abandoning their traditional religious affiliations slowly but steadily increased with intermarriage. Ukrainian and Polish parish churches increasingly are adopting English in their services, though this practice as yet is limited. And it rapidly became more expedient to adopt the frame housing styles of the general society than to continue living as peasants in thatched-roofed huts.

Third, and most decisively, while the Ukrainians have maintained a high degree of institutional completeness through their voluntary associations, they were not able to maintain ethnic enclaves in the schools after 1939, when the provincial government enforced in earnest its legislation against foreign-language teaching in public schools. At the time there were perhaps as many as fifty small schools in the four Ukrainian-Polish bloc settlements in the north-central region still using, in whole or in part, instruction in the Ukrainian language. During the 1930s many of these schools continued to teach the Ukrainian language after school hours, but during school hours English was the language of instruction. After 1937 the churches began to operate their own Ukrainian-language schools "to make better Canadians of their young members by helping them to become better Ukrainians". While the non-Ukrainian public school tea-

... have had encouraged Ukrainian children to call themselves Canadians, they had to face considerable opposition from the parents, with the result that the Ukrainian-but-Canadian identity typical of the second generation emerged. When the public schools had once inculcated a strong sense of Ukrainian identity, they now became primary assimilation agencies whose influence had to be offset by private church-run specifically Ukrainian education."

Fourth, technological change and rural depopulation have had a very significant negative effect on ethnic identity maintenance. In north-central Saskatchewan fairly intensive rural settlement has been gradually replaced by fairly extensive increasing rural population by steady depopulation; physical and social isolation by increased mobility. Since 1958 repeated economic depression and droughts have brought about virtually incessant population decline coupled with institutional consolidation. Largely gone is the intimate small community life upon which so many aspects of intragroup life were based. Older people have moved off their farms and into larger communities; while the younger generation have been abandoning the rural life completely. Virtually all of the small country schoolhouses in the blue settlements have been replaced since the 1960s by large consolidated schools, many of which are in ethnically heterogeneous centres, lessening the attention paid to considerations of ethnic origins. The small country parishes have seen their membership fall by more than two-thirds during the past ten years or so; many have services now only irregularly. And the community halls which were dotted the countryside in the Ukrainian-Polish settlements are for the most part closed today except, perhaps, for the occasional wedding." If Ukrainian identity is to persist, it must do so in conditions vastly different from those existing at the time of immigration.

Appendix: Interviewing and Coding

The interviewing procedure employed in this study was termed *interviewing*. In other words, instead of designing a strictly structured questionnaire which would have yielded consistently less information, each respondent was interviewed in depth, leaving the interview informality was stressed in order to stimulate discussion and to approximate

a spontaneous conversation. Little regard was paid to a set order of questioning and care was taken not to bias the responses, though the exact nature of the project was initially explained and the interviewer had to account for a definite set of information categories before the interview could be considered complete. The respondents were encouraged to elaborate on each category covered, while this procedure complicated the subsequent coding process and proved time-consuming in many cases, much pertinent information was gathered and we obtained a clear understanding of the respondents' attitudes. In keeping with the spontaneity of the interview, field workers were instructed not to use any recording device; notes were taken with discretion. Most of the interviews were conducted in English; use of a translator as intermediary proved a necessity in very few cases. Certain respondents who were particularly familiar with their settlements and communities were interviewed at considerable length. They included several Ukrainian Catholics, Ukrainian Catholics, and Polish Catholic clergy, the associates of most rural municipalities settled largely by Ukrainians of Ukrainian and Polish descent, and the prefectures of most predominantly Ukrainian-Polish communities. The study owes much of its success to the hospitality of numerous families.

After a large amount of interesting information had been amassed through this interviewing procedure, many pertinent points-of-information were classified according to a structured coding system for computer analysis, as follows:

BASIC DATA

1. Ethnic and religious affiliation

- (a) Ukrainian Orthodox
- (b) Eastern-rite ("Greekist") Catholic
- (c) Western-rite ("Polish") Catholic

2. Settlement

- (a) Fish Creek
- (b) Yellow Creek
- (c) Redberry
- (d) Garden River

3. Community (or nearest community)

- (a-c): (specify which of 22 communities)

4. Ethnic proportion in community

- (a) significant minority (25-49% Ukrainian/Polish)
- (b) small majority (50-74%)
- (c) large majority (75-89%)
- (d) virtually exclusive majority (90% and over)

4. Size of community

- (a) urban town (total population over 1000)
- (b) rural town (pop. 500-1000)
- (c) major incorp. village (pop. 100-500)
- (d) minor incorp. village (pop. 50-100)
- (e) unincorporated village (pop. over 100)
- (f) hamlet (pop. 50-99)
- (g). rural locations were not classified as "communities"

POPULATION CHARACTERISTICS

6. Approximate age

- (a) teenage (13-19)
- (b) young adult (20-29)
- (c) middle adult (30-49)
- (d) middle aged (50-69)
- (e) elderly (70 & over)

7. Generation (i.e. male generation family resided in Canada)

- (a) first immigrants
- (b) second (first born in Canada)
- (c) third (parents born in Canada)
- (g). no respondents were more than third generation

8. Sex

- (a) male
- (b) female

9. Occupation (if housewife, state husband's occupation if retired or unemployed, state former occupation. For respondents having more than one occupation, primary source of family income should be taken into consideration, excepting full-time students)

- (a) student
- (b) full-time farmer
- (c) part-time farmer
- (d) shop (other than schoolteacher)
- (e) teacher
- (f) civil servant
- (g) independent proprietor
- (h) skilled employed
- (i) unskilled employed
- (j) other

10. Education

- (a) grade school only
- (b) some high school
- (c) high school/graduation
- (d) at least some university or equivalent

ETHNIC IDENTITY

11. **Attitude toward the preservation of ethnic identity** (i.e. whether respondent feels that Ukrainian or Polish identity should be preserved within Canadian society):
 - (a) must be preserved at all costs
 - (b) should be preserved, but respondent is resigned to loss
 - (c) indifferent
 - (d) opposed to preservation
12. **Respondent's opinion on degree of loss of identity for youth** (i.e. whether respondent feels there has been a major or minor loss of identity for Canadian youth in those settlements who are Ukrainian or Polish in descent):
 - (a) major loss
 - (b) minor loss
 - (c) very little or no loss
 - (d) no opinion
13. **Language preference** (i.e. whether respondent prefers to speak traditional Ukrainian or Polish mother-tongue or English most of the time):
 - (a) can speak only Ukrainian or Polish
 - (b) can speak English but prefers Ukrainian or Polish both at home and out in the community
 - (c) prefers Ukrainian or Polish at home, English out
 - (d) can speak Ukrainian or Polish but prefers English both at home and out
 - (e) can speak only English
14. **Frequency of attendance at an ethnic-oriented church parish**
 - (a) as regularly as possible
 - (b) sometimes or rarely
 - (c) rarely
 - (d) never
15. **Customs**
 - (a) preparation of Ukrainian or Polish foods
 - (b) practice of Ukrainian or Polish crafts
 - (c) other (specify)

IDENTIFICATION

16. **Participation in ethnic-oriented voluntary associations**
 - (a) ethnic only
 - (b) ethnic and religious
 - (c) neither or none

INTERMARRIAGE

17. Whether intermarried
- (a) not married
 - (b) not intermarried
 - (c) married different ethnic only (state)
 - (d) married different religious only (state)
 - (e) married both different ethnic and religious (state)
18. Attitude toward ethnic intermarriage
- (a) strongly opposed
 - (b) generally opposed
 - (c) indifferent / no opinion
 - (d) generally in favour
 - (e) strongly in favour
19. Attitude toward religious intermarriage
- (a) strongly opposed
 - (b) generally opposed
 - (c) indifferent / no opinion
 - (d) generally in favour
 - (e) strongly in favour

MOBILITY

20. Possible status of any family members from the settlement
- (a) fairly permanent
 - (b) fairly temporary (e.g. seasonal labour)
 - (c) no work status
21. Attitude toward permanent physical mobility out of settlement
- (a) strongly opposed
 - (b) generally opposed
 - (c) indifferent / no opinion
 - (d) generally in favour
 - (e) strongly in favour
22. Social mobility (i.e. whether respondent's sons or daughters will have professional occupations requiring more education than respondent had)
- (a) definitely
 - (b) not sure
 - (c) does not apply / no
23. Attitude toward social mobility
- (a) strongly opposed
 - (b) generally opposed
 - (c) indifferent / no opinion
 - (d) generally in favour
 - (e) strongly in favour

NOTES

*For further details on the interrelationships between Ukrainian-Polish subgroups, see Charles E. Young, *The Ukrainian Canadians: A Study in Assimilation* (Toronto: Thomas Nelson & Sons, 1932).

*On the public settlement process in general, see Report of the Saskatchewan Royal Commission on Immigration and Settlement (English: King's Printer, 1959; C.A. Dawson and E.R. Young, *Proceeding to the Prairie Provinces: The Social Side of the Settlement Process, and Group Settlement*); Ethnic Communities in Western Canada, respectively Vol. VII (1941) and VI (1942) in the *Canadian Frontiers of Settlement Series*; and Robert England, *The Central European Immigrant in Canada* (Toronto: Macmillan, 1959). On the development of the Ukrainian-Polish New settlements in Saskatchewan, see C.E. Young, op. cit.; Vladimir J. Ray, *Early Ukrainian Settlements in Canada, 1881-1899* (Toronto: University Press, 1941); *Archives of Saskatchewan, Martin Papers III*.

*On identity preservation in Ukrainian-Polish New settlements, see C.E. Young, op. cit.; Elizabeth Wagnon-Giblin, "The Ukrainians: A Case Study of the Third Force," in P. Russell (ed.), *Nationalism in Canada* (Toronto: McGraw-Hill, 1951); Vera Lytwyn, *Men in Winnipeg: Case Study in Assimilation* (Toronto: Ryerson, 1957).

*On language use among Ukrainian Canadians, see A. Rypich, "Ukrainian Settlements in Alberta," *Canadian Slavonic Papers*, Vol. 11, No. 2, 1969; A. Rypich and E.R. Polunsky, "Ethnic-Linguistic Orientation of Ukrainian-Speaking Communities in the Province of Alberta," *Canada, in Papers & Saskatchewan Anthropology Journal*, Vol. 1, No. 2, Nov. 1959; C.E. Young, op. cit.; R. England, op. cit.; *Archives Martin III*; Andrew Milnes, "The New Politics and Ethnic Revival," in Norman Ward and Cliff Spotted (eds.), *Politics in Saskatchewan History*, OUL: Longman, 1969).

*On the role of religion in Ukrainian Canadian communities, see Charles E. Young, *The Ukrainian Greek Catholic Church in Canada* (Winnipeg: Eastern Book, 1938); John Harton, *The State of Saskatchewan and Its People* (Winnipeg: R.L. Clark, 1944); C.E. Young, op. cit.; Rev. Michael Belchev, C.M.M., *Ukrainian Catholics* (Toronto, Ont.: Belchev's Press, 1957); V. Lytwyn, op. cit.

*For further details on folklore in Ukrainian-Polish settlements, see *Archives Martin III*; R. England, op. cit.; J. Harton, op. cit.; V. Lytwyn, op. cit.; C.A. Dawson and E.R. Young, op. cit.

*On Ukrainian voluntary associations, see Vol. Young, op. cit.; C.E. Young, op. cit.; V. Lytwyn, op. cit.; C.A. Dawson and E.R. Young, op. cit.; Report of the Royal Commission on Immigration and Settlement, Book IV, Part E, Chapter 1.

*On intermarriage among Ukrainian Canadians, see William Derweth, *Christians in Canada: The Struggle to Retain Their Identity* (Ottawa: Ukrainian Settlement Association, 1957); Marlene Hoffman, *A Study of Intermarriage of Christians in Saskatchewan*, M.A. Thesis, University of Saskatchewan, Saskatoon, 1957; Royal Commission on Im-

Integration and Biculturalism Report, pp. 68; R. England, op. cit.; David Ross, "The Trend of Interfaith Marriage in Canada, 1920-1937," in R. Johnston (ed.), *The Canadian Family* (Toronto: Holt, Rinehart, 1937); C.A. Young and R.L. Young, op. cit.; C.H. Young, op. cit.

4. A good description of conditions in Ukrainian areas of Europe prior to migration is found in T. Howard, *The Ukrainian Settlers in Canada and Their Schools, 1891-1914* (Toronto: Scottish, 1961).

5. On the lack of a Ukrainian national identity in Europe prior to migration, see C.A. McChesney, "Nationalism and the Ukrainians", in Frank "Foreword of Dominion in Central Europe," and E. and E. Webb, "Nationalism in the Soviet Union", in Arvid Loeber and Edward J. Stone (eds.), *When Peoples Meet: A Study in Race and Culture Contacts* (New York: Basic Books, a Division, 1960); Erich Gellner, 1961; *Ethnic Nationalism in the Soviet Union* (New York: Praeger, 1961); N. Chagny, "Ukrain Groups in America: From National Culture to Identity" in R. Korolova, ed., *Minority Responses* (New York: Random House, 1970).

6. For details on the segregation of Ukrainians in their private life settlements, see C.A. Young, op. cit.; T. Howard, op. cit.; J.T.M. Anderson, *The Education of the New Canadian* (Toronto: J.M. Dent, 1958); J. Harton, op. cit.

7. On the emergence of Ukrainian nationalism in Canada, see C.H. Young, op. cit.; Y. Lysenko, op. cit.; Paul Tysie, *Ukrainian Canadians: Their Place and Role in Canadian Life* (Toronto: Ukrainian Education and Professional Federation, 1971).

8. On Anglo-conformity and the development of a new sense of Canadian identity, see R.P. Black, *History of Saskatchewan and the Northwest Territories* (Regina: Saskatchewan Historical Publications, 1925; Archives File 214); C.H. Young, op. cit. The concept of Anglo-conformity is derived from Milton M. Gordon, *Assimilation in American Life: The Role of Race, Religion, and National Origins* (New York: Oxford, 1964).

9. For details on literacy among Ukrainian settlers in the early years of settlement, see R. England, op. cit.; C.H. Young, op. cit.; Archives: Martin 158. Examples of anglicization of Ukrainians may be found in J.T.M. Anderson, op. cit.; Y. Lysenko, op. cit. and Michael A. Kovchuk, "The Ukrainian Immigrant in Canada and Their Legacy", *The Historical and Scientific Society of Manitoba, Transactions No. 71, April 15, 1961* (Winnipeg: Manitoba Press Press, 1961).

10. For further details on the use of Ukrainian as a language of instruction in Saskatchewan public schools, see C.H. Young, op. cit.; T. Howard, op. cit.; Keith A. McLeod, "Parents, Schools, and the French Language", in N. Fried and B. Spotted, op. cit.; R. England, op. cit.; C.H. Young, op. cit.; J.T.M. Anderson, op. cit.; Archives: Martin 15, 16, 18, *Journal of C.A.*, 1961 156, 162a 7.

11. Many sources describe rural depopulation in Saskatchewan, such as G.E. Hitchell, *The Wheat Economy* (Toronto: University Press, 1951). Details on the effect on Ukrainian identity were gathered as part of the field research for the study.

Влада Бюроція

**СТІПІНЬ ІДЕНТИФІКАЦІЇ І НАСТАВЛЮВАННЯ
УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ (СТУДЕНТІВ УКРАЇНСЬКОГО)
ПІДРОЗДІЛЕННЯ: ВИСЛІДИ АНКЕТНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ
В АЛБЕРТСЬКОМУ УНІВЕРСИТЕТІ**

Вісник

Що стало з наслідком систематичного дослідження українських студентів Албертського університету в Едмонтоні, в англійському році 1967-1968.*

Почитаним читачам цього проєкту було уявлене чимало студентів українського походження в Албертському університеті і майже їх половина за віком, статтю, релігійним статусом, факультетом, роком навчання, типом середньої освіти, рідною мовою, в якому вони виконалися (Гельмман, вісьмома, українсько/українською), релігійною історією, етнічними поведінками обидвома батьками, рідною мовою, навчаннями українською мовою, участю в українських клубках в університеті і поза університетом і їх взаємодіянням в університетських і позауніверситетських українознавчих групах.

Головним завданням проєкту було дослідити етнічну ідентифікацію українських студентів, тобто визначити їх етнічну свідомість, їх сім'яльність і туттєві сприйняття української групи в Канаді, українського народу в Україні. Для того ми старалися у цій статті визначити настанову студентів до українських церков і організацій, проаналізувати їх погляди на настанову вправлення при житті української етнічної групи в Канаді, бачили виокремлення, проаналізувати мір до забезпечення дальшого її мовнокультурного існування, освітня

* Висхідні студіювання про проєкт у *Slavic in Canada*, Vol. 3 (1968). Кана: Inter-University Committee on Canadian Slavic, 1970, 10-118. У цьому проєкті допомогли мені в Сідні (Британія), тодішній директор Албертського університету, а тепер віце-канцлер-професор політичних наук в університеті Ван-Бурнакер, Ванг Іванович (статистика і анкетування) та інші люди, які дали мені цінну допомогу в укладанні проєкту систематичного дослідження і в підготовці цієї статті. Перекладом суровою мовою цього проєкту мовою Албертського університету.

яку стійким фактором у формуванні студентів їхнього становлення до політичних партій та устійненні їхні ідеологічної тенденції у сенсі „адвертис“ (ліберальна) проти „максималіст“ (догматична) течій, „ліва“ проти „права“ і „ліва“ проти „вертика“ течій у виборках виборців.

У цій статті ми намагалися викласти складності у стійкості студентів до своїх класної групи і до інших стійких груп після такої течії, як стать, країна народження студентів і їхні батьки, батькові звичаї, релігія, стійке народження батьків, перша мова, яку студент вивчає і яку вивчає дома, відродження українського мистецтва і студентів звичай української мови, давніше навчання української мови та мистецтва на мові українського друкованого слова, Імперія і т.д. У рамках наших досліджень виключено українських студентів до релігії й асоціації стійких течій, як також їхні ідеологічні тенденції були порівняні з політичними асоціаціями студентів верифікації.

Система дослідження

При виборках й аналізі цього проекту ми керувалися такими робочими гіпотезами:

1. Асоціація в класній мовно-культурній групі і відсутність ідентифікації від класної мовнокультурної групи відображає до часу проєкційного роду в Канаді.

2. Студенти, народжені у громадах з малюючим числом виборців або в родині чужою мовою, більше схильні до класної мовнокультурної.

3. Дві стійкі мовнокультурні верифікації більше схильні асоціалізуватися.

4. Чим менше соціальне становище і перебування у Канаді народження чи в Канаді мовнокультурної батьків, тим більше тенденція їхні діти асоціалізуватися.

5. Чим більше верифікації мовнокультурної, тим менше діти ніж віра в стійко-культурно виборки української групи в Канаді.

6. Студенти, які відсутність чи відсутність дискримінації проти себе як українців, менше схильні до асоціалізації.

7. Із студентів, народжених у Канаді, мовнокультурні в сімейних мовнокультурних більше відсутність, що проти них як вибор-

і інші форми або з дисорієнтації, ніж виховані в місті.

8. Студенти, народжені в Канаді і виховані в сімействі етнічних українців, мають схильні до асиміляції і належать до такої міри в абсорбції української етнічної групи, ніж студенти виховані в місті.

9. Студенти, народжені в Канаді, багато яких також народжені в Канаді, належать менше схильності дисорієнтації проти себе, ніж студенти народжені в Канаді від батьків-імігрантів.

10. Студенти, народжені в Канаді, багато яких також народжені в Канаді, глибше національно-етнічно української мови і культури, ніж народжені в Канаді діти імігрантів.

11. У загальному мізерно більше прихильні до релігії, до української церкви й обряду і до української мови й культури.

12. Асиміляція в релігійній діяльності проводять від українців (греко-) католиків до римо-католицької групи і від українців (греко-) православних до протестантських груп (тодішній член до об'єднаної церкви).²

13. Незалежно української мови в галузях перекладу для університетської роботи та в діяльності клубів і в значній мірі з націоналістичними українськими організаціями та з мовою або мовою відсутності ідентифікацією в українській групі.

14. Чим більше відриваються студенти від української церкви/обряду, тим слабша його ідентифікація з українською етнічною групою, тим менший його інтерес до України і тим більше тенденція до „американського“, „лівого“ і „ліберального“ погляду.

15. Студенти, які виконують суцільну ідентифікацію в українській церкві і культурно, виключно менше активні в неукраїнських університетських і позауніверситетських групах.

16. Студенти із суцільною українською ідентифікацією суцільно активні (політичні питання, які мовою й мовою як „американський“ (політичний), „лівий“ і „ліберальний“ у їх відношенні до таких проблем, як комунізм, війна у В'єтнамі,

² United Church.

населення, культури народної, артисти.

17. Висвітлення українських студентів на базисі собі як українсько „лето“, ні певної національній у дослідженні антропологічному групі (певній ступені українських національно-культурних особливостей), але ступені інтеграції у багатонаціональну канадську громадянство.

Висвітлення тих робочих класів канадського в українській мовній просторі, в який належали й українські українських студентів були ступені з певною факторів і факторів перемісти з певним національній групі (українських студентів).

Наші інформації про студентів-українців були зібрані на документно-аналітичному-аналітичному II-етапному етапі, який має 124 питання. Він був виконаний повністю в січні лютому 1968 р. до 1,150 студентів Альбертського університету, які вважалися були українського походження.¹ Тому, що університет не подає певного колекційного студентів, привітати й адреси студентів, вважалися українців, були використані певні способи:

За використання різних адресних картів, в яких студенти перераховані були за певною в певні категорії, як спеціальні певні студентів класифікаційних і географічних як відрі „греко-католицької“, „української православної“, „греко-православної“ та „російської православної“ церков. Від реєстратури університету ми одержали список цих студентів, який включав разом 582 прізвища.² Студентів, яких не було на цьому списку, ми забрали із студентського телефонного адресаря на свій відривок, як такі прізвища зустріли в українських (разом 588 студентів). Ми вважали, як-що певною певній певній певній в багатьох випадках певний певний, певний, певний, певний і інших студентів українців. В певні випадках ми в суверенному певній певній українських студентів, що одержали цей певний, повернути його як він був відкритий в певній певній й певній певній, який певній певній разом із певним. Ті певні студентів одержали певний певній листів на певній певній

¹ Не включено в це число студентів, які були лише одні або два курси (певний певний).

² Цікаво розглянути на певній певній і фактально певній певній і. Певній і певній в в Девісону на певній певній певній.

допартикуляту, що його підписали в і в. Побігушкої, разом з інтерв'юванцями, що позначилися псевд ім'ям цього проміжку і проміжку студентів не відзначаються. Ми розраховували на те, що вони доведуть до певного класифікації професорів і до певної студентів у відношенні студентів. Три такі цілі були досягнуті завдяки великій дружності між студентами, особливо довідникам.

Кількість візиту на кожну категорію продовжували так:

Велика категорія	1,438 (308.0%)
Посередня категорія	881 (81.4...)
Залишок	734 (150.8...)
Невизначена (неурядова) ¹	117 (8.9...)
Інші ²	49 (3.4...)

Залишок категорія покриває 431 студент на 303 студентів. Великий візиту був від тих студентів, які не мали до українського професорів (48%), від тих, що належали. В 803 студентів, які належали до останньої категорії, тільки 125 (40.4%) належали до цієї категорії.³ На відношенні візиту на кожну категорію ми мали тільки кілька професорів університету (з проміжком так, які не відносили на записки, відносимо відношенні від українців і неукраїнців) на кожні 1,208 осіб, тобто 9.2% із загального числа 12,861 „домашні“ студентів, зареєстрованих в академічному році 1907-08. Це число означає відношення українців до загального Альберта 19% в 1901 р.і, але вони вийшли від відносинного відношення

¹ На 117 невизначених записках 49 мали дати „неурядова“.

² Цілі були тільки були 28 записоків, переважно з проміжком неурядової адреси і покривали від тих студентів, які належали студії.

³ Цілі були тільки були українців, інші відносили до загального.

⁴ Цілі були тільки були студентів, які формально зареєструвалися на академічному альбому, але не мали в записку свого відношення на безробітності. На відношенні, що не були тільки тільки в деякі членими записки.

українців до викладачів Канади (11,4%) в 1981 р.¹ Треба зауважити, що на викладачів відоміше працювало 61,2% усього студентів-українців.

У березні 1988 р. великим колективом керували викладачі ІІІ студентів-українців² — на голову виступив „керівником“ адразу із студентської телефонної комісії. ІІІ студентів мали служити як контрольна група для перевірки поведінки українських студентів в ситуаціях із колегами українцями. Викладачів викладачів повернуло 176 студентів, або 61,2% із вибраної групи. Найбільше всі діли, зрештою в цих ділах викладачів, були організовані в університетському комітеторському центрі.

Викладачі, викладачі українських студентів, діяли на чотирьох напрямках: 1) питання для колективу про поведінку на академічних ситуаціях; 2) питання для розв'язання академічної ситуації студентів щодо української групи в Канаді та Україні; 3) питання, які мали в пов'язанні з відсутністю студентів в академічно-культурному середовищі та його академічному й академічному орієнтації щодо української та інших академічних груп у Канаді, його відносини до академічних партій Канади і його поведінки „академічно“, окремих в колективі „академічності“ і „академічності“; і 4) ряд питань про колектив, фінанси, Бюджетну лінійку, розробки, парадокси, контроль народних і друзів, які були використані для викладання академічних ідеологічних орієнтацій студентів.

Висновки

Серед них, що відоміше на викладачів (зокрема ми уможовити розробити академічний кодекс українських студентів Альтернативного університету). Більшість студентів членів (88,6%), хоч ніколи персонально на верхах двох років (студентів).

¹ Періодом університетського комітету студентів, зареєстрованих на викладачів або викладачів, викладачів студентів професорів щодо студентів-українців, який персонально працює комітету до університету в наступному: 1984 — 1985, 1986 — 1987, 1988 — 1989, 1990 — 1991, 1992 — 1993, 1994 — 1995, 1996 — 1997. На членів викладачів в період 1987-1988 рр.

² Хоч на ми використали, ми відоміше на всі другий комітет студентів щодо українців, вони викладачів на комітету були організовані.

дів) і серед студентів віком між 15-ми і 20-ми років життя. Пропорційно було більше людей університету (41.8%), ніж належало поміж студентами університету (38.1%). Серед них, на відміну, 81.8% були народжені в Канаді (84.8% в Альберті), приблизно у великих районах* фармерів (28.8%) і робітників (22.8%) (див. таблиця А). Більшість людей батьків (88.3%) заробляли менше ніж дол. 1,000.00 річно. У подальшій таблиці вказано поділ батьків згідно з освітою в університеті. Більшість отримували (82.8%) вищу освіту в малих громадах до 1,000 населення, а 31.8% з них вивчалися у громадах в університеті. Більшість з них (87.3%) хотіли до працевлаштування, а не до отримання освіти і при вступі до університету вибирали перш усього педагогічної факультету** (37.3%)

ТАБЛИЦЯ А

Громади студентів Альбертського університету за статтю і зайняття батька

Стаття і зайняття батька	Число осіб	віком	абсолютна %	процентів
Чоловік	54.1%	45.8%	288	88.0
Високофункційний робітник	54.8	55.4	78	14.2
Кваліфікований робітник	57.9	47.7	97	16.8
Службовець	58.9	41.1	89	15.1
Учитель	60.9	59.4	97	15.7
Некваліфікований робітник	65.9	46.8	99	15.1
Професіонали і ин. справ.	69.9	49.4	99	14.3
Інші	69.1	58.8	99	14.3

Примітки: 704/734

* 487 осіб, студенти походили з різних в чотирьох або більше містах.

** Ці дані, що належали до двох факультетів вищої педагогічної факультету.

вої, мали лише 26,6% студентів в цілому університеті (взяли до уваги тільки студії); 16,3% вибрали філософський факультет (Актів), а 12,6% — природничий наукам. Подібно всі українські студенти були на педагогічному факультеті, у промисловців же найбільш університетського візрасту 26,5 для всіх студентів. Тільки малий відсоток студентів, що відмовили (4,5), були на інших студіях (графічне майстерство). Цей відсоток склався переважно від загальнонауково-технічних: 11,8% (див. таблиця II).*

Т А Б Е Л И Ц Я
Розподіл на спеціальності і факультети

Факультет	чоловіки	жінки	разом	відсоток	відсоток
Державний	22 (24,9)	3 (11,5)	25	1,9%	0,7%
Філософія (Актів)	69 (24,8)	60 (16,7)	129	10,0	17,0
Технічний	29 (8,8)	3 (9,7)	32	2,7	4,6
Державний	66 (24,1)	—	66	5,1	9,1
Педагогічний	120 (28,2)	120 (100,0)	240	17,3	34,0
Інженерський	67 (24,2)	—	67	5,2	9,4
Державно-технічний	—	29 (10,1)	29	2,3	4,0
Хімічний	8 (2,8)	1 (3,4)	9	0,7	1,2
Медицина	18 (2,2)	3 (9,7)	21	1,6	2,9
Медицинський наукам	1 (3,8)	0 (0,0)	1	0,1	0,0
Математичний	—	21 (8,8)	21	1,6	2,9
Фізично-математичний	18 (2,8)	6 (18,2)	24	1,9	3,3
Фізичний	3 (1,7)	3 (3,2)	6	0,4	0,7
Радикально-технічний наукам	—	3 (8,5)	3	0,2	0,0
Мед.-природничий наукам	19 (17,1)	17 (3,8)	36	2,8	5,0
Інші студії	66 (1,6)	6 (2,6)	72	5,6	10,0

Разом: 429 (26,2%) 643 (21,4%) 1072 226,2% 100,0%

Всього: 722,724

Чи можна більшість студентів поводити з числа українських родів, чи більшість була четвертого походження з решки, в яких одне з батьків не було чисто українського походження? У більшості їх батьки народилися в Канаді. Тільки

* Число 14,6 для студентів науки науки всіх українських спеціальностей і університетів провіданими нами вранці відповідало дійсному стану в Актіві (див. Таблиця I).

† Таблиця I.

18,1% студентів були одружені.

У православній та інші грекокатолицькі або протестантські церкви, крім тих колишніх студентів (45,8%)¹ належали при тих церквах. Православні церкви утримали більше вірних, ніж грекокатолицькі. Кількість вірних або членів найбільш від церкви (50,8%) проти 11,8% для всіх студентів університету Аберна.² або студентів до інших віросповідань. Як показує Таблиця 4, найбільше віросповідань в цілому відрозділи від багатовірних церков офіційних церков (як всі належали 18,8% студентів, в них найбільше вірних в православних церквах і римокатолицьких (9,7%); це означає офіційні віросповідання головним чином грекокатолицької церкви. Проте найбільш найбільш частими віросповіданнями студентів належали в православних церквах. Після церкви до університету, на другому місці, приблизно (9,2%) студентів стали членами релігійними, а 5,2% вернули назад інформальними у релігії. Найбільше інформальних вірних студентів в релігії були багатовірні або православні, членами офіційної церкви і інших віросповідань, в той час як найбільше членів належали римокатолицьким.³

Тоді ж саме 57,8% студентів назвали університет як першу школу, якої вони навчалися, в той час як 30,3% назвали виключно по-українському домі. Кількість (84,8%) була повною в дітях, в яких належали університету в активній формі. Менше ніж половина студентів (45,8%) відвідувала університетські церкви або церкві інших і тільки 18,8% назвали університетську школу в середній школі. Для кількості студентів українська мова була першою на другому місці на англійською, або в інших мовах в дітях. Навчання або обговорення мови української мови було головним предметом, що інформувала більшість студентів від українського друкарського мови і інших українських мовних. Отже, понад 50 відсотків студентів не відслідковували ніякого українського періодичного видання і не приєднали ніякої української мови на основі двохдодатків мовних; більше половини мовних не перекладали українськими мовами. Майже

¹ Включає в університеті православні (4,8%), Дан. Таблиця 1.

² Одна університетська церква мала 18,8% багатовірних студентів.

³ Дан. Таблиця 4.

T. A. B. 7. 11. 11. 18. 18.

Исследования структуры спондилы, зоны роста (B) и скелета (M)

Виды	Полости: Поперечная, Продольная, Поперечная, Поперечная				Возраст	Масса
	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12		
Рыбы: <i>Apogon niger</i> (187)	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
<i>Apogon niger</i> (188)	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
<i>Apogon niger</i> (189)	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
<i>Apogon niger</i> (190)	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
<i>Apogon niger</i> (191)	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
<i>Apogon niger</i> (192)	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
<i>Apogon niger</i> (193)	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
<i>Apogon niger</i> (194)	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—
	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	В. 11.12	—	—
	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	М. 11.12	—	—

* Массы скелета (поперечная, продольная) в — 11.12.11.18.18. М — 11.12.11.18.18.

цікавості брали участь у виборчих кампаніях українських студентів та викладачів від українських клубів міжнародного та національного масштабу різної національної орієнтації студентів відомого Україною та українсько-канадського міста; такі клуби 82% всіх студентів українсько мовили в Україні і 5 найбільшого міста, тільки 12,5 відсотків мали професійно працювати повністю або частково українською мовою. Ці клуби надали їм і всі необхідні знання, необхідності більшість студентів класифікувати деякі головні мови в короткій українсько-канадській історії. У відповідь на питання про три найбільш важливі мови в українській історії, більшість із 314 студентів, які відповіли на це питання, назвали Україну, Швецію (231); мовою Володимир Великий був давньою мовою (228) і мав тільки сім тисяч осіб біля України (181). Менше ніж 8 відсотків студентів працювали повністю мовою з головних українсько-канадських організацій, і тільки 2,8% могли назвати подільського президента Конфедерації України Канади.¹

Тільки 25,5% студентів належали до українських університетських клубів і менше ніж 20% працювали себе членами клубів будови українських організацій. Деякі студенти назвали брали чату (можливо) працюючи на неурядових організаціях до українських організацій (80,4%), інші назвали як працюючи належали української мови (30,2%).² Наслідком, що головною причиною неурядовості до організованого життя була мовна, бо це мовна більшість студентів належали до політичних організацій на університеті (2,8%) і соціальних студентських клубів (fraternities, societies) (2,4%).

¹ Інші студенти: Іван Маланюк (197), Іван Франко (187), Степан Павлик (184), Михайло Грушевський (171), Кость Левицький (168) і, Меншик Христюк (128).

² Таблиця 2 і 3.

ТАБЛИЦЯ 7

Тисячі студентів-біологів за національностями

	Україна	%	Польща	%	Загалом	%
„Україна“ ^a	201	55,9	158	44,1	359	51,2
„Україна-канада“ ^b	103	28,3	148	40,7	251	35,8
„Україна“ ^c	12	3,3	17	4,7	29	4,1
Інші ^d	1	0,3	2	0,5	3	0,4
	427	100,0	356	100,0	783	100,0

Примітки: А, В, С, Д.

^a Включає 25 докторантів, 18 „канадських українців“, а Г „лише для українського походження“.

^b Включає 1 „канадський“, 1 „літві“ і 1 „американський“. Крім українців канадського, це перші канадські студенти з Польщі.

Більшість студентів ідентифікувала себе радше в полі-етнічній, ніж в етнічній площині як „канади“ (52,8%), на перше місце їх віддали себе „українсько-канадцями“, „канадсько-українцями“ або „канадцями українського походження“ (42,8%). Тільки 4% визначили себе тільки „українцями“ (таблиця 7). Більша більшість, приблизно при чверті студентів, ніколи не ставали свідомо українського походження, хоч ніяк 12,5 до 39,4% студентів відчували в окремих випадках хоч у деякому ступені дискримінацію в процесі їх етнічного походження. Зокрема, найбільше дискримінованої почування студенти в суспільному житті й в академії й навіть товариствах неукраїнців. Найбільше дискримінованої почування вони в академії з найменшою частотою професорів і в товариствах при етнічній й іншій фізичній дисоціації.

У цілому, більша більшість студентів уявляла етнічно українсько-канадцями добряк (52,8%) або дряк добряк (38,7%), а чималої (58,7%) ніколи, на перше місце.

Більшість своїх ідентифікацій з українським етнічним групою відображалися у великому числі етнічно ніколи добряк (44,9%) ніж студентами (найменше ніколи) (13,2) найбільше дряк дряк українського походження). Тимчасово до етнічно ніколи добряк інодірно визначили. Хоч 38,9% молодших студентів визнали, що вони навіть й, перше місце, одружені з українцями, тільки 25,8% часті

або виключно задати в українську. Слід чужому впливові з власного ставлення гуртом також висловили з різнобічними виборчими оцінками, до тілоси 3,1% студентів заявили, що вони голосували б за українського кандидата, не залежно на його партійну приналежність.⁶ Коли проходило до вибору між двома або більше українськими кандидатами, то партійна приналежність і вона навіть кандидата були двома з найбільш важливих критеріїв, тоді як понад треті кандидата з українським іменем в Канаді не відображали такої великої ролі.

Важливою, — тобто в розумінні більшого становлення до тілоси „світова тема“, на виборчим і фактично, с'єтнимими відами, розбірками, політичними література, карикатура, контроль порядку і атмосфера — можна класифікувати українським студентів як ліберальні „грома майже від центру“, але певно „ліберальні“ і „ліберальні“, ніж їх український колеги, особливо з такою перевагою, як найбільше консуліти і вибори проти консуліти. Отже, коли 55,8% контрольного гурма (студенти-українці) уявляли контроль як необхідну для Закону, то 68,5% українців віддали на становлення, а 45,8% з них (у порівнянні до 32,5% контрольного гурма) заявили, що Закін повинен висіти від виключних виборів для виборених контролью. Ціна, як, відображеності громадсько думки Шкільної Америки, більшість студентів уявляли, що найбільшій консуліти більш вигрозданій, ніж російській.

Студенти назвали свою найбільш важливістю і турботою щодо суцільної України. Лише 30,1% назвали саме націоналізм України, а 22,8% назвали цілісність суцільності. Тілоси 41,8 або 69,1% опитуваних уявляли, що Україна націоналізм. Хоч більшість студентів відповіли на націоналізм для України, то не більше як 42,4% та 41,8 студентів уявляли, як українці-канадці повинні поступити відносно націоналізму України.⁷

З другого боку, велика більшість студентів назвали ста-

⁶ Ми знаємо, ціна навіть, що виборчим студентів України з федеральної політиці ціна відображеності, чужої професійної атмосфери, відображеності консуліти, партії більшість студентів заявили, що це партія найбільше прихильно українській суцільності, а в порівнянні, виборча партія соціальної правди.

⁷ Таблиця 5.

Більш зацікавлені у збереженні української мови, культури і рідної релігії на зразок та національне свідомість віду в аді-вітів українців надруковано щодо свідому ідентичність у Канаді. Це було підтверджено рідна відривної на початку цієї дослідної, перш і професійної діяльності і докумен-турності та відео українців і їхньої культури в контексті канадцтву. Це на той час, коли, Шляхців, студентів назвали себе „лівою“ „націоналіст“ і назвали Шляхців (88,5%) ука-зали, що академічна робота виконує, але Шляхців і в тих студентів інтерв'ювали, що українці назвали академічними „домашню академічність“, з тих, що указали виконують аса-міліацію виконуючого, 82,8% указали, що українці назвали академічними не в академічній групі, а в нову канадську академічність, а всім на думку студентів, українці назвали і шкільні зберегти свою мову, етнічно-культуру і релігійну ідентичність. Крім того, вони відповіли „на академічність“ були порівняні з іншими національними так само студентів, пона-зачили, як багато з них, особливо, відомою мовою „акаде-мічність“ і „академічність“.

Повідомлено Шляхців студентів (88,5%) відповіли ви-значити „ліва мови“ в Канаді, і тільки 28,0% підтвердили повністю об'єктивність цих нації Канаді. Вони всім одні чотиристі студентів підтвердили рекомендацію пере-діслася копії діяльності і документарності щодо діяль-ності перш для французької мовності в Західній Канаді. На-гетословення в те, що вони так само професійно тільки дія-льності округли для інших національностей, особливо в україн-цями. Понад три чотири студентів підтвердили мовісну контрольні одної канадської культура, яку назвали „об'єк-тивність наї етнічної культура“. Вони 42,7% студентів підтвер-дили повністю української мови як національній в приватних і публічних мовлах в окремих великого колективних ука-зали, та назвали Шляхців (84,5%) і назвали, перш українська мова була проведена у школах, особливо від чотиристі до дванадцяти класів. Крім усього, що 88,5% студентів кон-трольній групі академічності в користь назвали „ліва-мічність мов“ в школах і 84,5% підтвердили їх повністю як мов національній. Вони всім три чотири студентів підтвердили,

що зміцніть особисті і програмні зв'язки в кандидатів школи на подальшій доробочій мові про українців-канадців або про Україну. Приблизно 60% студентів заявили, що українськомовні програми повинні бути передані радію і телебаченню СМРС в Україні гучно мовляючи українською. Понад 50% студентів-українців зізналися, що пропонують.

На мову мовлення були ставилися студенти до мови української мови. Понад 18,0% з них, що знали українську мову, заявили, що вони не мають нахилу із своєї мови. З 371 студентів, які не знали добре української мови, 61,2% заявили, що вони зацікавлені у вивченні української мови, а 36,4% цих студентів заявили, що вони мають намір вчити собі діалект української мови.

Синтезуючи

Коротко, проведено в другій частині нашого дослідження, виконано кількітативне співвідношення української етнічної ідентифікації із знанням в українському мові з такими факторами, як стать, країна народження студентів і їхніх батьків, батьківське надання, релігійна батька і студентів, етнічне походження батьків, перша мова, яку студент вивчав в школі батька дити, співвідношення української мови, етнічне надання української мови і ступінь української мови на студентів.

Своє

Певні дослідження підтверджують загальноприйнятну думку, що більшість білих американців до етнічності і релігійних переконаній своїх батьків. Однак, виявилось, що діти в українській етнічності співвідношення української мови (55,0% проти 40,8% чоловічі), мають багато менш ступінь знання в фактичного походження українськомовного мовою (наприклад, у релігійні в чоловіків 61,0% ніколи не вивчали українську мову проти 46,0% жінок), у порівнянні до 50,1% для чоловіків), етнічне надання у жінок надання багато менш (32% жінок проти 54% чоловіків), і жінок на багато більше релігійні в частіше ходять до церкви. Білий студентів прова-

свою себе до категорій „українці-канадці“ або „українці“, ніж студентів-біраців.¹¹

Крайні народження

У порівнянні із студентами-бірацями, студенти народилися в Канаді (50,8% у загальному) частіше багатьох інших відсотків щодо членів в українських церквах, менше формально пов'язаних українською мовою, особливо її мовою і навіть частіше користувалися мовою (у порівнянні рідною мовою в своїй українській в рідному і приїждженні) і менше зацікавлені в українській культурі, комерції і радіопрограмі.¹² Менше студентів народилися в Канаді (8,4%) ходять з українською, як студентів-біраців (18,2%), і тільки 18,7% народилися в Канаді частіше порівно, що вони повільно мовою за думкою українців, у порівнянні до 32,8% серед немаркованих у Канаді. У розумінні їхньої ставлення до націоналізації, 55,8% студентів народилися в Канаді назвали себе як „канадці“ тільки, 41,7% як „українці-канадці“ і лише 1,7% тільки як „українці“. Відповідні результати для немаркованих в Канаді були 8,1% для „канадців“, 7,8% для „українців-канадців“ і 35,8% для „українців“.

Ця група густо відвідувала у своїй ставленні до України, особливо щодо відрізняє українсько-канадських серед неамериканців України, до якої були приїждженні тільки 32,7% студентів народилися в Канаді, у порівнянні до 77,8% студентів-біраців. З цих груп студенти немарковані в Канаді назвали найбільше „українці“ ставлення проти націоналізму як і фашизму і багатьох саміх відрізняє націоналістичної інтервенції у Канаді. Хоч більшість мовою цієї групи назвали, що неамериканські „українці“ українців у Канаді назвали, що тільки 21,8% студентів-біраців назвали, що вони назвали „українців-канадців“ можливо націоналістично, в порівнянні до 66,7% народилися в Канаді. Але рідною мовою двома категоріями студентів назвали при першій першій українською мовою і культурою в Канаді, яку обидві групи назвали відмінно.

¹¹ Таблиця 9, 10, 11.

¹² Таблиця 12, 13, 14, 15.

василий найвищої шкільної кваліфікації вчителів, а найвищої шкільної кваліфікації викладачів діти вчителів (загалом вони були 44,9% кваліфіковані).¹⁹ Діти фермерів, спеціалізованих робітників і професіоналів мали найвищу шкільну освіту тоді, вершини освіти вони були українцями (78,8, 81,2 і 84,2% відповідно); а виступи групи (діти професіоналів) малили найвищу частоту уроків українською мовою, відповідально найвищої рівень знань/розуміння в українській мові і найвищу участь в українському середовищі (наприклад радіолекції, інші найвищі ситуації студентів в фермерських ролях).²⁰ Стурбовані з ролей професіоналів і інших кваліфікованих (82,9%), а діти всіх дітей спеціалізованих робітників (84,6%) малили найвищімих базових мови дружини українку, найвищема зацікавлені Україною, найвищому відношенню для мовлення українською мовою як мовою навчання в школах в Україні, гуло-материни українською (82,2%), як також для мовлення українською мовою як мовою (180,8%)²¹ і найвищомою базовими знаннями мовознавства (81,3%) (див. Таблиця Д).

З другої боку, діти вчителів малили в загальному найвищою або найменш зацікавлені зацікавлені у мовній українською мовою і вперше в своїй дітях (але вони не були останні щодо відношення українською мовою як мовою до українською мовою). Вони також малили найбільше найвище зацікавлені українською мовою і радіолекціями (але не вони були діти мовознавчих відношень своїх батьків/матері до ставлення мовою у мовній мовознавчій думки). Вони малили найвищому відношенню для української мови як мовою в школах (84,3%) і найвищема зацікавлені Україною. Однак саме діти вчителів малили, разом з дітьми спеціалізованих робітників, відповідально більше знань до української мови себе і зацікавлені в мовою свого мовознавчого походження.

¹⁹ Таблиця 24.

²⁰ Таблиця 17, 18, 19.

²¹ Таблиця 20, 21, 22.

Резюме

Многі українці ушляхетили, як такі славної вітчизни в протестантському або православному церковно-церковному світі, так більшість ступів підступили від українського народу. З другого боку, коли в нас, як і в інших країнах, відбувається в українському гурті процес розколу і після розколу в українському церковно-церковному світі після закінчення релігійної школи, то в ці фактори значно спричиняються до процесу розколу від українського життя. Українська католицька і православна церкви, порівняючи, наприклад, сильної впливу на студентів, які походять з роду фермерів і професіоналів та інших суспільств, на студентів-інтелігентів і на студентів, народжених від багатих-інтелігентів. Різноцінні і протестантські традиції значно серед студентів, особливо в тих суспільствах в українському світі, коли третью генерацію народжено в Канаді і — значно часу — серед дітей інтелігентів, які перебули до Канади в 1930-х роках.¹⁷ Таке уявляти, як релігійна привабливість викликає викликати, від релігійної привабливості у сфері вибору дружини студента. Також стало видно, що релігійно-вісний підручник Сатана має великі діти на спосіб української католицької і православної церкви і на верстві різноманітності і протестантському відрізкувати (див. Таблиця К).

¹⁷ Таблиця В, 3, а, 46.

Т. А. В. А. В. А. В. А. В.
 Временная таблица учета и оценки успеваемости учащихся
 (форма № 1) (серия 08)

Период, по которому ведется учет успеваемости	Учебный класс и уч-к	Время выполнения задания (минут)				Оценки	Зачеты
		Всего	Полное	Частичное	Полное		
I кв. 1951	В 10.1	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.2	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.3	1.1	1.1	—	—	—	—
II кв. 1951	В 10.4	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.5	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.6	1.1	1.1	—	—	—	—
III кв. 1951	В 10.7	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.8	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.9	1.1	1.1	—	—	—	—
IV кв. 1951	В 10.10	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.11	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.12	1.1	1.1	—	—	—	—
I кв. 1952	В 10.13	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.14	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.15	1.1	1.1	—	—	—	—
II кв. 1952	В 10.16	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.17	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.18	1.1	1.1	—	—	—	—
III кв. 1952	В 10.19	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.20	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.21	1.1	1.1	—	—	—	—
IV кв. 1952	В 10.22	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.23	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.24	1.1	1.1	—	—	—	—
I кв. 1953	В 10.25	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.26	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.27	1.1	1.1	—	—	—	—
II кв. 1953	В 10.28	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.29	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.30	1.1	1.1	—	—	—	—
III кв. 1953	В 10.31	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.32	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.33	1.1	1.1	—	—	—	—
IV кв. 1953	В 10.34	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.35	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.36	1.1	1.1	—	—	—	—
I кв. 1954	В 10.37	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.38	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.39	1.1	1.1	—	—	—	—
II кв. 1954	В 10.40	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.41	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.42	1.1	1.1	—	—	—	—
III кв. 1954	В 10.43	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.44	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.45	1.1	1.1	—	—	—	—
IV кв. 1954	В 10.46	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.47	1.1	1.1	—	—	—	—
	В 10.48	1.1	1.1	—	—	—	—

Итого: 100/100
 М 100/100

Привабливістю до української католицької і православної церкви повну увагу мають привертати з різних причин і феральними підставами української мови, як і з націоналістичними і частковими національними української мови; наприклад, відсоток українських католицьких і православних студентів, які не відмовили українською мовою, був 4,8 і 2,1% відповідно, а між римо-католицями ті, які не відмовили говіряти по-українськи, становили 34,8%, між членами офіційної церкви 28,8% і між інавше протестантами 58,1%.¹⁰ Коли православні студенти назвали найбільше відзначення у власній українській мові і в середній її своїй діалект, то тією ж мовою римо-католицьких і протестантських студентів відзначили по-українськи. Українські православні студенти мали найвищою відсотком привабливості до українських мови і власної студентської мови ідентифікації (98,4% „українсько-малоросійська“, 25,8% „малоросійська“ і 7,8% „українська“), а між „людьми протестантськими“ і римо-католицькими студентами 78,5% і 77,8% відповідно назвали себе по тім діалект „малоросійська“. Так у своїй мові назвали, як і одружені чоловіки православної української мови найбільшій частині українців, найбільш мовою були полюбив римо-католицька та „людьми протестантськими“.

Порівняв мовні мови у відповіді на питання про діалекти і про статус української мови у відповідних школах. Стало, студенти з категорії „римо-католицька“ й „люди протестанти“ були однією, серед них більшість відповідала мовою найбільшій частині українців і тією ж мовою, назвали найбільше привабливості до мови української мови як мови викладання в школах у густо мовили українською мовою. У відповідності, більшість українських католицьких і православних студентів відповідала мовою українською мовою. Велика більшість українських католицьких і православних студентів назвали, що українці в Канаді повинні відповісти справу української мови, тоді як мовою одні третини римо-католицьких і членів офіційної церкви назвали це ставлення.¹¹

¹⁰ Таблиця 26, 28.

¹¹ Таблиця 26, 27, 28, 29.

Критика самоідентифікації

Як вже було сказано, більшість студентів (52,8%) визнали себе як тілеса „канадці“, 43,2% визнали себе як „українці-канадці“, або назвали найбільш „подібним“ канадцям, і лише 4% ідентифікували себе як тілеса „українці“.

Група тілеса „канадці“ охопила більшість переселенців у Канаді (30,8%) і дітей переселенців іммігрантів і вони перенесли тіла чужої мови, або студентства, які не належали до української мови, як і тіла дітей, що народили в рідній мові, або рідних професіоналів і інших службовців, фермерів і неспеціалізованих робітників. Ці особи три групи (в тому ж порядку) творять найбільшу частину тих, які себе прозивають „українці-канадцями“ або „українцями“. Найбільше відомостей з перелічених класів „канадці“ відоміли, як були до переселення, від групи дітей учнівців.¹⁰ Негативна кореляція мовою тіла ідентифікаційного тілеса „канадці“, в одному боці, і українською мовою як мовою засвоєною мовою і визнали як рідною мовою в дні студентів, формально визнали і фактично українською української мови, відзначили під впливом української мови, найбільшими у визнанні української мови, надіючи одержувати в українській і чужою в українській мові — в другому боці.¹¹ (Див. Таблиця 5).

¹⁰ Таблиця 7, 8.

¹¹ Таблиця 10, 11, 12, 13.

T. A. B. I. I. I. E. C.

Statistical analysis of the results of the survey on the level of knowledge in the field of population policy, quality, politics and energy resources.

Population	Knowledge of population		Quality of population		Politics of population		Energy resources	
	score	percentage	score	percentage	score	percentage	score	percentage
Urban population	64.8	83.8	64.8	83.8	64.8	83.8	64.8	83.8
Rural population	61.2	79.0	61.2	79.0	61.2	79.0	61.2	79.0
Total	63.0	81.4	63.0	81.4	63.0	81.4	63.0	81.4
Sample	62.5-72.5	80.0-85.0	62.5-72.5	80.0-85.0	62.5-72.5	80.0-85.0	62.5-72.5	80.0-85.0

* Results of the survey on "Quality of population", 11.11.1988.

for population policy".

Серед них, які ідентифікували себе як тілеса „кавалія“, було порівняльно найбільше представників чоловічої статі середньої середньої українців (але не в тілесах 48,5% від кавалерії, у порівнянні до 30,2% і 30,8% там, які ідентифікували себе як українці-кавалія і українці); більшість групи тілеса „кавалія“ відрозуміла, хоч у меншій кількості, ніж в інших двох кавалеріях, приналежність, що українці в Канаді повинні отримати свою культуру, мову і національну релігію (у тому порядку). Хоч не більше 30,8% групи „кавалія“ відрозуміла повніша української мови як мови навчання (в порівнянні до 30,2% серед „українців-кавалерії“ і 22,4% серед „тілеса українців“), більше ніж 50% тілеса „кавалія“ відрозуміла навчання української мови в канадських школах. Більшість (82,7%) тілеса „кавалія“ відрозуміла повніша, що Україна повинна бути незалежною, але тільки 26,4% від групи (у порівнянні до 33,5% серед „українців-кавалерії“ і 70,4% серед тілеса „Україна“) уявила, що українці-кавалія повинні мати самостійну армію.¹⁷

Кінець перекладу

У процесі аналізу інтерв'ювання зазначили також деякі проблеми пов'язані з тим, що дані, які ми отримали, не завжди співпадали між попередніми тілесами. Одним з причин і окремі головні методичні проблеми пов'язані було недостатнє розуміння понять „кавалія“ і їх повільна швидкість вільного „директу націоналізму“ і приналежності його етнічної ідентифікації та „Україна“ і як означає повної ступінь приналежності до національно-культурних властивостей даної етнічної групи. Однак, повільно не відрізняє повільно різниці між тілесами тілеса і окреміша кавалерія в ідентифікації. З другого боку, не тільки не могли інтерв'ювати деяких тілеса, тому що були завелико відокремлені інтерв'ювання зазначили, або тому, що була дуже мала кількість у відрізняти ступінь як тілеса повною повільною швидкістю.

Не зазначили на це, тільки інтерв'ювати на базі цього дослідження при роботі тілеса. Навіщо, що повільно кавал-

¹⁷ Tabach 6, 34, 35.

дідів в дитячому (Брітанія) мовно-культурну групу і відомо відкриття від власної етнічної меншості поблизується з часом генералі, народження у Канаді (17).¹ Пам'ятаю, що дитя народження у Канаді батьків викликають більше амбіційських починати українську мову, ніж народжені в Канаді діти іммігрантів, не була оточена довкола, які не здержали (18). Повернені запитання викликають, що студенти, виконаві в середніх навчальних або рівно навчальних установах, діти етнічно відомих батьків і діти батьків, які відійшли від тримовітньої і тримовітньої церкви, переважно більше інтегрувалися, ніж студенти виконаві в середніх установах мовності, в рідних, в яких обидва батьки українці і які належать до української церкви (20).

Щодо мовності, що гістока про те, що діти народжені в Канаді батьків менше перебіваючи дисорієнтацією, ніж діти багатьох іммігрантів, не була відкриттям нічим новим. Пам'ятаю, почути, що етнічні походження може бути перебіваючи в шкільній мові, особливо англійською мовою українсько-канадської третьої генералі і англійською мовою студентами народження мови Канадою. Підібно, шкільна релігійозна діяльність студентів, які відступили, що вони були або в дисорієнтації на українці, менше пов'язані на мовності (20), не отримують-ся зовсім ніякого дисорієнтації. У деяких групах студентів не навіть можна довести протилежне (діти етнічно, студенти, у яких діди по бабусиній лінії народжені в Канаді).

Пам'ятаю, що чим менше соціально інтегрували і заробіток батьків народжені або виконаві в Канаді, тим більше інтегрували їх дітей до мовності (21), виконаві перебіваючи в міській бізнесній мовності, шкільній мові рідними професіоналіста і високих службовців та високих ступенів етнічної інтегрувації, учнів в українських церквах і школах і багатьох зворотні українську мову, культуру, терміну і спільну інтегрували у Канаді. Слідство можна сказати узагальнювати твердження про українських студентів Американи і провідні про українських студентів в інших уні-

¹ Число в ривках відзначають суворозначення походження гістоки, тільки на сторінках 2-4 від суми.

² Toland, 28, 11.

вертених на прорізі), що діти з родів професіоналів і високих службовців та фермерів (8) частіше ідентифікували себе ближче з українським етнічним групуєм. Її носієм і культуром, як і інші групи студентів. З другого боку, такі діти відстоювали на нь, щоб виконати марку протестуючої орієнтації дітей учителя. Можливо, що акцентуаційної теми, традиційно пов'язаної з національній національній системі, має національній мови і був першочислом для дітей учителя щодо їх ідентифікації з українським культурою.

Така загальна думка, що існує позитивна кореляція між національним українським ідентифікацією і учителя в неукраїнських організаціях (12), виявилася несправдливою у частині школи анкета; прямишкі в Альбертському університеті це була та сама професійна група (професіоналів і високих службовців), що мала вибітний ступінь учителя в обидвох як українських, так і неукраїнських організаціях; а той же час група, яка вибітніше ідентифікувалася з українським етнічним групуєм (діти вчителів), також мала приблизно вибітний рівень учителя в неукраїнських університетських і науково-дослідницьких організаціях.

Кілька попередніх гіпотез були попередньо нашим дослідженням. Ми ствердили, що чим вищий ступінь національній особі, тим менше вона відрізняється в етнічно-культурне продовження української групи в Канаді і тим більше вона схильна до шкідливої самооцінки (5). Наші ствердження були помилковими, як виявила української теми в загальному першочислом для учителя студентів в порівняльних порівняннях і тенденціях і для ефективності українського культурних цінностей; разом із утримом вони приносять сталі наслідки щодо українських праць і пов'язаних національній ідентифікації з порівняльним групуєм (12).

Як уже було сказано, відносно низького рівня ступінь ідентифікації з українським мовою, культурою і релігійною традицією та більше анкет і підтримки їх (11).

Наші гіпотези, що акцентуація в релігійній сфері проходить від протестантської до римо-католицької і від протестантської до протестантської груп (12), були в загальному невиправдані; майже всіма римо-католицькими студентами виявлено в український національній релігій, приблизно одна третина протестантських національній верств повністю з протес-

єдинок родом, які також потягали найбільшу частку студентів, які не викладали ніяких релігійних предметів.

Більші замірили глибоке вітчизинське життя гірською, немаленької на початку, що більшість студентів не зацікавила ні за стилем „літні“, які за ними звикли йти у довільному англійському стилі, але вони інтегрували у багатовікову канадську суспільність (17). Це, ймовірно, найбільш консервативної ментально нашого дослідження: велика більшість студентів зацікавилася за інтереси і справи за більше повчання і навіть політичних української мови і культури серед канадців українського роду, а не громадян Канади вони сподівалися, що сувільно української мови і задоволення м'якше відомі на себе більше відповідало за обрешива, передали і розвиток української мови і культури в Канаді.

ДОДАТОК

Таблиця 1 — 17

TABLE I

Grade Creditability and Credits Students Of Various Degrees Awarded By University Of Alberta Registration Records For The Academic Year 1957-58

Distribution by Department, Sex, and Faculty

Faculty	BA	BS	BE	BT	BS	BA	BE	BT	BA	BE	BT	BA	BE	BT	Total	%
Chem.	20	52	7	26	29	22	4	4	4	1	2	—	—	—	10	10.0
Geology	7	80	1	11	—	—	—	—	—	—	—	4	1	4	3	1.0
Physics	20	40	5	17	23	24	1	20	9	2	—	—	—	—	10	10.0
Geodesy	7	45	—	5	—	—	—	—	—	—	—	4	1	1	5	5.0
Engineering	20	21	4	20	17	23	4	20	2	4	2	—	—	—	10	10.0
Geodesy	7	47	—	5	—	—	—	—	—	—	—	4	1	1	5	5.0
Medical	20	5	1	2	1	2	1	1	1	1	—	—	—	—	2	2.0
Geodesy	7	4	1	5	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1	1.0
TOTAL:	144	79	249	63	229	13	20	15	29	11	20	5	1	47	647	100%
%	27.5	15.5	49	12.5	45	2.5	4	3	5.5	2.5	4	1	0.5	9	100	

Explanation of Abbreviations

- BA — Bachelor; BS — Bachelor; BE — Science; BT — Engineering;
 AJ — Agriculture; DE — Dentistry; EC — Business Administration and Commerce;
 AG — Agriculture; PE — Physical Education; LE — Law; PS — Pharmacy;
 BSE — Rehabilitation Medicine; ME — Mining; HS — Hospital Education;
 MB — Medical Lab Science; DB — Dental Hygiene; GE — Graduate Studies

TABLE 2

Ethnic Origins of Students' Parents

Ethnic origin	Father		Mother	
	n	%	n	%
Christian	699	83.5%	568	75.5%
Mixed Christian ^a	62	7.5	61	8.1
Polish	29	3.5	29	3.9
Austrian/German	18	2.2	15	2.0
Russian	8	1.0	8	1.1
British	2	0.2	16	2.1
French	—	—	1	0.1
Other ^b	12	1.5	47	6.3

^a Mixed Christian Origin of Parents^b Other Origin of Parents

Ethnic origin	Father		Mother	
	n	%	n	%
Christian-Polish	26	3.2	26	3.5
Christian				
Austrian/German	18	2.2	15	2.0
Christian-German	8	1.0	4	0.5
Christian-French	5	0.6	1	0.1
Christian-British	1	0.1	2	0.3
Christian or Other	5	0.7	4	0.5

Ethnic origin	Father		Mother	
	n	%	n	%
Mixed British	7	0.9	8	1.1
East-Central European	4	0.5	11	1.5
Scandinavian	—	—	2	0.3
South-East	1	0.1	—	—
Other ^c	1	0.1	20	2.7

^c European, on Father: 120/134

on Mother: 121/134

TABLE 5

Distribution of Change in Religious Professions

Religious profession	Father's Affiliation	Mother's Affiliation	Religious Affiliation
Ukrainian (Greek) Catholic	24.2%	25.5%	25.1%
Ukrainian (Greek) Orthodox	25.2	25.2	24.4
Russian Orthodox	8.8	8.8	8.8
Roman Catholic	8.2	8.0	7.8
United Church	10.6	8.9	9.4
Other Denominations	8.8	8.7	8.8
None	19.8	1.8	2.1
Response:	133/724	133/724	131/724

TABLE 5

It's Religious Professions and the Strength of Preceptor and Its Ties with the Church

		Very Strong	Strong	Fairly Strong	Weak	Very Weak	Mean
Christians							
Catholic (177)	F ^a	36.9%	36.4%	14.1%	14.2%	6.4%	34.9%
	n(%)	52	53	21	20	8	33
Evangelical	F ^a	36.3	36.3	16.8	1.8	3.8	33
	n(%)	53	53	27	2.9	10.4	33
Greek	F ^a	34	1.7	33.3	33.3	11.1	—
	n(%)	—	—	11	10.9	10.9	3.6
Eastern	F ^a	33	33.3	43.8	33.3	—	—
	n(%)	48	48	58	33.3	34.8	3.8
Roman	F ^a	33.4	36.9	16.3	33.9	3.3	—
	n(%)	33.4	36.9	16.4	33.4	3.6	—
United	F ^a	4.3	34.6	37.8	34.3	17.5	4.2
	n(%)	68	69	11	49.6	36.6	4.6
Other	F ^a	34.8	36.3	33.6	33.3	3.3	3.3
	n(%)	48	48.4	34.6	34.6	3.6	4.6
(Protestants) (242)	F ^a	34.8	34.8	33.3	33.3	14.8	34.8
	n(%)	—	37	37	37	37.8	37.8
Total	F ^a	33.4	36.4	18.4	18.4	10.4	33.4
	n(%)	33	36.4	18.4	18.4	10.4	33.4

Response: F^a = 101/104

R^b = 103/108

F^a — Pearson's test with the church.

R^b — Spearman's test with the church.

TABLE 5

Why It Does Not Belong to Any Ukrainian Parish*

	Score
Don't belong to any church	159
Belong to a different denomination	148
Cannot understand the language in the Church	111
Felt Ukrainian Church service too long	45
Like too far from a Ukrainian Church	39
Felt better in a non-Ukrainian Church	30

* This question was addressed to 695 (50.7%) of the students who do not belong to either of the two Ukrainian Churches.

TABLE 6

Why It Does Not Belong to Any Ukrainian Student or Youth Organization**

	Score
Have no time	394
Cannot communicate in Ukrainian	120
Not interested	64
Activities too narrow	52
Do not see Ukrainian Organizations	38
No opportunity to meet with Ukrainians or no knowledge about Ukrainian Organizations	37
Membership would be socially embarrassing	8

** This question was addressed to 394 (84.1%) of respondents who do not belong to any Ukrainian student or youth organization. The above scores represent the number of times the individual reasons for non-participation were mentioned in students' responses. 112 students declined to answer this question.

TABLE I

Attitudes Towards the Ukraine by Country of Birth

Respondent in what year at the Ukraine	Canadian		Total
	Born	Not Born	
Very much	3.0%	20.0%	4.0%
Quite a bit	5.3	18.8	8.8
Some	55.1	50.0	52.7
Not at all	33.3	11.1	23.8

Response: 121/124

Foreign independence for
the Ukraine?

Yes	71.8%	55.1%	72.6%
No	8.8	8.8	8.8
Indifferent	19.1	24	20.2

Response: 121/124

Ukrainians in Canada should
actively support Ukrainian
aspirations to independence?

47.1%	77.6%	41.4%
-------	-------	-------

Response: 121/124

* It should be noted that most of the 121 students (58.7%) of respondents who denied that the Ukraine is an oppressed country, did not bother to respond to these questions.

TABLE 8

Parents' Views on Ukrainian in Schools in
Areas of Large Concentration of Ukrainians

By Religious Denomination	Ukrainian Should be Used as Language of School Instruction	Ukrainian Should be Offered (as a Sub- ject) in Schools
Ukrainian Catholic	84.4%	86.7%
Christian Orthodox	84.7	86.6
Greek Catholic	79.0	86.6
Roman Catholic	83.0	86.6
Roman Catholic	86.7	86.7
United Church	85.1	85.0
Other Protestant	41.8	86.1
None	85.0	85.0
Abolish Frequency:	133	122
Percentage of All Respondents	46.7%	84.6%
Control Group ^a	34.0%	81.0%
Response:	761/734	667/734

^aOn the use of "ethnic language".

TABLE 9

Comparison of Christian by Male and Female Students

	Male	Female	Total	Response
Speaking				114/134
Very Good	8.0%	8.8%	1.8%	
Good	18.0	20.5	28.4	
Fair	28.1	30.7	39.2	
Poor	26.4	25.5	26.3	
None	19.9	13.7	11.9	
Reading				101/134
Very Good	4.1	7.4	3.3	
Good	7.6	14.0	16.6	
Fair	18.4	21.4	26.7	
Poor	29.0	29.0	29.0	
None	41.3	28.7	43.3	
Writing				109/134
Very Good	5.9	7.0	6.9	
Good	16.8	14.0	16.8	
Fair	23.8	26.1	24.8	
Poor	26.4	21.3	26.8	
None	28.7	31.6	28.8	

TABLE 10

Religious Preference and the Strength of Religious
Ties of Male and Female Respondents

Denomination	Male	Female	Total
Ukrainian (Greek) Catholic	11.0%	16.4%	14.0%
Ukrainian (Greek) Orthodox	20.0	15.0	18.0
Roman Catholic	4.1	4.0	4.0
Roman Catholic	8.2	10.0	9.2
United Church	14.4	15.1	14.8
Other	1.0	0.0	0.0
None	34.7	34.0	34.0

Response: 712/714

Strength of Religious Ties

	Male	Female	Total
Very strong	4.9%	6.0%	5.6%
Strong	11.0	17.0	14.0
Fairly strong	16.0	16.0	16.0
Weak	11.0	10.0	10.7
Very weak	11.0	10.0	10.7
None	33.0	33.0	33.0

Response: 714/714

TABLE 11

Ethnic Self-Identification by Male and Female Respondents

Ethnic Self-Identification	Male	Female	Total
"Ukrainian"	1.0%	1.7%	1.4%
"Ukrainian Canadian"	16.4	16.0	16.2
"Canadian"	82.6	81.2	81.8

Response: 712/714

* Includes 28 write-ins: 18 "Canadian Ukrainian" and
10 "Canadian of Ukrainian origin".

TABLE 11

By Country of Birth and Religious Preference

Religious preference	Canadian Born	Non-Canadian Born
Ukrainian Catholic	21.9%	37.9%
Ukrainian Orthodox	71.8	71.8
Greek Catholic	2.4	—
Russian Orthodox	3.0	—
Roman Catholic	3.4	3.3
United Church	26.0	—
Other (Protestant)	3.2	3.2
None	26.8	26.8

Response: 128/134

TABLE 12

By Country of Birth, Language Spoken at Home,
and the Actual Use of Ukrainian by U.

	Language Spoken at Home			
	Ukr.	Engl.	Ukr. and Engl.	Other
Canadian Born	3.8	24.8	24.8	4.1
Non-Canadian Born	43.2	—	26.8	3.1
Actual Frequency:	75	188	471	7
Percentage:	12.1%	34.0%	88.3%	0.2%

Response: 134/134

	By Use of Ukrainian					
	Ukr.	Engl.	Ukr. and Engl.	Other	Ukr.	Engl.
Canadian Born	58.8	23.4	37.8	25.4	21.4	28.1
Non-Canadian Born	71.4	43.2	55.1	55.5	26.8	33.3
Actual Frequency:	115	228	308	123	95	150
Percentage:	31.1%	63.0	86.1	71.8	34.4	46.1%
Response:	121/124	128/124	127/124	100/124	111/124	144/124

TABLE 14

By Ethnic Self-Identification and Country of Birth

Ethnic Self-Identification	Canadian-	Non-Canadian	Total
	Born	Born	
"Ukrainian"	8.0%	15.0%	13.0%
"Ukrainian-Canadian", etc. ^a	42.1%	75.0%	42.1%
"Canadian"	50.0%	9.1%	50.0%

Response: 771/814

^a Includes 22 who listed: 14 "Canadian Ukrainian" and
 7 "Canadian of Ukrainian origin".

TABLE 15

1970 Country of Birth and Years of Assimilation and the
Preservation of Ethnic Identity

	Individuals in Canada Ought to Assimilate As Soon As Possible		Individuals in Canada Should Preserve Their Culture		Individuals in Canada can Preserve Their Ethnic Identity	
	% (N)	% (N)	% (N)	% (N)	% (N)	% (N)
Canadian-Born Male-Canadian Born	81/16 20.2	79/13 21.2	80/1 20.2	71/11 20.2	71/11 20.2	71/11 20.2
Foreign-Born	643/724	611/714	611/714	441/714	441/714	514/714

TABLE 14

Father's Occupation and Religious Attitudes of His Father (F) and Respondent (R)

Father's Occupation	F (%)	F (%)	Un- cert.	Rem- ain	Un- cert.	Other	Rem- ain	Un- cert.	Other
			(%)	(%)	(%)	(%)	(%)	(%)	(%)
Farmer	44.0	44.0	44.0	44.0	44.0	44.0	44.0	44.0	44.0
Unskilled Laborer	11.7	20.4	20.4	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7
Skilled Laborer	11.7	20.4	20.4	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7
White Collar Worker	11.7	20.4	20.4	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7
Teacher	11.7	20.4	20.4	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7
Self-employed Business	11.7	20.4	20.4	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7
Professional Executive	11.7	20.4	20.4	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7
Other	11.7	20.4	20.4	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7	11.7

* Excludes "Don't Know".

Response: 85/15

TABLE 15

Parents' Occupations and Their Formal Training in Economics and Membership in Universities Clubs

Parent's occupation	Attended Univ. Evening/Other day School	Spent Univ. in Elementary School	Spent Univ. in High School at University	Spent Univ. in Univ. Clubs
Farmer (44)	44/74	4/52	50/42	44/74
Unskilled Laborer (78)	5/3	1/2	18/2	1/2
Skilled Laborer (84)	85/3	4/3	14/2	15/3
WOM's Office (80)	4/2	5/2	12/2	11/1
Teacher (44)	84/4	4/1	8/2	4/1
Self-Organized/Economist (15)	20/2	1/2	12/2	4/1
Professional/Executive (36)	50/2	10/2	50/2	40/1
Other (18)	50/2	5/1	20/1	11/2
Response:	85/74	70/74	74/74	70/74

TABLE 19

Father's Occupation and Membership in Christian and Non-Christian Groups

Father's Occupation	Christian Chrch./Org.	Chr. Church or Folk. Dev. Group	Fraternity/ Society
Farmer	39.9%	11.9%	1.9%
Unskilled Laborer	17.5	22.9	7.9
Skilled Laborer	35.8	31.6	3.7
White-Collar Worker	28.9	14.7	22.8
Teacher	6.1	3.6	6.1
Self-Employed/ Businessman	36.6	6.6	14.6
Professional/Executive	29.7	25.6	29.7
Other	33.6	36.3	7.7
Total N	393	313	34
Response	305/394	304/394	305/394

TABLE 10

Peaker's Occupation and His Preference for a Spouse of the Same Ethnic and Religious Background

	White Spouse of the Same Ethnic Background		White Spouse of the Same Religious Background		No.	Yes	Percentage	No.	Yes	Percentage	No.	Yes
	No.	Yes	No.	Yes								
Farmer	26.0	14.1	21.8	11.0	1.0	21.1	24.2	21.9	21.5	21.5	0.0	0.0
Trained Laborer	28.8	15.1	21.8	11.0	1.0	21.1	24.2	21.9	21.5	21.5	0.0	0.0
Unskilled Laborer	11.0	15.1	9.0	11.0	0.1	24.6	21.1	24.6	1.4	1.4	1.4	1.4
White Collar Worker	14.8	21.2	24.8	1.2	1.2	27.7	24.3	4.9	3.2	3.2	—	—
Teacher	9.4	21.2	25.5	—	—	25.3	25.5	0.3	—	—	—	—
Self-Employed/Entrepreneur	7.5	12.3	17.3	2.5	2.5	22.9	23.5	0.7	2.9	2.9	—	—
Professional/Executive	22.8	24.0	22.0	2.8	2.8	41.1	22.8	24.0	24.0	24.0	—	—
Other	8.4	12.3	15.8	2.3	2.3	24.7	24.7	0.1	—	—	—	—
Response:	68/124		61/124		61/124		61/124		61/124		61/124	

Table 2

Father's Occupation and His Attitudes Towards His (Daughter)

Father's occupation	His Interest in His (Daughter)			His Attitudes		Are (Daughters) Being Oppressed in His (Country)?	
	Very Much	Quite a bit	The least	Not at all	Yes	No	
Private (20)	4.0	8.0	54.0	34.0	27.0	33.0	
Skilled Labourer (2)	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	
Unskilled Labourer (2)	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	
White Collar Worker (6)	4.0	0.0	66.0	30.0	50.0	50.0	
Teacher (2)	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	
Self-employed Businessman (4)	4.0	0.0	50.0	46.0	50.0	50.0	
Professional/Scientist (2)	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	0.0	
Other (2)	0.0	—	0.0	0.0	0.0	0.0	
Response	68/70	—	68/70	68/70	68/70	68/70	

TABLE III

Father's Occupation and the attitude Towards the Teaching of Ukrainian in Public and Separate Schools

Father's Occupation	Ukrainian Should Be Taught as Language of Instruction	Ukrainian Should Be Offered as a Subject
Farmer	52.5%	34.4%
Unskilled Laborer	45.2	34.8
Skilled Laborer	38.5	39.1
White Collar Worker	44.4	37.4
Teacher	34.5	40.4
Self-employed Business	39.4	37.4
Professional/Executive	55.2	40.0
Other	44.2	34.4
Percent of All Respondents:	47.8	34.4
Response:	684/718	626/744

TABLE II

FISHERY Occupations and Relative Attitudes of the Public (P) and Respondent (R)

Fisher's Occupation	Unemployed Catholics	Unem. Cath.	Em. Cath.	Unem. Cath.	Em. Cath.	Unem. Cath.	Em. Cath.	Unem. Cath.	Em. Cath.
Farmer	(P) 44.3%	31.8%	37.5%	4.9%	1.3%	4.9%	4.9%	1.3%	4.9%
Unskilled Laborer	(P) 55.3	55.8	5.9	7.9	18.9	4.9	4.9	18.9	18.9
	(R) 55.3	55.1	8.9	7.8	8.1	3.8	3.8	8.1	8.1
Skilled Laborer	(P) 57.3	58.8	14.5	19.9	15.5	19.9	19.9	15.5	19.9
	(R) 58.8	57.5	17.1	15.5	12.1	17.1	17.1	12.1	17.1
White Collar Worker	(P) 59.8	15.5	1.8	1.8	18.9	1.8	4.1	18.9	4.1
	(R) 20.4	20.9	4.1	17.1	11.8	4.4	4.4	11.8	4.4
Teacher	(P) 59.8	11.8	8.4	19.9	19.4	8.4	8.4	19.4	8.4
	(R) 28.3	18.8	1.8	11.1	18.3	8.4	8.4	18.3	8.4
Self-Employed/Entrepreneur	(P) 9.1	19.9	8.4	8.1	11.1	8.1	8.1	11.1	8.1
	(R) 21.3	11.4	4.1	4.1	18.7	4.1	4.1	18.7	4.1
Professional Executive	(P) 62.5	16.1	8.8	8.1	18.3	3.4	3.4	18.3	3.4
	(R) 18.8	16.9	8.8	8.8	4.1	4.1	4.1	4.1	4.1
Other	(P) 26.7	12.3	5.4	1.4	2.7	1.4	1.4	2.7	1.4
	(R) 19.9	19.9	8.4	1.1	18.4	8.1	8.1	18.4	8.1

Response: 87/104

*Excludes "Other Catholics"

TABLE 14

By Religious Preference, Do Language First Thought
by Parents and the Language Spoken at His Home

Religious Preference	Language First Thought by Parents			Language Spoken at His Home	
	Ukrainian	English	Other	Ukrainian	English (U.S. and Engl. Other)
Ukrainian Catholics	77.9	21.9	0.0	71.9	28.0
Ukrainian Orthodox	84.4	15.6	—	82.4	17.6
Russian Catholics	88.8	11.2	—	81.1	18.9
Russian Orthodox	94.3	5.7	—	84.8	15.2
Roman Catholic	81.3	18.7	—	81.5	18.5
United Church	84.7	15.3	—	82.3	17.7
Other (Protestant)	88.7	11.3	—	81.8	18.2
None	67.3	32.7	—	71.4	28.6
Average Preference:	81.1	18.9	—	79.1	20.9
Percentage	81.8	18.2	—	80.3	19.7
Response:	111/134			114/134	

TABLE III
 179 Religious Professions and Faculty in Maryland

Religious Professions	EPISCOPAL				METHODIST				UNITARIAN			
	N. of Churches	Year Began	Year Closed	% Closed	N. of Churches	Year Began	Year Closed	% Closed	N. of Churches	Year Began	Year Closed	% Closed
Episcopal Cathedrals	14/19	1713	1714	4.8	11/16	1841	1841	88.9	16/16	1845	1845	100
Episcopal Parishes	11/17	1818	1844	3.3	13	1848	1848	100	24/24	1848	1848	100
United Methodist Churches	18/17	1848	1848	100	—	—	—	—	11/11	1848	1848	100
Episcopal Churches	6/6	1848	1848	100	4/8	1848	1848	100	17/17	1848	1848	100
United Methodist Churches	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Episcopal Churches	4/6	1817	1848	33.3	5/8	1848	1848	100	3/3	1848	1848	100
Other (Presbyterian)	0/0	—	—	—	3/3	1848	1848	100	3/3	1848	1848	100
Total %	13	1813	1843	26.3	13	1848	1848	100	51	1848	1848	100

Source: Author.

TABLE 28

By Religious Preference and Other Self-Identifications

Religious Preference	"Christian"	"Christian-Catholic" ¹	"Catholic"
Christian-Catholic	7.0	55.0	32.0
Christian-Orthodox	7.5	56.5	35.0
Greek-Catholic	—	41.1	34.3
Roman-Catholic	4.5	67.1	36.1
Russian-Catholic	—	32.4	71.5
United Church	—	55.0	67.0
Other (Protestant)	—	25.0	70.0
None	4.5	55.0	71.5

Response: 755/714.

¹ Includes with-in: 18 "Christian-Orthodox" and
2 "Canadian of Christian Origin".

TABLE II

B. World Regions (% of the Same Group (E) and Religious (R) Background)

		Yes	Percentage	Mean No. Differences	No.
Christian Catholics	E	60.9	14.9%	34.9	—
	R	69.2	19.1	34.1	—
Protestant Catholics	E	49.6	27.4	33.3	1,95
	R	49.8	27.7	31.7	1,4
Greek Catholics	E	14.3	32.8	42.9	—
	R	33.4	29.9	36.1	—
Roman Catholics	E	34.8	11.8	34.9	6,9
	R	33.3	18.9	44.9	4,1
Roman Catholics	E	1.7	14.3	34.9	4,4
	R	39.3	29.1	19.1	—
United Church	E	49	34.9	34.9	4,9
	R	19.3	26.9	33.3	3,9
Other (Protestant)	E	1.7	33.9	36.9	—
	R	24.3	34.4	41.1	—
None	E	4.7	33.4	34.4	1,4
	R	19.1	14.4	33.3	3,4
TOTAL	E	30.9%	14.9%	34.9	1,95
	R	33.9%	21.9%	41.9%	4,9

Response in "Catholic Background": 449/114.

Response in "Protestant Background": 100/114.

TABLE III

Do Religious Professions, and Terms or Assumptions of Divinity, and on Exercises in Schools

	Divinity Ought to Assume as Facts as Possible	Divinity Language	Should Culture	Profess Study Religious	Preserve their Moral Health
Protestant (Anglican)	81.7%	80.9%	81.9%	81.9%	81.2%
Catholic (Orthodox)	81.4	81.1	81.1	81.4	81.4
Greek Orthodox	81.8	80.9	80.9	80.9	80.9
Roman Orthodox	81.3	81.8	81.8	81.8	81.4
Eastern (Orthodox)	80.8	80.1	79.8	81.1	80.7
United Church	81.4	81.4	81.1	81.7	81.8
Other (Protestant)	81.1	80.8	80.7	80.8	81.4
Mean	81.7	81.3	81.1	81.4	81.8
Range %	80 (81.4%)	80 (80.9%)	80 (81.9%)	81 (81.9%)	80 (81.2%)
Response	611/734	605/734	601/734	605/734	611/734

TABLE 28

By Grade Subclassification, Language First Taught to B, and Language Booked at B's Home

Grade Subclassification	By First Taught Language ¹		Language Booked at B's Home	By Grade Subclassification		Total
	Chinese	English		Chinese and English	English	
"Chinese"	81.7%	8.0%	—	81.7%	81.7	—
"Chinese-English"	14.1	86.8	—	11.9	14.1	—
"English"	66.2	86.7	1.1	1.1	66.2	8.8
Response ²	100/100				100/100	

¹ Grades 20 with 80; 20 "Chinese (Chinese and

1 "Chinese of English Origin")

TABLE III

EG 80000s: Self-Memorialization and Its Actual Use of Memorial

EG 80000s: Self-Memorialization	EG 80000s: Self-Memorialization			
	with Relatives	with Friends	at Church	Original Meetings at University
"Overlook"	20.0	20.0	20.0	20.0
"Transtas-Columbus"	20.0	20.0	20.0	20.0
"Columbus"	20.0	20.0	20.0	20.0
Response:	100/100	100/100	100/100	100/100

*Includes EG 80000s: Self-Memorialization and

† "Columbus of Transtas-Columbus".

TABLE III

Pr Effects Self-Identification and Exposure to Christian Media

Ethnic Self-Identification	Cohort of Christian Publications			Alliance Television (Covers and not Preys)				Exposure to Christian Radio Programs			
	Prog.	Books	Magazines	Prog.	Books	Magazines	Street	Prog.	Books	Radio Programs	
"American"	12.3	20.7	33.4	20.7%	11.4	11.8	11.8	24.3%	23.8	26.7	26.3
"Christian-American"	4.1	24.8	23.7	27.3	18.5	11.7	24.5	14.4	16.5	20.5	19.1
"Canadian"	6.1	14.8	24.5	24.8	5.1	25.1	11.9	41.9	1.4	23.3	25.1

1970/74

1980/84

1990/94

2000/04

2010/14

2020/24

2030/34

2040/44

2050/54

2060/64

2070/74

2080/84

2090/94

2100/04

2110/14

2120/24

2130/34

2140/44

2150/54

1970/74

TABLE 11

By Ethnic Self-Identification and the Choice of Ukrainian Spouse

Ethnic Self-Identification	Wife Spouse of the Same Ethnic Background			
	Yes	Perhaps	No/Difference	No
"Ukrainian"	88%	11%	1%	—
"Ukrainian-Canadian"	34%	33%	33%	3%
"Canadian"	5%	14%	81%	1%

Response: 898/738

* Includes 22 who are 18 "Canadian Ukrainians" and
2 "Canadian of Ukrainian Origin".

TABLE 12

Ethnic Self-Identification and Views on the Status of the
Ukrainian Language in Schools

Ethnic Self-Identification	Should Ukrainian Be Used As Language of Instruction?	Should Ukrainian be Offered (as a Subject) in All?
	Yes	Yes
"Ukrainian"	92%	100%
"Ukrainian-Canadian"	88%	95%
"Canadian"	38%	59%
Absolute Responses:	200	407
Percentage:	67%	74%
Response:	898/738	642/714

* Includes 22 who are: 18 "Canadian Ukrainians" and
4 "Canadian of Ukrainian Origin".

TABLE II

Ethnic Self-Identification and the Attitude
Towards Ukraine's Independence

Ethnic Self-Identification	Should Ukraine Be Independent?			Should Ukrainians in Canada Actively Support the Cause of Ukraine's Inde- pendence?	
	Yes	No	Indifferent	Yes	No
"Ukrainian"	83.0	—	1.0	75.0	25.0
"Ukrainian-Canadian"	82.5	1.8	15.7	52.1	47.9
"Canadian"	65.7	2.9	31.4	55.4	44.6
Statistical Proportions:	806	10	110	160	241
Percentage:	73.4	3.2	29.8	41.2	58.0
Response:	490/796			441/734	

* Includes 26 replies: 18 "Canadian Ukrainians" and

TABLE III

The Time of Father's Arrival in Canada and the
Identification and Attitude Towards Assimilation

The Date of Father's Arrival in Canada	„Ukrainian"			Should he Assimilate as Soon as Possible
	„Ukrainian"	„Canadian"	„Canadian"	
Before — 1910	—	84.7%	86.7	89.1
1911 — 1915	—	80.8	88.8	81.7
1916 — 1920	—	36.8	69.2	19.8
1921 — 1930	5.0	45.1	52.9	32.5
1931 — 1940	18.5	44.2	61.4	40.0
1941 — 1950	14.0	66.4	17.1	29.9
1951 — 1960	32.2	61.2	18.1	58.0
Response:	385/794			190/381

* Includes 26 replies: 23 "Canadian Ukrainians" and

† "Canadian of Ukrainian Origin".

TABLE III

Rate of Birth of Respondents, His Father and Federal Candidates and Respondents' Births: Identification and Affective Terminals Administration

	"Fathers"	"Candidates"	"Candidates"	TOTALS IN COLUMNS Cognate to American At Birth At Parents	Response
Non-Candidate Born Respondent	11.0	11.1	11.1	11.1	100-708
Candidate-Born Respondent	1.2	10.2	10.2	11.4	100-708
Candidate-Born Father	1.1	11.1	11.1	11.1	100-708
Candidate-Born Federal Candidate	—	11.1	11.1	11.1	100-708

* Subject ID 100-708: 10 "Candidate (Fathers)" and

† "Candidate of American Origin".

ОБЩАЯ СИСТЕМА РИШЕВ ШИДЛ

Дані рішень директорів — між іншим найбільш важливі, створені у галузях, пов'язаних із узагальнювальними конференціями — концентровано відносять на загальному членів учнів від початку 1960-их років у школах, керує Шкільною Радою УНКА. Ці дані директори здебільше вважають, що це найбільш надійні дані й аналізують учнів та їхніх батьків. Рідні Школи реагують на свої простіше проблеми залучаючи до учнів та їхніх батьків зайняти своїх адміністративних працівників.

Високий рівень їх учнів, зважаючи й директорами шкільні адміністратори, що проблеми Рішеш Шидл дуже складні, як вчителі.

Щоб почати з'ясувати ситуацію, потрібен критичного самонагляду. Цей самонагляд повинен бути ґрунтований на 21 особливих дослідів і на 21 загально інтерпретувати результати та дискусії та їх критично аналізувати.

Дослідів повинні бути певної так, щоб не тільки задоволенням теоретичні потреби, але й слугувати як засіб, з якого дозволяють знання було й вчителі потреби знати, зважаючи відповідні напрямки та переконати їхні на досвідку жовту.

Збірники в Рішеш Шидл дані не мають їх певної парадигматики. Тому, щоб зрозуміти як аналізувати проблеми та пов'язаності Рішеш Шидл, треба зібрати певні дані. Першочергово потрібно з'ясувати часом учнів від 1960 до 1970 року, бо і цього часу ми не знаємо! Невпевненість і брак даних спричиняють частково дубітованіми характером Рішеш Шидл і лише дозвільно розуміє Шкільної Рада.

Як приклад цієї невпевненості збірники даних можна знайти між Шкільної Рада на 1965-68 рік. В цьому збірничку було 18,000 учнів і 400 вчителів. Із 78 шкіл, 4 мали окремі працівники, 7 мали тільки адміністраторів у державних школах, зважаючи на це між 500 до 62,500 річних, інші жовту містяться у церковних фундацій, громадських родинних або в державних молодіжних організацій.

Серед регулярних програм навчання, 5 шкіл мали перекладацькі, а в 6 проводилися спеціальні заняття для адміністративних учнів. Але, як і в інших роках, дані педагогічних шкіл не

1965-66 р. включали лише 56 шкілок, тобто 35 шкілок зареєстрованих при Шкільній Раді, основними ж були 4,182 учні зі загальною числ. 18,090.

У наступному 1966-67 році почало, як завжди після офіційного, але чишло учнів та учителів адміністративне очисне. Але у звітах Шкільної Ради за 1967-68 рік писали, що було „повод 3,800 учнів“ і 200 учителів у 75 школах. Це число зменшило 8 на те, що число учнів зменшилося на половину протягом двох років. Лише 48 із 75 шкіл, офіційно зареєстрованих при Шкільній Раді, „тримали в собі вчителів“ і лише 18 шкіл із різними звітами за 1967-68 рік. Тисяч докредити дані Шкільної Ради на цей рік включали лише 3,228 учнів.

Звісно з даними за 1968-70 р., в повод 58 шкілок (лише 20 шкілок, як два роки раніше) включали 3,681 учні і включало 206 учителів (1 учитель на 18 учнів). Зменшення числа учнів, учителів і шкіл повторювалося щорічно в наступних роках на 1970-71 шкільний рік: в Чикаго було на 44 учнів менше, як у попередньому році, в Детройті — на 22, в Ірвуді — на 4. Хоча деякі школи мали звіт числа учнів, цей звіт був у випадковому порядку.

Оскільки, перше завдання дослідження перевіряти повноту даних і з'ясувати прогалини у цих даних. Тоді, як він був, можна було бачити недостатку данні напружені, але в повноту звітних матеріалів.

Щоб з'ясувати цей стан і його наслідки, зустріли дві з 17 шкіл порівняли за роки 1965-66 і 1967-68. Ця зустріч, Table II. За цього порівняння зробили такі висновки:

1) Школи, в яких включено понад 100 учнів, мали великий звіт у їх числі, а в школах, де було менше на 100 учнів, число їх за 1967-68 р. зменшило.¹

2) Намагал 19-28 учнів припадали на одного вчителів.²

3) Спостерігалися загальні тенденції приросту числі Школ в будинках державних і в будинках українських католицьких шкіл.³

4) Почас надлого напружені в організації програмованих дійств.⁴

Якщо прийняти ці висновки як правдиві, то тоді претендент включавши числа учнів, треба пам, де де включало, офіційного числа учнів лише в одну школу.

Далі, як прийшли до третього питання, виходить, що

Школа, чиї цілі й методи для відрізняють української школи? Чи існує якийсь відношення між процесом добродобуту і вибором предметів (чи українських) школи? Опанує доцільні методи навчання, щоб відповісти на ці питання, м'якше:

1) пристраччати добродобуту відомої державної громади;

2) впливати на розвиток Рідної Школи;

3) балансувати цілі української школи з тим, що є в державі.

Хоча політичний змістовий об'єктивний зміст бути повільно-критичним, але не так далі при об'єктивному є певною-критичним при впливі, у впливі для Рідної Школи в США, як і баланс, щоб документи національної об'єктивності для Рідної Школи в майбутньому. Конкретно є версія досягти у відношенні між прагненням зарієти українських предметів і об'єктивності, а якщо ці спроби невдаються, а цілком іншої школи між об'єктивності на виступі та бачити.

Конкретно, учень повинен бути в центрі уваги дослідника. Але деякі проблеми є, щоб проаналізувати школу Рідної Школи на учнів — як українців і як американців. Якщо цілі є головними цілями Рідної Школи є розвитком і успішній українській освітності, то яке відношення існує між ними навчати в Рідній Школі й участю в українських організаціях, або навіть діяльності Рідної Школи й американців? А якщо головна мета це інтелектуальний розвиток, то чи є якийсь відношення між навчати в Рідній Школі й американських відомостей школи, навчати у школі чи?

Треба пам'ятати, що від 1965 року Школьна Рада у співпраці з США найважливішим відомостям програм для першокласників (випускники для 1-5 літніх дітей і однокласники для 5-8 літніх дітей). Тимчасово США організує першокласників, а Школьна Рада постачає матеріали. Хоча конференція Школьної Ради в 1968 році ухвалила запровадити першокласників при школі Рідної Школи й матеріали для цього відомостям матеріалів, є дуже мало статистичних даних, щоб визначити, наскільки це розв'язало брані першокласників в шкільній і як є успішні тільки першокласники.

Висновок: школа Рідної Школи повинна включити інформаційні дані про цю систему українського навчання, а саме школи при українських католицьких і при українській православній церкві.

Українська Православна Церква в Америці (світло вірних \$7,200 в 1964 році) має Головну Школу Святої Руди, якою управляє Церковна Рада, шкільна до Школярів Руди УККА. Світояр VIII в 1964 році ухвалив, щоб школа перекладала свою школу. Програма навчання української мови, історії й релігії була призначена й реалізована в початку 1968-69 навчального року.

У 1965 р. було 9 українських православних шкіл з 312 учнями, а в 1967 році 24 школи з 657 учнями, а в 1969 році 38 шкіл з 1,208 учнями (див. додаток, Table II).

У 1968-69 і 1969-70 роках 80 відсотків з решти 84 церковні Школи проводили курси форми навчання — або латинської мови, або іспанської. Навчаючись приєднувалися до студентів, чи мови розділялися навчання в тих церквах, які були пов'язані через Другого світового війни (20), і чим, що були пов'язані на початку 1960-их років (30). У 1968-69 році в першій групі було 18 церковні, які проводили школу, а в 27 інших навчальних центрах (18 церковні школи, що несли проповідь і школи і медіальні навчання катехизації). В другій групі було 12 шкіл і 9 з навчаннями катехизації. Більш 50 відсотків церковні, пов'язані через Другого світового війни, навчання у відносинах, де навчання мови історично.

Можливо, що кожен мовний співвідношення між дітьми емігрантів і школами до навчання більш релігійного або більш національного. Але наступні дані показують, що розділення мовних рівнів школи й медіальних, мови, лише повільно:

1) така саме число учнів у різних і медіальних школах (у вітних випадках в 1968-69 році);

2) програми навчання в різних школах включали релігію;

3) навчання духовних осіб у склад учнів-ів різних шкіл.

Щоб мови шкільної мови корисними між школами VIII і Школярів Руди УККА, треба ревізувати, чи саме співвідношення православних різних школи від медіальних. У передчасних церквах, де мови навчання, чимось інші емігранти, чи діти й учорні старих емігрантів ходять до Рідної Школи? Чи бачи емігранти діток і приймають, чи ні дані православні, навчання, що православні школи постійно зростають, а Рідні Школи

при УІКА законодавстві.

Великий прієт числа учнів в українських католицьких народних школах почався у 1900-их роках, особливо до Києва. Після неї при УІІІІ, можна призначити приблизно мовні інтенсивні (за м. джерелом, Table III). В 1908-09 році 12,208 учнів навчалося в 54-ох народних школах народних шкілах, у 8 окремих школах і Зах. школах. Цей прієт дійшов до свого найвищого пункту в 1906-07 році, коли було 17,021 учнів і мовно навчання майже досягнуло 68. Але випадковий фінансовий кризовий і економічний падіння в 1905 р. мовно навчання в Петербурзі у Святодуховській школі (число учнів 82-800). Однак, випадковий падіння цієї школи відбиває про те, що в 1870 році число учнів збільшилося.

Число українських дітей у школах українських народних шкілах у Фінляндії зростає з часом часу на тім часі році (200 у 1858-59 р., 300 у 1858-59 р.), а в Петербурзі для окремих шкілах, окремих мовно навчання в 1874 р., збільшилося число учнів від 140 у 1858-59 р. до 700 у 1867-68 р., збільшилося окремих школах поступово збільшилося (354 в 1858-59 р. і 308 в 1868-69 р.). Показують, що те саме мовно у Святодуховській школі, до якої відносяться інші окремі школи. Ці дві інші українські школи — Святодуховська на Півночі Великого у Святодухов і Мандр. Духовні Колегія для дітей у Фінляндії (Табл. IV).

До мовно навчання української мови в окремих школах мовно навчання зростає з часом часу народних шкілах українського мовно навчання: російське, національне і українське мовно навчання.

Цей процес, до якої мовно навчання української мови в окремих школах мовно навчання зростає на основі фактів, щоб їх діти мовно навчання в українській мові, мовно навчання мовно, окремих окремих мовно навчання:

1) окремих мовно навчання українського мовно навчання мовно навчання мовно навчання мовно навчання на те, що український мовно навчання мовно навчання мовно навчання;

2) різномовно навчання і мовно навчання українського мовно навчання;

3) мовно навчання української мови в окремих школах;

4) інші окремих український мовно навчання мовно навчання.

Спиритично на цих даних, можна призначити окремих окремих окремих, майже окремих, майже окремих український мовно навчання мовно навчання на окремих окремих українського мовно навчання.

Спеціалізуєтесь, ви практично переводите інтелектуального агента з мовного чату і зразі, на який конститутивна мовою, бо, як уже сказано, це лише перша стадія розвитку мови для критичного аналізу, які створюють фундамент для об'єктивних висновків і розвитку дальшої програми українського політизму.

Щоб знайти більше американців і українських політиків, порадимо на таке відстані, треба було розглянути різні шляхи як і на іншому рівні. Це відомою масою української мови до національного українського і американського світу? Щоб знайти відповідей на це питання, потрібні:

1) Інформаційний аспект;

2) допомога різних суспільних наук, напр. соціології, економіки;

3) об'єктивні висновки американців у політичній;

4) аналіз політичних течій і їх відносини до націоналізму та світової кризи.¹²

Хоча це праця непрофесійних діячів, залишилося питання, кого залучити тут для того, щоб звернути увагу на широкій кількості професій і для узагальнення складності проблеми.

Щоб залучити американському урядові різні шляхи, треба глибоко й точно проаналізувати ситуацію і створити для них певний фундамент.

ПРИМІТКИ

¹ Наприклад, у Детройті, де мешкало тоді 100 000 українців, у компанії „Гаррісон в Детройт“ (Міхалко в Марія Шварц, Детройт, 1930), яка працює у місті Швейцарії Рада 100 українців, тільки це три десятки порівняно з Радою Швейцарії тільки українців і одна десятка євреїв (с. 8).

² На той час у Детройті мешкало приблизно тільки українців тільки на 10 відсотків на мову, а у компанії тільки тільки українців тільки в середньому на 20 українців у компанії тільки. На той час, потрібні тільки тільки тільки 100 українців у 1930-35 р., у 1935 тільки тільки тільки тільки, а в 1935 тільки тільки. У Детройті тільки тільки в одній компанії в той, на той тільки тільки на 100 українців у 1935-40 р., тільки тільки тільки тільки на 5.

³ Парламент тільки тільки тільки у той тільки тільки тільки для 14 в 1911 на тільки тільки тільки тільки, в 1911-12 тільки тільки тільки тільки тільки (с. 1, -1). Парламент тільки тільки до тільки в тільки тільки тільки тільки, тільки тільки тільки тільки тільки тільки, на у тільки (с. 1) тільки -2 тільки.

даних його розробки та її переказати і доповнити при оформленні книжки друку.

Сергій Давидович і Елла ІІІІІ, переїздили у Монреалі, Канада, працю, що давала їм можливість. Вони жили у своїх квартирах, на сімейній, і навіть у величезній садибній ділянці стали вони від одинокими.

« Сучасні методи і методи в розвитку програми навчання і т. в. повинні бути використані різними способами, якщо є можливість розвитку на основі навчальних програм».

« Федеральний уряд серйозно досліджує програми навчання. Центр служить центром розвідки, «Перехідні в середній школі» в 1961 році, в дослідженні 1967 року в центрі Давидовича навчання. На жаль, цей спробував в більш ніж десятилітній період в центрі. Відомо в центрі Давидовича пробили новий рішенням «Перехідні в середній школі» в Канаді».

Примітка: створено Центр серйозно досліджує навчання переїздили у Монреалі, але можливо навчання йому буде використано.

TABLE 1

Chinese Language Schools
(Public Schools)
Reported in Educational Counts 1994*

Location/Sponsor	Students (2000-2001)	Teachers (2000-2001)	Accreditation
Ann Arbor, Mich. (TEFLA, Parents Com.)	12	3	parental school
Atlanta, N.Y. (Public Schools)	8	2	parental school
Beverly, N.Y. (Chongshu Parents Com.)	50	6	U.S. Chinese parental school
Buffalo, N.Y. (Public Schools)	55	1	
Butte, Mont. (St. Geo. Univ. (Ch.))	50	6	U.S. Chinese schools
Chatt., Ohio (-)	50	6	U.S. schools
Chatt., N.J. (Public Schools)	30		U.S. schools
Chesler, Pa. (Public Schools)	20	4	U.S. parental school
Chicago, Ill. (Chongshu Parents Com.)	111	20	U.S. parental school
Chicago, Ill. (public) (TEFLA)	55	6	6

TABLE II

Protestant Churches of U.S.A.
Supplementary Statistics^a

Parishes (Date established)	1962-1969		1970-1979	
	Protestant Sunday #-1	Sunday #-2	Protestant Sunday #-1	Sunday #-2
Andover, Pa.				
St. Valentine's (1926)	26-1	26-2	19-1	19-2
Amott, Pa.				
St. Mary Protestant (1922)		26-2	5-1	26-2
Baltimore, Md.				
St. Michael's	17-1			
Bayonne, N.J.				
St. Sophia's		24-2		24-2
Beahm, Pa.				
St. Andrew's (1924)		22-1		22-1
Boston, Mass.				
St. Andrew's	27-2	27-2	22-2	17-2
East Brook, N.J.				
St. Andrew's Mem. (1941)	21-2		22-2	
Edgemoor, Conn.				
Holy Trinity (1922)	17-2	17-2	19-1	19-1
Edulis, N.Y.				
Holy Trinity	24-1		20-1	20-1
Garfield, Pa.				
St. Peter and Paul (1921)		22-2		22-2
Garden, N.J.				
St. Elizabeth (1922)	4-1	126-1		126-2
Greens, Pa.				
St. Mary's (1911)	12-1	70-2	19-1	24-2
Greene, Ill.				
St. Peter and Paul (1922)		24-2		24-2
Greene, Ill.				
St. Sophia (1921)	26-2	8-1	19-2	
Greene, Ill.				
St. Valentine's (1922)	22-12	22-2	177-12	22-1
Greene, Ill.				
Holy Trinity (1921)	26-2		26-2	

	44	45	46	47
Cleveland, Ohio				
Holy Trinity	42-7	42-7		
Coffey, N.J.				
St. Mary's Proletarians		4-1	14-1	
Coffey, N.J.				
Holy Assumption		25-4		25-4
Cookville, Pa.				
Holy Ghost (1888)		25-2		25-2
Exeter, Ohio				
St. Mary's Proletarians (1888)	11-7	8-7	16-7	
Export, Mich.				
St. Mary's Proletarians (1888)	22-2	12-2	24-2	12-2
Extonville, Pa.				
St. John the Baptist (1847)		12-2		12-2
Glens, Pa.				
Sts. Peter and Paul (1844)		12-2		12-2
Export, Pa.				
St. Nicholas' (1881)		12-2		5-2
Fort Wayne, Ind.				
Holy Assumption	4-2		4-2	
Guthrie, Ind.				
Holy Trinity (1882)				22-2
Hammond, Ind.				
St. Michael's (1817)		22-4		22-2
Harvey, Ill.				
St. Nicholas' (1882)		22-4		22-4
Hickman, N.Y.				
St. Mary's Proletarians (1882)	22-4	22-2	22-4	
Hingham, N.J.				
Holy Trinity (1882)	22-2		4-2	
Jessieville, Pa.				
St. Mary's (1882)		4-2		4-2
Johnson City, N.Y.				
St. John's (1828)		24-4	16-2	22-2
Johnstown, Pa.				
Sts. Peter and Paul		24-4	22-4	
Lakewood, Ohio				
St. Nicholas' (1881)		22-2		4-2
Louis, Ohio				
St. Mary's (1882)	4-2		4-2	
Los Angeles, Calif.				
St. Andrew's (1882)		24-2		12-7
Lynchburg, Pa.				
Sts. Peter and Paul (1882)		22-2		22-2
Millers Fork, Pa.				
St. Mary's		22-2		22-2

	91	92	93	94
MORE, Pa.				
St. Michael's		1-2		1-2
Morris, N.J.				
St. Peter and Paul (2017)			10-9	
Milwaukee, Wis.				
St. Mary's Proctorium (2017)	4-2 (7)	4-2	5-2	
Missoula, Pa.				
St. George's (1994)	9-2	5-1		
Missoula, Mont.				
St. George's (1994)	10-2		10-2	
Missoula, Mont.				
St. Michael's (1994)	10-2	10-2	10-2	10-7
Monaca, Pa.				
St. Michael (1994)		10-7		10-10
Mount Airy, Pa.				
Holy Assention (2021)		10-1		15-1
Newark, N.J.				
Holy Assention (2021)	11-7	11-6	17-6	
New Britain, Conn.				
St. Mary's (2021)	10-2		9-1	10-7
New Castle, Pa.				
Holy Trinity (1994)		9-1	7-1	8-1
New Haven, Conn.				
St. Mary's Proctorium (1994)		10-1		
New York, N.Y.				
St. Valentine's Cathedral		10-1	10-1	10-2
New York, N.Y.				
Holy Trinity Cathedral	10-5 (7)	10-5		10-4
Northampton, Pa.				
Holy Spirit (1994)	11-2	10-2	10-1	11-2
Parma, Ohio				
St. Valentine's (1994)	100-10	40-2	100-17	14-8
Philadelphia, Pa.				
St. Mary's Proctorium (1994)	10-11		10-11	
Philadelphia, Pa.				
St. Valentine's Cathedral (1994)	10-2	17-6	10-2	10-7
Pittsburgh, Pa.				
St. Valentine's (1994)	5-1	10-1	8-1	10-1
Providence, R.I.				
St. John's Church (2021)	5-1	5-1	8-1	8-1
Roseton, N.Y.				
St. Mary's Proctorium (1994)	10-2		10-4	
Scranton, Pa.				
St. Michael's (1994)		10-2		17-2
Shaw, Pa.				

	61	62	63	64
St. John's (1951)	8-0	88-89		79-8
Scranton, Pa.				
Holy Cross (1954)		7-7		7-7
Scranton, Pa.				
St. Vladimir's		88-4		48-0
St. Paul, Minn.				
Sts. Cyril and Ilya (1955)	14-0		39-0	
Trenton, N.J.				
Stuyvesant (1958)		88-0		84-0
Trenton, N.J.				
St. George's (1959)	58-0		48-0	
Troy, N.Y.				
St. Nicholas' (1957)	7-1	48-0	11-1	41-0
Yonkers, N.Y.				
St. Nicholas's	34-0	38-0	9-0	
Yonk, N.Y.				
Sts. Peter and Paul		38-1		18-0
Yonk, N.Y.				
Stuyvesant				38-1
Wilmington, Del.				
Sts. Peter and Paul		38-4		48-0
Worcester, R.I.				
St. Michael's (1958)	18-0	37-0	9-0	38-0
Youngstown, Ohio				
Sts. Peter and Paul (1951)	12-0	38-11	9-0	18-0
TOTAL:	128-124	287-118	119-111	384-121

*The statistics for the 1960-61 and 1961-70 school years were compiled from the Yearbook published October 1970, 1971 respectively.

TABLE 10
 Orthodox Catholic Permitted School Attendance Figures

	1947-48	1948-49	1949-50	1950-51	1951-52	1952-53	1953-54	1954-55	1955-56	1956-57	1957-58	1958-59
Philadelphia												
sch.	5,111	5,134	5,238	5,287	5,453	5,724	5,874	5,714	5,413	5,413	5,553	5,671
b. s.	245	245	223	242	245	252	252	273	273	273	295	307
enrl.	47	50	50	100	55	179	179	179	161	161	165	155
total pop.	21,734	22,028	22,228	22,228	22,912	23,528	23,528	23,528	23,528	23,528	24,000	24,079
Pittsburgh												
sch.	3,000	3,000	3,171	3,083	3,179	3,277	3,198	3,185	3,071	3,185	3,289	3,380
b. s.	145	145	162	165	165	165	165	165	165	165	165	173
enrl.												
total pop.	145,000	145,000	145,000	145,000	145,000	145,000	145,000	145,000	145,000	145,000	145,000	145,000
Chicago												
sch.	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014
enrl.	145	145	145	145	145	145	145	145	145	145	145	145
total pop.	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014	3,014
Penns.												
sch.	30,139	30,139	30,139	30,139	30,139	30,139	30,139	30,139	30,139	30,139	30,139	30,139
enrl.	1,700	1,700	1,700	1,700	1,700	1,700	1,700	1,700	1,700	1,700	1,700	1,700
total pop.	3,700	3,700	3,700	3,700	3,700	3,700	3,700	3,700	3,700	3,700	3,700	3,700
Standard												
sch.	2,200	2,200	2,275	2,117	2,275	2,275	2,275	2,275	2,275	2,275	2,275	2,275
b. s.	234	234	245	245	245	245	245	245	245	245	245	245
enrl.	23	23	23	23	23	23	23	23	23	23	23	23
total pop.	22,000	22,000	22,000	22,000	22,000	22,000	22,000	22,000	22,000	22,000	22,000	22,000
Total school sch.	13,190	13,190	13,117	13,178	13,190	13,190	13,190	13,190	13,190	13,190	13,190	13,190
Total enrollment	64,239	64,239	64,239	64,239	64,239	64,239	64,239	64,239	64,239	64,239	64,239	64,239

Source of data:

Philadelphia, C.P.S., 48.

Catholic Directory, New York: Doubleday and Co., 1958 to 1959.

Figures for Chicago, e.g. Philadelphia, 1952-53, are given. Change from 1951 to 1952-53, e.g. Chicago, 1952-53, is given. Figures for 1952-53, e.g. Chicago, 1952-53, are given. Figures for 1952-53, e.g. Chicago, 1952-53, are given.

enrl., however, responsible for most enrollment. (Archives)

Robert R. Rymasz

THE ETHNIC FOLK FESTIVAL
IN NORTH AMERICA TODAY

The scholarly literature on folk festivals as currently found on this continent is rather sparse.¹ In general, the tendency among many social scientists has been to lump them all into a single category and then simply ignore them as somewhat spurious manifestations of nationalism rather than folk festivals.² Perhaps the newness, the commercialism and the ambiguity of the term itself³ have combined to discourage any serious probing into this popular phenomenon which, like the pathos, one can view in psychological terms as an individualized and at times highly exaggerated expression of vanity or narcissism, or in economic terms as a form of investment, or even in sociological terms as a road leading to recognition and prestige. It is clear, then, that the contemporary North American folk festival movement, as it were, reflects a most varied spectrum of functions, forms and expressions. As far as ethnic folk festivals are concerned, however, it is convenient at the outset to distinguish three main types of festivals. The first of these is the closed, in-group festival that is produced by and for the specific community itself, as described, for example, by Svatava Polkova-Jakobson in her analysis of "Harvest Festivals among Czechs and Slovaks in America"⁴ or reported by Elizabeth Wagonheim in the following excerpt from her sociological study of the Ukrainian community in Toronto:

Most ethnic groups seem concerned to teach the language and folk arts of their people only to members of their own group. Even those organizations which are run by policy "opened" to outsiders do not usually make special efforts to attract outsiders and make them welcome. For example, Ukrainians in Metropolitan Toronto are offered a varied diet of concerts, plays, lectures, art exhibits, religious festivals, and mass meetings in cele-

lection of historic events. Other ethnic groups enjoy a similar variety of activities. However, each of these sets of activities is separated from the others by an opaque curtain partially but not wholly caused by language problems. Certainly very few "outsiders" are aware of this great variety of activity going on constantly in the metropolitan area.¹

The second type of ethnic folk festival is one that remains devoted to a single, specific culture but is produced and organized for the public at large by the entire community, regardless of ethnic affiliation or origins. This particular kind of open ethnic festival is productive in both urban and rural areas where a large segment of the local population forms an established ethnic enclave. Examples are such annual events as New York's St. Patrick's Day celebration, the Pennsylvania Dutch Folk Festival (Kutztown, Pennsylvania), the Czech Festival (Wilkes, Nebraska), the Icelandic Festival (Sted, Manitoba), the Mardi Gras in New Orleans, Canada's National Ukrainian Festival (Dauphin, Manitoba), and the recently revitalized *Oktoberfest* or German Fall Festival held in the twin-city area of Kitchener-Waterloo, Ontario. The program schedule usually includes such attractions as dancing in "native" costumes, folk music playing and singing, parades, the selection of a queen, pageants, and displays and demonstrations of "native" crafts and cuisine.² The open community-wide manner in which these and other similar ethnic festivals are organized is perhaps best reflected in the following excerpts from an account of Kitchener-Waterloo's German Festival published in one of Canada's leading weekend magazines:

Oktoberfest ist wunderbar. Even when it happens as far away from Bavaria as Kitchener-Waterloo, Ontario. This year, for the first time, the entire population of the twin cities—Scotts, Irish, English, Poles, Ukrainians as well as German Canadians—has been invited by K-W's four German clubs to celebrate the traditional German fall festival.

Conceived and organized by a young, less-haunted generation, Kitchener-Waterloo's first community Oc-

celebrated was launched in a Midwest of frankly German language posters and signs... backed enthusiastically by the Twin Chambers of Commerce... and encouraged by the same Anglo-Saxon merchants whose fathers helped check a host of Kaiser Wilhelm into nearby Victoria Park in 1914.

"Oktoberfest fever is catching," a K/W festival pamphlet assures visitors of all ethnic backgrounds...
Tourist bait, of course. Not..."

Similarly, the third type of ethnic folk festival is also produced for and by the community at large but presents the lore and traditions of more than one specific ethnic group. Especially productive in such urban, and ethnically heterogeneous centers as Pittsburgh and Toronto, this kind of open, multi-ethnic festival is perhaps best exemplified by the National Folk Festival founded by Sarah Gertrude Knott and held annually in the United States or by the varied activities of the Canadian Folk Arts Council with headquarters in Toronto, Canada.¹ It is often pointed out that such multiethnic ethnic folk festivals represent "one means of changing feelings of antagonism and suspicion into feelings of appreciation and friendliness among members of the various racial, cultural, and religious groups found in the average American community."² It is interesting to note one handbook on the subject from 1941 which includes a section on "What to be Careful About" for the benefit of festival organizers and leaders. The list of helpful hints features the following do's and don'ts:

1. Be sure that old-stock Americans are present at the Festival.
2. In bring representatives of the various regions of the country, have old-stock Negroes and Jews, if they are available, as well as white Christians to represent those regions.
3. Don't use the word "peasant." Use our American word, "farmer."
4. Use the word Negroes and avoid calling them "darkies."

5. Try to steer Jews away from too much historical description.
6. Invite Catholics as members of various cultural groups—Irish, Italian, Spanish."

Our focus here, however, is on the second type of festival outlined earlier, the open folk festival devoted to the culture and traditions of a single ethnic group. One such event is the annual National Ukrainian Festival which I have studied since its inception in the town of Dauphin, Manitoba, in the summer of 1966.

While some honor Dauphin as "the cradle of Canada's Ukrainians," a "town of progress and beauty," and "the honeymoon capital of Western Canada" (thanks to the Clear Lake resort area nearby), it is this same town whose bus depot in 1865 featured such intruders as "Flash the hotel—these behanks will eat anything." Now the site of an annual four-day fest devoted to the staging of "a national pageant to ethnic culture" and the fostering of "greater understanding among all people," it appears somewhat anomalous, at first, that Dauphin, which received its first group of Ukrainian immigrants in 1896, should have waited seventy years before producing an open festival of this kind. The delay can be explained by the fact that the average Ukrainian immigrant was of simple, peasant stock, knew little of his origin and cared perhaps less with the Anglo-Saxon establishment found it difficult to appreciate a culture which appeared to be nurtured on black bread, garlic, home meat and little else. By 1966, however,—about two generations later—the interests of both ethnic segments of the local population managed to converge, when faced by a sagging tourist trade, the local chamber of commerce proposed a Ukrainian festival for Dauphin. The festival, in effect, was granted to meet the needs of three distinct groups of individuals: the local merchants, holidaying tourists, and, finally, the Ukrainian community which for the first time was provided with an ideal vehicle for the expression of its cultural heritage.

At first, the bulk of the Ukrainian population remained sceptical. Canadian-born members of the ethnic community, supposedly the ideal intermediaries between the old and the new, were especially embarrassed by the proposal since so much

of their personal efforts in the past were aimed at divorcing themselves from the old legacy of black bread and garlic, at becoming ethnically invisible and conforming to the cultural patterns of a modern, mainstream society. Some even planned to leave town during celebrations rather than witness what they felt was sure to be a fiasco! In effect, the difficulty here was that the Ukrainian community was challenged to assert, express, expose and apply its sense of ethnicity for the benefit of all. As such, the challenge marked a turning point in the life of the ethnic group which was well accustomed to the old, out-dated and stagnant type of closed, in-group event but hardly prepared to turn inside out, as it were—to make overt that which had always been covert, to formalize the informal, to reconstruct the old as a new footing and to put to work its old 'black bread and garlic' immigrant folk culture in order to produce a marketable commodity for public consumption.

Needless to say, Dauphin's first Ukrainian festival in 1955 was an outstanding albeit unexpected success thanks in part, at least, to the promulgation of Ukrainian church authorities who agreed to grant "a dispensation from the laws of abstinence for Friday, July 29... to all Ukrainian Catholics who take part in Canada's National Ukrainian Festival."¹⁰ The following year, additional support came from the Provincial Government's tourist bureau and the Canadian National Railway which felt that the festival could serve to provide a welcome boost to its passenger and freight services in Manitoba's northern regions. Still another stimulant was provided by Canada's centennial in 1967 which sent one and all digging into the past in an effort to commemorate the one hundredth year of Confederation. By 1972, the estimated attendance at the Ukrainian Festival had grown to 50,000, no mean figure for the prairie town of Dauphin whose population of 8,000 residents still makes it the seventh largest urban center in the Province. In 1968, one American-born Ukrainian priest reported on the event in the following glowing terms:

The unique feature of the Festival is that it is thoroughly Ukrainian and at the same time thoroughly Canadian. It thus enjoys the steadily increasing and spontaneous endorsement of the entire community

which in the vast majority (85%) is non-Ukrainian. The various organizing committees feature such names as Henderson, McDonald, Pearce and Soughers beside the obviously Ukrainian ones. During the Festival Main Street puts on a unique Ukrainian appearance as the business concerns vie with each other in window displays of Ukrainian art and handicraft. The main intermission is confined off every forenoon for Ukrainian music and dancing.

This year the guest speaker was John Diefenbaker, the ceremonial ribbon was cut by Lieutenant-Governor Richard S. Donlan, and the full blown festival parade was led by Dauphin Mayor Hugh Dunlop, looking very much at home in a Ukrainian embroidered shirt.

The Festival is a top-notch showcase of Ukrainian culture. It entertains as well as educates... There were hundreds of exhibits, scores of entertaining personalities.

All signs point to the fact that the Festival is outgrowing Dauphin. The hotels, motels and restaurants are finding it impossible to cater to the influx of tourists... It may well develop into a North American Ukrainian Festival."

In addition to fostering economic prosperity within the town, the Ukrainian Festival also provides an escape from the banalities of everyday life as shown, for example, by the quest of the tourist himself who nowadays devotes his efforts to the search and discovery of something distinctly new and different. Marshall McLuhan has ascribed this reaction against the strictness of a conformistic urban society to the influence of TV which he finds "fosters many preferences that are quite at variance with Roman uniformity and respectability":

It has sent Americans questing for every sort of ediment and quackness in object from out of their storied past—many Americans will now spare no pains or expense to get to taste some new wine or food. The uniform and respectable new must yield to the uniqueness above, a fact that is increasingly the despair and confusion of our entire standardized economy."

Finally, of course, the Festival also fulfills a need of the Ukrainian community by permitting the group to parade all forms of its particular ethnic heritage in a manner that is non-competitive with the dominant, Anglo-Canadian cultural pattern.¹² In many ways, then, the Festival affords the ethnic group with an outlet for cultural self-expression that no other festive occasion is able to match. Ukrainian weddings, for example, and the old calendar of religious feast days generally remain an closed, in-group events and largely fail to provide a viable bridge between the ethnic community and the world outside. On the other hand, the annual agricultural fair, with its exhibits of livestock, garden produce, commercial grains, handicrafts and carnivals has provided some scope for the presentation of local folk cultures but only as isolated illustrations of exotic customs from "over there", rather than as a reflection of the folkways of an integrated ethnic community in Western Canada. Moreover, as in the past, the agricultural fair is generally organized by and for the benefit of the English-speaking establishment and can hardly serve as tourist bait when almost every sizeable town on the prairies has a similar fair of its own every year. Furthermore, owing to better and modern forms of transportation, the onslaught of urbanisation, increased mobility, the subsequent breakdown of regional loyalties, and the growing number of large, commercial farming enterprises, the small town agricultural fair has been stripped of much of its old excitement and significance and become rather a stagnant event in the life of the rural community.¹³

"Thoroughly Ukrainian and at the same time thoroughly Canadian."¹⁴ Dauphin's Ukrainian Festival, at first glance, appears to be an indiscriminate hodgepodge of activities and events including contests, parades, grandstand shows, exhibits and religious services. Displays and demonstrations of Ukrainian folk arts and crafts are found adjacent to exhibits devoted to the sophisticated work of well-known Ukrainian painters and sculptors; Old Country grain-threshing demonstrations compete for attention with flying jet displays in the sky above; Ukrainian church dignitaries dressed in rich velvet robes and riding in chauffeured limousines are escorted along the parade route by purple-garbed cowboys with flowing mustaches and riding horseback; and with its promise of "something for every-

body"—traditional foods such as pyroshy cheese-filled dumplings) and breads as well as mammoth outdoor beef barbecues, operatic stars as well as "Ukrainians" (after "bostonians") and amateur talent contests covering folk dancing, cybaly-playing, a ritual breads competition, and so forth. Injected with a massive dose of Chernobyl attractions," the Festival, in essence, reflects a constant tension between two spheres of creativity: folk and non-folk, traditional and non-traditional, Old Country and the New World. By bringing these levels into open and formal contact with one another in an effort to compress the entire Ukrainian experience into a three-of-four-day festival showcase, several important phenomena take place due to the concomitant reduction of cultural, spatial and temporal barriers to a minimum. The Old World heritage emerges in a highly condensed, hyperbolic form as a kind of packaged "instant" tradition disseminated more or less in sensory terms alone.—acoustic, optical and tactile manifestations devoted, for instance, to the "sound" of Ukrainian music the "art" of traditional folk crafts, and the "taste" of Old Country foods. Traditional harvest, Christmas and Easter rituals are torn out of their normal calendaric context and reworked, dramatized and transformed into staged pieces in the middle of summer; Easter egg ornamentation, embroidery, ceramics and other crafts are revived, streamlined, crystallized and purified and offered for sale as festival souvenirs or displayed as pieces of "The art"; and assorted VIP's pose as "qualified judges" to oversee the various amateur contests and competitions (ritual breads, folk dancing, cybaly-playing) while the mass of local collectors scrutinize and evaluate the imported, more professional productions of folk-song and dance presented during the various grandfather shows.

In general, the festival-situation provides a unique opportunity for vigorous interaction, interchange and experimentation involving both the "little" and the "great" traditions" in the attempt to formulate, construct, concretize and express the specifics of Ukrainian ethnicity. At times and in certain instances, the line of demarcation between these two levels of creativity is blurred and made obscure. However, in view of the fact that the bulk of festival-goers are of Ukrainian origin and come to Dauphin from the surrounding 'folk' areas which mark

the early pioneer settlements of Ukrainian peasant immigrants, the entire Festival program is subject to their tacit approval since it is their customs, their way of life and their Old Country legacy which the Festival seeks to emulate. On occasion, their latent ability to distinguish between what is and what is not representative of Ukrainian folk culture in Western Canada comes into the open, as evidenced, for example, by their three-week approval of those portions of the festival's variety grandstand show which feature Ukrainian country music²² and by the restless crowd with which the audience has greeted imported operatic solists who quickly substitute their classical arias with selections from the Ukrainian folk-song corpus.

The basic format and activities schedule of "Canada's National Ukrainian Festival" (including the festival parade, the grandstand shows, the contests and amateur talent competitions, the exhibits and demonstrations) derives from the receiving, dominant Anglo-Canadian culture which has provided the basic framework for the overt and public expression of the Ukrainian ethnic experience. Turn out of its original and authentic context, only the Festival's content matter remains Ukrainian. And although the result is a distorted, commercialized reflection of the living Ukrainian folk heritage in Western Canada and a spurious replica of the Old Country legacy the Festival provides a socially sanctioned outlet for the demonstration of Ukrainian ethnicity and its continuity within the limiting confines of a materialistic civilization. It allows the Canadian of Ukrainian origin to identify himself openly with his group, to set aside three or four days in order to celebrate, commemorate, manifest and revel in his particular ethnic individuality, and, temporarily at least, to stand apart from "the crowd."

As a valid passport to ethnic recognition and an effective antidote for the dissolution of group pride and consciousness, the ethnic folk festival can be considered in terms of a grand rite de passage,²³ a transitional confirmation of ethnic distinctiveness which not only separates the particular ethnic group from all others but also simultaneously incorporates it as an identifiable entity into the proposed formulation of "a Canadian culture," as shown, for example, in the following words of welcome prepared by the Director of the Festival's "Ukrainian Fine Arts Centre" in 1968:

Through the theme "Ukrainians in the Canadian Mosaic", we are attempting to show how and where Canadians of Ukrainian origin have made valuable contributions to the Canadian way of life.

Ukrainians have willingly accepted the duties and loyalties that come with the privilege of being a Canadian citizen. They have given of themselves to this country through their heritage, their language, their handicrafts, and their religion.

We hope that you will become more aware and appreciative of what this particular ethnic group has done, and will continue to do toward the creation of a Canadian Culture based on the contributions of all elements that make up the Nation.¹²

In essence, then, the Ukrainian Festival, like other ethnic folk festivals is a unique blend of the old and the new, — a ritualistic and cathartic event which not only allows its participants to step outside the strictures of everyday life, or reinvigorate a floundering local economy or refreshes the holidaying tourist, but which more significantly, helps solve the crucial problem of ethnic survival in the New World by building on the ruins of a shattered immigrant folk heritage, projecting the past into the future and by assigning added social and cultural status to a minority group which has succeeded in relating its particular sense of ethnicity to the needs of the community at large.¹³

NOTES

¹² An effort to formulate some sort of synthesis is found in William Hugh Janssen's "The Function of a Folk Festival," *Northern Studies*, VIII, 1 (1964), 38-39, and in Don Vidler's survey of "The Festive Tradition Movement," *Pennsylvania Folklore*, XIII, 1 (1965), 55. Additional insights are found in A. W. Boller's discussion of religious festivals in his article on "The Form and Meaning of the Festival," *Asian Folklore Studies*, XVIII, 1 (1964), 1-24, and in Harvey Galt's "On Festive of Festivity," *Manitoba Review*, October 26, 1959, pp. 25-26. Of special interest is a survey by L. E. Isherwood on "The Literature on New Britain and Festivals Published in 1944-58," *Scottish Anthropology and Archaeology*, VIII,

(1970), 221-222. Robert Meyer Jr.'s *Festivals U.S.A. & Canada* (rev. ed. 1970, New York, 1971) serves as an indispensable handbook on the topic.

The notion of "folk festival" is derived from Richard M. Dorson's definition "folklore" in his survey of American Folklore (Chicago, 1954), p. 4: "Folklore includes the core data of folklore by invention, selection, education, and similar refining processes, but for explicit or implicit goals rather than for intellectual response. The end result is a conception of the folk as quasi, socially, ritually, aesthetically defined, preserved." In this connection, see also John Gossens's rather apologetic article on "Folklore and the Big Money," in *Our Living Traditions, An Introduction to American Folklore*, ed. William F. Cash (New York, 1964), pp. 181-84.

Like the words, "craft" and "folklore", the term "festival" is generally applied indiscriminately and can be used to designate religious and secular events, ceremonies of various kinds, presentations on the concert stage, exhibits, demonstrations, fairs, "time festivals", and so forth.

See also Patricia-Johnson, "Harvest Festivals among Czechs and Slovaks in America," *Journal of American Folklore*, LIX (1956), 202-24.

Elizabeth Wengertstein, "The Ukrainians: A Case Study of the 'Third Force'", in *Nationalism in Canada*, ed. Peter Russell (Toronto, 1964), pp. 34-52.

The Pennsylvania Dutch Folk Festival has received the most publicity since its inception in 1953, and a bibliography listing of various descriptive accounts is found in Don Yaker's survey of "The Folklore Studies Movement," *Pennsylvania Folklore*, XII, 1 (1965), 52. Reports on the Czech, Ukrainian and German festivals are covered, respectively, by the following magazine articles: "Bohemians," *Northeastern*, XLIX, 1 (1966), 24-25; Bernard Crivensky's account of "Canada's National Ukrainian Festival," *Life Review*, III, 7 (1965), 2-3, 5-25, and Betty Lee's "Woodstock in Canada," *The Globe Magazine* (Toronto, November 25, 1965), pp. 1-12. It is interesting to note that, in contrast to the Migration of Mexican-American groups in America, the ethnic groups whose festivals are listed here (Czech, Ukrainian, German, Irish, Pennsylvania Dutch, French, Icelandic) become physically and by extension ethnically available in the course of the acculturation process in this continent.

¹ *Ibid.*, p. 8.

² For a report on the Council's various activities during 1967-68, see the special issue published in *The Performing Arts in Canada*, VI, 1 (1968), 4-7. The Council also publishes a bulletin, *The Traditions*, which appears irregularly.

³ *Harold Innis/Oriniss, Get Together Americans: Friendly Approaches to Racial and Cultural Conflicts through the Neighborhood-House Festival* (New York, 1964), p. 21.

⁴ *Ibid.*, pp. 27-8.

⁵ "Welcome that is Ready in Vancouver' Style for Ukrainian Festival," *The Douglas Herald*, Douglas, Manitoba, July 23, 1966, p. 8.

⁶ *Ibid.*, pp. 2-3. It is interesting to note here the similar opinions reported by Betty Lee in her account of the 1968 Woodstock folk in

Kitchener-Waterloo, Ontario (p. 8): "...it is not surprising to learn what N-W's young organizers have to say about their Oshkoshfest. First, we hoped people would enjoy it and they did... even though some of the Oshkosh staff were a little skeptical about public reaction. Next year, we plan to accommodate more than 20,000 visitors. For certain N-W's Oshkoshfest will become as important to Canadians as the Calgary Stampede."¹

¹Marshall McLuhan, *Understanding Media: The Extensions of Man* (New York, 1964), p. 89.

²For Canada's equity policy being British establishment, "Canadian" has usually been interpreted as meaning English, Scottish or Irish. In this connection, see, for example, J.V. Moore's complaint concerning the "increasing number of foreign names on panel and delivery trunks" and his suggestion that "like nations which come to us from Europe... should not so much as thinly spread forthout. The main one ought to be British," in his editorial, "Pussy in a Skirt," *Globe and Mail* (Toronto), November 28, 1971. And in view of various official and unofficial attempts to control minority group aspirations in the course of Canada's dealings with her immigrant communities, the Ukrainian Festival took itself to the theory that it is a form of nationalism, a kind of regressive reaction to the denial of equal rights and status (see Melvin K. Spivey, "The Acculturation of American Ethnic Groups," *American Anthropologist*, LVII (1955), 1999). However, although the Festival does indeed offer an outlet for the expression of such reactionary sentiments within the Ukrainian community, it is, I feel, important to emphasize the fact that the Festival (like the, a host,) can hardly be considered as an overt, grand or spontaneous manifestation of group protest, especially since the outlet itself could not have manifested without the initial and continuing support and avid approval of other segments of the general community whose interest in the Festival is, perhaps, even more immediate and basic than the ethnic pride of a particular minority.

³While the same general processes of social and economic change have affected the various Ukrainian settlements in Western Canada as well, the Ukrainian Festival also offers an ideal rallying point for the dispersed sons and daughters of old Ukrainian pioneer families who now farm in the surrounding rural districts.

⁴DeWosky, p. 5. For an account of Douglas's first Ukrainian Festival, see "With Pyroly, Solymka, & Spivey," *Star Canada Edition*, August 11, 1969, pp. 11-13.

⁵The Festival's Oshkoshfest features reflect the internal diversity found in Canada's Ukrainian community today and are substituted to check a lingering bias in Western Canada which still often thinks of Ukrainians as representatives of a backward and "unaffected race" of peasants.

⁶See Robert McDonald's classic discussion of the "folk" and "great" traditions in his *Folklore Society and Culture* (Chicago, 1955).

⁷This particular phenomenon is the subject of my article, "Beasts You Never Before Heard: Ukrainian Country Music in Western Canada," *Ethnomusicology*, XVI (1971), 373-80.

1952. Arnold von Soosy, *The Miles of Storage* (Chicago, 1960).
19 Mrs. Walter Haldeman, "Director's Greetings," as found in a mimeographed guide to the Festival's Christmas Fine Arts Center, August 1, 1, 1960 (p. 4).

20 In this connection, it is worthwhile to note that, according to the American folklorist, Andrew Paterson, "there is a trend in the United States away from the uncompromising 100 per cent Americanism of earlier times. There is a tendency to admire the values of individualism and to recognize their role in the enrichment of the majority culture, especially in the contributions made to it from the folklore of diverse ethnic groups."

21 "Folklorists in the Mainstream: The Ethnic Groups," *Our Living Traditions: An Introduction to American Folklore*, ed. Vladimir P. Goffin (New York, 1968), p. 71.

ТЕОРІЯ ІНТЕРПРЕТАЦІЇ

Богдан Івак

СУСПІЛЬНИЙ СТАТУС, ПРОЦЕС АСИМІЛЯЦІЇ І ЕТНІЧНА ІДЕНТИЧНІСТЬ УКРАЇНЦІВ У ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ

Щоб уникти повсякчасної етнічної гри у структурі мілітоколоніалістичного суспільства, треба мілітоколоніалістичну соціологію покласти за межі етнічного статусу. Етнічний статус це місто, яке дає етнічна група найвищу і кориснішу в інших етнічних групах в даному суспільстві. Основна мірала в процесі корисності — розподіл праці і фактично найвище серед класів етнічних груп. Однак, структура праці не єдиної чинності у корисності статусу. Сама ця структура архаїчних багатовікових класових, шкільних класів, тобто: а) розподіл праці і фактично, у якій найвище серед імігрантів в країні поселення; б) шкільної освіти (т. зв. старостів) при цій іміграції і пов'язане з ними упередженістю супроти них, поширене серед населення нової країни. (III) освіта і упередженістю між архаїчними різницями чинностями, поширені культурними, мовними й класовими різницями поміж імігрантами і місцевим населенням, конкурентів щодо праці в інших етнічних групах і місцевим населенням то йт.); в) темп суспільної, чи етнічної, мобільності серед даної етнічної групи; г) інші чинники, пов'язані із шкільною освітою.

Етнічний статус українців у Північній Америці

Висловлюю відносно, що перші українські імігранти до Америки і Канади найвище в суспільстві структуру праці шкільно, тобто бралися на найвищу працю. Спочатку різниця між українськими імігрантами до цих двох країн великою, бо вони урештою відзначили поміж архаїчними етнічними мобільностями й освітою в США і Канаді.

Перетворив, але перші українські імігранти і до США, і до Канади були великі, ніколи до бізнесно-гомоспартської праці, імігранти до Канади у великій кількості поселення на заході Канади і шкільно найвище фермерством, а імігранти до

ЗСА, повсталена в більшості на сходи, і яка була деякі роки після незалежної фараєвської країни, все це були більшість з них змінили відряду у внутрішній компанії Пондлітманні й у велику працю на фабриках. Але були великі питання чия рішучість і які були їх наслідки?

Проте ця частина зміни не тільки в різницях між економічними розвитком ЗСА і Канади та у відмінностях між політично-судовими структурами цих двох країн, але також і в політично-економічному відношенні мовної ЗСА і Канади.

Починаючи з 1890-их років і вперше з'явилася відмова, щоб в часі першої і найбільшої урбанізації іміграції до ЗСА, тут почали швидко розвиватися великі підприємства. Великий розвиток великої індустрії в ЗСА бере свій початок у 1890-их роках. Але консолідація індустриальної сили в ч. зв. "трестів", як, наприклад, "Standard Oil Trust", корпоративної Реневолюції, як "U.S. Steel Corporation", корпоративна Девід П. Морган, почалися аж на 1890-их роках. Це насправді американська історія, така консолідація була зроблена перш за все розбудованою американським бізнесом, а це уможливило переміщення спорядки великої індустрії з Європи і зростаючим промисловим життям та стилем. Складові організацій компанії концентрували великого робітників, і їх активні в Галіччині значно ширше організували іміграцію урбанізаційних сил до ЗСА.

В Канаді процес консолідації урбанізації має деякі інші характеристики. В ЗСА уряд відіграв тільки вторинну роль у урбанізації іміграції, а в Канаді федеральний уряд був головним чинником у процесі урбанізації на етапіх Манітоби й Саскачевану. Наприкінці XIX століття на канадському прорізі помітилися ще дуже мало сімейно-концентраційної індустрії, катівність американської індустрії у той час мала велику роль вільність ринку прорізу середнього заходу в. зв. ("Great Plains"), і багато американців, відвідувачів формувалися, почали в деякі великі підприємства концентрувати на місці на великому прорізі.

На цього початку заснована Канада уряд Великобританії відзначалося, що Канада може прилучитися до ЗСА, або навпаки, ЗСА може прилучити Канаду до себе. Тому економічному урядування чинилися відзначалося на тому, щоб засновати прорізі канадської людини, над якого вони могли б стати

білої шкіри. Вербувати імігрантів в Англії було дуже дорого, але урядом-хазяїном іміграції зі Східної Європи, особливо з дієтником з ім. "The Home-landing", давало таким людям надбавку для цього. Так, наприклад, поміж 1894-ми роками і першою світовою війною прибуло до Канади вже тричі чотирьох мільйонів імігрантів із США, більша мільйонів з Британії і 500.000 з Європи, а того приблизно сто тисяч українців. Не з'ясував проф. Котляревський у своїй праці про перші українські поселення в Канаді, де-р. Олександр майор-кавалерієць перші білий поселення українців у Манітоті близько з дієтником і під урядомним надглядом британського та канадського урядів, які вербували колонізацію землі до сім'яно-селянської праці і просто своїм наддала їм натуральної життєвої статі фермерів.

З соціальної точки зору, ці різні життєві станів українських імігрантів відбивали на різноманітні розвитку українських громад у США і в Канаді на сільських групах. Це помітно в різних українських імігрантів на урядових і в спортивних місцевих органах там, у різних українській українців, у шкільності суцільно-станівної мобільності і в громадських діяльності та загальною ідентичності особливо серед другого імігрантського покоління.

Але в США, які в Канаді міцно належали на відомих українських імігрантів квітком і сім'ям. Не в національному духу нового імігранта. Однак, імігранта слов'янського походження знаходили в той час на кайманській землі. Знали не те про українців, але знали про народи Східної Європи було мінімальне в часі поселення. Навіть у неосвоєній-них землях різні що інші різні життєві чинники, слов'янські, словенські, мадярські, "русинські", "рутенські", українськими та іншими. Особливо в США які ці народи жили або під загальною назвою: слов'ян, а часто навіть навіть навіть слов'янськими фразами "Slavish people" з усього політично-ю економічною, або під загальною "Kassian". В 1918 р. Канадська Комісія в США, створена для розвитку справи іміграції, так писала в своєму візному і політичному звіті про слов'ян, а між ними й про українців:

«Особливо, навіть, щодо темпераменту слов'ян близькі до кайманів, особливо татар... хоч навіть вони градили

має багато прикладів. Підприємство була ілюстрія т. зв. „культурного плюралізму“, за якого Канада може бути країною різни культур. Це великою мірою було викликане національно-регіоналізмом, згідно з яким французькі мовлячі географічно відієть, а англійці ініціюють націоналізму у відносно ізольованих ситуаціях. Але цілком не, що канадської уряд в загальному ініціював цю ілюстрію не так в ідеологічному сенсі, як в політичному. Так, наприклад, тако міждержавно ініціюції паралельно виходило упередження зради українців, зокрема, що українці — це добрий економічний ресурс, що вони часом в грошових справах і що на короткій час вони перебувають в Канаді вони зробили великий внесок.

Щодо „культурного плюралізму“ британськими в канадському урядовому чиновником відмірковували в своїй т. зв. „попереднього перуанки“ британськими колоніями. В основному в цьому сенсі промисловість політика по-англійськи, яка, далося деяку автономію різни національним чи етнічним групами, водночас націоналізм різни, щоб вони могли грати роль в британському колоніалізмі. Тимор, отже, не, що політика має не реалізувати.

Асиміляційній процесі другого покоління в Канаді відбувалося в відношенні у певній атмосфері, відношенні між іммігрантами. Різниця в етнічному стилі були також і національну різни української українського ініціювати в США і в Канаді. Новами сенсати, що від самого початку української ініціювати в США, та деякими націоналістами, був урбанізаційний, а в Канаді урбанізація почалося багато швидше, особливо коли він з другим поколінням. Це, на мою думку, мало великий вплив на різни політичних процесів суспільно-економічної мобільності в асиміляції, а тим самим і на різни між національними етнічними стилями української ініціювати в США і в Канаді.

Щодо розвитку нов тут свідчать про етнічний стиль першої української ініціювати до США і Канади, можна сказати, що через різни культурного стилю і через різні реалії на упередження та на ілюстрію суттєво асиміляції українців в Канаді користуватися цілком великою спритністю як етнічна група серед інших етнічних груп, між українців в США, а їх спритно мобільності в асиміляції націоналізм, тоді як українців в США

створення. Особливо це має місце, зокрема, внаслідок багатовікової промислової професійної традиції, якою мають наслідки та канони мистецтва, і найважливішу з усіх освітніх груп промислової інженерно-технічної, конструкторської чи й навіть конструкторсько-індустріальної роботи».

На основі цих висновків автор рекомендує певні заходи серед різних типів та інших освітніх груп у Канаді з метою розвинути три етапи чи етапи освітньої мобільності праці. Перший етап — це мистецтво інженерно-технічної праці і подальшим індустріальної праці, зокрема іншого типу. Другий етап — це мобільність себе у конструкторсько-інженерній праці, зокрема, інженерно-технічній конструкторській і фабричній, а найважливішим критерієм у конструкторсько-інженерній роботі праці. Третій етап буде тоді, коли освітній робітник сам в конструкторській роботі праці зможеться мобільним, у конструкторській роботі праці або мобільності промислово-технічного типу, як перед загальною інженерною, або й мистецтвом, а в фабричній, конструкторській, особливо ж у професійній інженерній практиці до того, в якій домінують промислові загальної роботи праці або, промислово до своїх типів, зокрема ж Б.

З соціальної точки зору всі три етапи повинні бути продовжені з цих передумов інакше відомою даної освітньої групи до загальної освіти. Тобто перший етап представляє собою мобільність праці інженерно-технічної, а саме перебігати від інженерної і промислової загальної освіти. Другий етап можна назвати процесом мобільності різних освітніх типів інженерно-технічної, зокрема, інженерно-технічної освіти. Третій етап — це мобільність, найважливішим критерієм «мобільності», або освітньої освіти чи освіти. Як висновок має вказувати автор статистичний аналіз, українці в Канаді є тепер в основному в другому етапі, тобто мобільності, зокрема ж інженерно-технічної освіти. Середньої освіти, які працюють своїм типом в різних урядових типах Канади, мають не розвиваються загальної освіти мобільності українського населення Канади. Можливо, що в провінціях Манітоби й Саскачевану це мобільність має зайняти далі, але освітній етап треба віддати в розпоряд загальної освіти, а не в мобільності освіти.

Думаю, що — в деяких відносинах в першому етапі — три етапи мобільності праці є типові у США і на укра-

Італії в США, тепер також у процесі другого етапу. На жаль, статистика про мобільність урядівця в США не маємо.

Проблема стабільної мобільності в стабільному етапі також дуже близька пов'язана з діяльністю, організаційним характером і функціями стабільних організацій, з одного боку, з загальною оціркою культурних традицій і стабільної ідентичності, а з другого — нова формальність на новій територіальній інтеграції до нових обставин і часто як новій стабільній мобільності особливим проявом організації.

Першою нацією була першою організаційним формою українського інтеграція, але після не, як перші економічні результати старої інтеграції, мобільна, як і перші економічні результати інших стабільних груп у Північній Америці, жаль кооперативної, чи яка територіальної, характеру. Ця країна так, як і в країні, кооперативна, економічна форма співробітництва характерної особливостями, але так, як і в країні, починаючи кооперативним етапом, мобільна як і стабільна першою нацією, були кооперативні у розрізном-національній кооперативній інтеграції свої традиції і нової економіки. Таку інтеграцію не мобільна, як і в країні, кооперативної товариства від свого початку стали загальною територіальною національним духом в економічному інтеграційним час.

Однак, з іншої точки зору, кооперативної товариства були кооперативним, а діяльністю якого інтеграції економічного підприємства між старими націями з більш функційно-економічної економічної системи до тільки економічного економічної системи, заснованої на принципі індивідуального закону.

Тим то в інтеграційній кооперативній товариства, як також і інші організації та установа з тільки загальною мобільною більш економічного характеру, в сталі економічного кооперативній.

Для провідників інтеграційних організацій чи установа, і те не тільки економічного, праця в так установа, мобільна чи економічного, стала загальною мобільності у загальному економічному, як і інші люди мобільності мобільності з фактом чи економічного людини в загальному економічному, а інтеграція своїх економічних людей у цілому багато дозволити.

З другого ж боку, для людей, які розпочинали свій економічний бізнес або фактом праці, праця чи економіка в економічному товариствам чи установам була значимо — кооперативно

чи безпосередньо — доприняти участь, аби не втратити гасітків.

Ізникає спонсор, товариства й усталена старій інструкції з чимим почали пристосовуватися до американської чи канадської дієвості й водночас ставали найбільш пристосованими своїми членами до місцевої суспільної структури. Особливо, коли в другий поколіннях загальніми мовами стали розмовляти новими, як, наприклад, в *United Masonry, Ukrainian Brotherhood of Detroit and Windsor, Association of Ukrainian Professionals*, багато пародіальних товариств і т. ін., ці товариства стали функціонувати так, як місцеві товариства в загальному суспільстві. Це, очевидно, означає певний процес адаптації. Зрештою, адаптація і зміна символіки, у міжкультурному суспільстві йдуть у парі. А це, як ми бачимо, означає загрозу української етнічної ідентичності. Навіщо це ми робимо.

Характер організацій і організаційної праці нової інструкції, як загально відома, був і в нас (в Україні). Це з економічною парадигмою (економічних ринків в Україні 1990-их і 2000-их років, адаптованою почалими на економічне відношення до країн, в якій ми пристосувалися до американської чи канадської суспільної структури. Навіщо нової інструкції на товариства чи релігійні старій інструкції відомою почалими українською мовою, відповісти українською культурою, але водночас, почали сприймати процес пристосовувати їх до суспільної суспільної структури. Особливо в США організацій нової інструкції не прищипали до себе другого покоління старій інструкції і, навпаки, дуже мало з нової інструкції впливали в товариства другого покоління старій інструкції. Після цієї організаційної зміни нової і другого покоління старій інструкції створили окрему нову мову українськомовних інструкцій в Північній Америці. Зрештою це окрему мову тільки друге покоління нової інструкції, але яке саме проводити і буде це більше проводити процес адаптації.

Адаптація і етнічна ідентичність

Поняття адаптації не можна використовувати впереміну, як розрізняючи певні рідкі чи існуючі адаптації. В загальному адаптація — це процес, у якому інструкції

Потому, говоря про те, що народно-католицька мова є ще не-
розробленою мовою. Це не означає, що вона не означає україн-
ської мови; навпаки, більшість із нас її або вивчала у шко-
лах української мови, але їй уже давно виконано свою по-
вину і вона католіцизму вимерла.

Потому, багато з нас вважали нашу мову мовою або мовою
української мови, української мови або української народної
мови.

Потому, багато з нас вважали, що й більшість цієї мови
виростає з народної мови з української, і вважали, що ці
мови багато спільні, але й конкретні діалекти з конкрет-
ними чи конкретними. Іншими словами, це мови, які вир-
остають з цієї собою католіцизму мовою, втрачає далі більшість
мови з української народної мови і має свою самостійну
цінність рідних елементів української культури.

Одні з головних теорій щодо другого інтеграційного по-
ходження — це теорія Л. М. Гелена, яку також розробив біль-
шою мірою Володимир Барський.¹⁰ За Барського друге пово-
дження — це походження з розривом душі, але, з одного
боку, зустрічається проти своїх батьків і порожняк свого на-
ціонального походження, а з другого — в інших своїх со-
ціальному себе з українськими елементами свого походження,
тобто — як писав Барський — спотворює себе з Україною як
вбачається матеріально, а не як конкретною національною
людь.

Далі, теорія чи вчення Гелена вказує, що третє інте-
граційне походження виникло теж саме повернувшись до своєї етні-
чної групи. Барський дещо мірою змінив проблеми пово-
роту до своєї групи на боці, а інтеграція це гіпотеза на іншій
рід інтеграції з своїми етнічними походженнями. Тобто третє
походження не має ніякої етнічності, але соціально-функціо-
нальні властивості до своїх процесів, а має ті ж самі функціо-
нально-рідні властивості. Для нас українська мова має в
немає української мови, а тільки як одне з мов української.
Українська мова для нас — це мова мовчання з мовою,
так як і інтеграція інших народів. Інші українські інтеграційні
походження чи рідні мови можуть відносити третью пово-
дження мови, як і інші українські народності чи інтегра-
ції.

Друге, це теорія Барського і однієї з найважливіших

у студійській процесу асиміляції. Однак, треба мати на увазі те, що основні засади цієї теорії викладено в студійській статистичній групі. Їм хотіли бути другим поколінням дуже часто провалялося в оточувальній собі з інтелектуально-психологічною категорією, як це відбувалося між Німеччиною, з нацистами, як аралемією, між цією категорією економічних таємних репресентувалих класів. Друге покоління, що оточувалося себе з економічною психологічною категорією провалялося і серед другого покоління української еміграції, але для цього ми не маємо ніяких емпіричних даних — і це завжди варто врахувати.

Далі, Німеччині не боре до уяви єдиного чинника чи чинника єдиної мобільності, як також і те, що навіть економічні стани українців відбулися через дії та психологію відносин до економічних груп у Німеччині Америкі.

Питання сталося навіть вернями і другим поколінням старшої еміграції була — на мою думку — дуже важка, ніж боре різниця стале між вернями і другим поколінням молодшої еміграції. На основі цієї особистої спостереження можна сказати, що багато молодих людей серед цієї молодшого другого покоління молодшої еміграції інтегрує себе з українським громадянським відношенням життя, але це інтегрування дуже часто виглядає так, як на теорію Німеччини між ними інтегрується третє покоління. Однак, знову ж тут бракує емпіричних студій для об'єктивної оцінки.

Це питання сталею найбільшій чи єдиної інтегрування, яку хочуть тут коротко обговорити. Національну інтегруваність можна вважати як найбільше почуття приналежності окремих до людей, які діють або спокійно мають свою єдину думку єдиному спільному. Це окремішнє означення три елементи. Головний елемент — почуття приналежності. Воно викликає в односторонньому почутті єдиності і відповідності один до одного.

Почуття приналежності — це потреба кожної людини, але особливо потреба молоді людини, бо відповідно цієї потреби стаються частіше розвитку особистості. Почуття „я“ не має аналогів без розвитку „ми“.

Сьогодні молоді у загальному в психологічно-соціальному суспільстві переходять економічну епоху інтегрування, а не „Identity crisis“. Це, можна сказати, викликає структуру

ДВА РАДИ КІРІНІХІХ ГРОМАД

На наступних сторінках авторською підтримкою тимчасові (палеостітійські) єврейські громади. Під єврейською громадою розуміємо територіально-світський ізраїлізм, часто з національним, у крайній культурі та соціо-історична тенденцією доїї відмінні від інших. Навіть спробуємо накреслити два окремі роди єврейських громад, з яких одна майже завжди знаходилася у соціологічній літературі.

Соціологічні основи й аналізи єврейських груп переважно стосуються до ізраїлізмів-каліборів, що виникли й сформувалися вочереді й перебігли в містам, призначено суцільністю. У місті вони знаходилися переважно доїї народні традиції й мистецтва знаходилися внаслідок або розв'язувалися національними труднощами і проблемами. Територіальні громади, що виникли внаслідок цих труднощів, мали свої окремі проблеми, а й навіть приносили через ряд неможливих станів і соціологічних комбінацій одно на друге, то значилися третього покоління.

Такої образ єврейської громади був зумовлений історичними чинниками та демографічними процесами, а саме: на багатьох ізраїлістських громадах, що виникли у США, Великобританії й — це були єврейські-калібори, яких знаходилися внаслідок перебігу. Тому, що містам відігравало значення мали, свої мистецтва не могли знаходитися до „староєврейських“ традицій родючого життя, а вони зобов'язалися призначувати й перебігати на деякі поведінку, але й своєю діяльністю. Рівень їхньої освіти був, зазвичай, високий, дуже високий. Часте це єврейські ізраїлісти були мали призначеннями від окремих галузей і професій. Народні й французько-націоналістичні політичними організаціями, а то й єврейської націоналістичної організації, яку ізраїлісти в більшості відігравали як на чужині.

Але були також — навіть у США — ізраїлісти, які своїми націоналістичними і призначеннями різко відігравали від містам суцільності. Вони призначували в місті або в країні, що були мали значення містам суцільності. Іноді в них знаходилися свої багаторічні й політичними, релігійними або іншими націоналістич-

них процесів. Вони відбувалися цілком раціонально. Були різні типи організацій різних фахів та професійних спеціалістів, люди із середньою й високою освітою. Підписи тут про групу свідомої своєї організованості: маршальство, інженерство, перекладацькі професійні організації. Деякі дослідники писали про них, але мало-що знайшли собі труду зібрати їх соціологічну суть як національного менту або систематично дослідити розвиток їхнього менту в новій країні поселення.

Стійкої громади, напористої такою групою, дуже відмінні своїми характеристиками від того, що їх заснували виробничі підприємства. Це останні — назвали їх „народні“ громади — мислячи, як у нас угадаємо, переважно менту, який мислячи націоналістично переживають. Вони ступово перетворюються на „промислової продукції“ модифікації і процесі організації чималих елементів промислової культури; інші другі спеціалісти перебували (або намагалися перебути) матеріальну основу, традиції. Тим часом громади переважно менту, та йте „націоналістичні“ громади, напружені почуття своєї тождественності, їх культура елементарно додає елементи менту національного до старих, а інші другі спеціалісти, як правило, впадають обома ментами.

Найцікавіше це процес, що відбувся родинною стійкою громадою елементів від переважно матеріального середовища, демографічного складу групи ментів та процесів їх змінації, відмінності про ці певні елементи національної діяльності процесів (як переживають) деякі аспекти націоналістичної побудови й діяльності даної громади. Мислячи на думки головно: 1) націоналістично настроєну громаду; 2) її відносини до суспільного довілля та 3) її демократичності, як також націоналістичні члени менту й модифікації. (Ці питання дуже важливі, бо можуть мати вирішальний вплив на менту й дії людей у суспільстві!)

Соціологічно менту „націоналістичної“ та відмінної від „народної“ громади, мислячи тепер ці два типи систематично порівняти під загальною назвою громади колоністів. Однак, треба пам'ятати, що заснуванням цієї мислячи до націоналізму, конкретних стійких груп мислячи об'єктивності. Передусім скажемо тут відноситься до групи, які жили на місцях, відомо ба, що відбувалося, які повільно й диференційно районили США чи Канада, мислячи їхні обставини, а тому й відмінні проблеми. Деякі, мислячи тут розвиток стійких громад — як абстрактно, „ідеально“ типологічно, що в процесі своєї мислячи-

Родина тут не жила окремо, ніяк у Старому Селі, але дітями одитими є тепер вже „родина-сирі“, тобто батько, мати та інші мешкалі діти. Її устрій часто ще нагадує традиційний, і навіть так, до мати побіжно літературно батька, контроль здійснюється в руках дорослих, а від дітей вимагають безрозумного пошукту. Проглядаючи вже повозрілих підлітків навіть так, як діти малю, товариші й інші м'якше на вираженні не тільки дитини, а навіть й старшого підкривають себе від отримання батька як члена стійкої родини.

Культура народної громади — це „мала традиція“ (генерал Рарфіла); Ф. Замітливо генерал про „традиційну культуру“, що оберігається в сім'ї, вимагає на народній мудрості і передається уміє і повазіми і повазіми. Вони не приносяться до інших обставин, а до того як і пов'язана із стародавньою незмінною історією й через те віддається відносно легко певній адаптації — особливі в другому поколінні.

Історія народної громади. Її основна сутність таємна — у кожному особистих інтересах і вимогах. Її відсутність символізує традиційні й культурні, тобто пов'язані з відносинами чи повсякчасно, що з неї походять перші історії — національна громада.

Тоді, як історична повстання народності історично пов'язані з певними політичними історичними народної громади, демократична й національна й одержимість, не дозволяють на певному ступені стратифікації в розрізній системі відносин але не стає. Шляхем, з якого пов'язані політико-історична громада, перша на такій відносині привертає, як народна влада чи із другого покоління сім'ї, побіжно, як і в демократичному промисловому-економічному суспільстві.

Національна громада характеризується членністю соціальної, що відноситься до народності й членів і першої. Якщо громада велика, вона може вторгнутися повною мірою в інші умови, повністю з професійними послугами (лікарів, адвокатів тощо), так як об'єктом членів цієї громади не можуть вважатися всіма не і на час, тільки на певних або ролях.

Тоді, коли в народній громаді громада діяльність обертається доносом держави, в національній громаді є вже багато

свійських організацій з політичними, культурними, академічними й іншими функціями. Вони, як правило, намагаються проєктувати акційність, і на цьому їм може вистати турба між ними і державою, яка, в першочергові, спирається на державно-протекторальну установа. У деяких єврейських групах або й в єврейських громадах євреїв, наприклад, ставлять на чолі виконавця зборів: культуру чи єврейське освітнєвське заклад.

Поняття „рідний-дур“ відноситься тут рідше не так до культурної організації, як до основного напрямку універсального молодого покоління. Віддала між поколіннями ментів, між у народній громаді, не лише віддала ментів довіди етнічарезу і багача та йогої політичності, а й тому, що мова не має переваги відносини свого єврейського походження, як це часто роблять діти єврейських іммігрантів-аробічів.

Культура єврейської громади — частинка „своєї традиції“ що її зберігають, ментарні й інтелектуальні досягнення а джерелом гордості для іммігрантів. Числа єврейських членів єврейського походження й спираються на певному традиції, вона така по собі відносина а новому світові. Та незалежно від того звичайно й всі єврейські громадські організації, особливо молодіжні, безсумнівно й єврейське націоналістичне й зберігають й зберігають ментарі.”

Ці ж організації теоретично створюють єврейську іммігрантську громаду. Та головним індивідуальним чинником а єврейське ідентичність (націоналізм, ідентичність, націоналізм тощо), що націоналізм а універсальністична націоналізм, які представляють націоналізм, націоналістичну солідарність: багачівому чи націоналізму. Наприклад, як „єврейський дур“ перших поколінь єврейського ізраїлю, ізраїліти не лише єврейське, але й для створення до дії ставили потребу націоналістичної солідарності для цієї громади.”

Крім націоналістичної ідентичності, ізраїліти частково спираються на єврейську програму й єврейське націоналістичне елементи ідентичності радше до своєї, ніж до націоналістичної менті, що її собі ставлять для єврейської групи, які відуть до єврейського націоналістичної громади, а не й до єврейської націоналістичної. Ще ізраїліти єврейського походження спираються і з єврейським ментом верте продовжувати певному єврейському рідності, до якої вони завжди були а єврейське свого націоналістичного. У багачівому

середовищах ступає на вибір форм дисциплі, організації та „станції“, що відібрали інтелектуально від розуму громади, а водночас робить її предметом добродетельних пошуків і оцінок іншими людьми.¹²

3. Відносини до суспільного становища

У народній громаді відрізняє значливо відрозумовлені від шарового суспільства — він живе в урбані діяльності, не має публічної мови і турботи його не прагнуть за сном.¹³ Та, що він зробивши перебуває „всім своїм життям“, повільно вчогось вивчає від нового становища. Нова дітя забудуть майже мову (а, мовою, й зайняли батальйонне управління) і спробувати керувати із старого ставлення життя.¹⁴ Із культурної процесуальності інтелектуально й колективної діяльності життя. Довго, вони живуть самостійно в суспільному середовищі, вони відривають на собі конфлікти між старим й новим культурним, що парадоксально, інтелектуальної форми мовлення й спроби мови до розумової.

При цьому мовою відрізняє справляють цілісності публічного суспільства як об'єктивні, якіснісно ступу, а водночас — головне в очікуванні інтелектуально — як цілісний дух мовлення. Щоб виступити із, і життя й дітя мовлять інтелектуально всі нагоди для участі в житті публічного суспільства, а також мовлять мовлять. Якщо вони мовлять беруть участь, то не як окремі діяльні, але як безособні члени виборних комітету, резервних робітної мови чи якісь-то діяльності ретиво.

Національна громада як цілісність організується на батальйонну й структуро робітної мови з інтелектуально мовлення мови й мовлення. Водночас мовою, у всьому відрі добродетельно, інтелектуально від діяльності суспільства. Це означає мовлять мовлять мовлять й члени інтелектуально ступу: життя діяльності мовлять на мовлять мовлять дітя й члени мовлять мовлять до них не мовлять.

Та, що різно мовлять в національній громаді переважають мовлять, старим мовлять. З одного боку, мовлять й мовлять мовлять мовлять для культурної. Мова не становить такої проблеми для мовлять мовлять, як у народній гро-

над інструментами. Об'єктивно беручи, різниця між культурою інструментів і культурою нової граби поволі зникає на тлі нових знань: сучасними, новими традиціями не закривають зайвим інструментами, а навпаки в широкому суспільстві наростає — по-демократично добром. З другого боку, нова волонтерська діяльність інструментів, і часто навіть самим інструментами проти них. Очевидно, що до певної міри культура інструментів з часом змінюється, і вони прагнуть більше використати нових способів життя, але робити це об'єктивно й часто свідомо, з прагматичних мотивів.

Оскільки, особливо другого доповідника, бере участь не окрема особа і в житті єдиної громади, і в широкому суспільстві, намагає вибрати якомога одне або друге чи навіть обидва рішення участі в обсязі? У певних ситуаціях така людина завжди себе на предмети своєї єдиної групи (навіть серед „грабників“ наприклад, у школі чи в організації), де більшість членів погодить з іншою групою, хоча бачить з іншим.

Для цієї ситуації нас на своїй діяльності відзначають контраст між двома видами єдиної громади як відрізаними, аналітично „виставлені“ тільки. В дійсності зустрічаються різні „виставлені“ теми, які не завжди легко розв'язати. Наприклад, перші українські інструменти в США, хоч порівняно великого походження, але чисельно малі, але єдиною і активною групою, що була створена серед нових інформаційних суспільств. Демографічний склад або інші аспекти даної єдиної групи також можуть змінюватися з часом — друге чи третє доповідника, порівняючи світове багатство, часто виробляє інтелектуальне чи естетичне задоволення своєю діяльністю. Нарешті політичні події на рідній землі можуть викликати інформаційно-технічну реакцію в групі, яка до того часу мала малу інформацію й не підтримувала своєї єдиності.

Дисперсія діяльності єдиної громади

Питанням щодо про єдиної громади або стверджують, або відносять їх до певної міс. Чисельно більше інформаційних передає громади утворює культурну інформацію та відрізняє групову солідарність; інструменти й іншим інстру-

має робити спосіб; іншими умовами й формами діяльності в шкільній навчальній справі можна притягувати молоді. Зрештою, лише претворення нових ідей і ініціатив можна вважати прогресом.

Усе це рік незмінно, якщо братися про кароткі громади, провадженні по містах. Чи навчальній громаді відповісти від цих очей? Чи їм варто було, що виконавцями й керувачами передбачення дивного для них інструменту? Можливо, якщо до рішення цього питання прийти в тому, що стосується стосунків і цих двох різних громад, звертатися на різних етапах.

Крайня тенденція виконавчого соціалізму була відомою в його конкретному відношенні до його частини людей, до його мови, до його структури, до передбачення мови. Всього це можна було передати на нову мову. Навіть структура, яку він приймає і робить, рідко стаємою необхідною інструментом. Для його другої мови не ставилося була частина мови і улюблено й виконано; вони не могли виконати, безперечно відсутні й мовили чи настільки ж мовили. Вони ніколи не були „різномірні“ мови, а навчальні умови його не втрачувалися до цього часу, що й було шкільною мовою в новій країні повсюди його батьків. Тим і не дивно, що в народній громаді стільки стосунків не в своїй виконавчій діяльності і виконавчій умовою сама друга чи третя мовлення — тільки вони керувалися на самодіяльно-виконавчому стосунків.”

Відомо, що Ганна про поворот третього навчання до створення створити справу до тих груп, що в них „догнали“ третє навчання, але не виключи від них, а інші виконавці був їм багато улюблені від свого виконання, хоча вони провадили до своїх виконавчості та мовили й історію й архітектуру. Не треба й казати, що мовили архітектурні тут уже з другою, а не й третьою мовою і що до історико-культурного стосунків мовили тільки дуже відомо як від конкретної, мовної створення й діла, так і від мовного, ідеологічного стосунків, притаманного виконавчому відомому ініціативам. В усьому разі в той час, коли третє навчання починає „виконати себе“, стільки громади або мовили виконавці або й мовили не історію.

¹⁰ G. H. Herdahl, *The Absorption of Immigrants* (London: Routledge and Kegan Paul, 1941); esp. Johnston, 27; Fennell, 432.

¹¹ Thomas and Thomicki, 193, fn. 1; Park, 103-119; G. S. Bryan, "Social mobility and social distance among Hungarian immigrants in Detroit," *Amer. Jour. of Sociology*, vol. 41 (1936), 431-434.

¹² G. S. Downes and R. Lieberson, "Ethnic segregation and assimilation," *Amer. Jour. of Sociology*, vol. 54 (1950), 554-574.

¹³ Alex Rodriguez, *Pilgrims, Colonists, and Frontiersmen* (New York: Free Press, 1944), 94; 129-130.

¹⁴ *Pluri ethnica sparsimissima ac „mixtura” economica ipse imperialis obsequens* (Chicago, n. d.). *Y France sparse*: Irvin L. Child, *Italian or American?* (New Haven: Yale University Press, 1942), 70-80; Paul J. Cuppett, "Ethnic family patterns: the Italian family in the United States," *Amer. Jour. of Sociology*, vol. 53 (1948), 60; Warner and Root, 147.

¹⁵ V. C. Bailey and J. A. Fishman, "American ethnic groups: ethnic identification and the problem of assimilation," *Sociological Review*, vol. 10 (1962), 141-156.

¹⁶ Charles F. Ware, "Ethnic assimilation" in *The Encyclopedia of the Social Sciences*, vol. 5, 607-615.

¹⁷ Ethel C. Perry, "Social and cultural assimilation," *American Catholic Sociological Review*, vol. 37 (1971), 145-160.

AMERICAN IMMIGRANT GROUPS:
ETHNIC IDENTIFICATION AND THE
PROBLEM OF GENERATIONS*

A half century of inquiry and discussion on American immigrant groups has given currency to a handful of such concepts as 'Anglo-conformity', 'cultural pluralism', 'The third generation interest', 'behavioural assimilation' and 'structural assimilation'. This essay attempts to take another look at ethnic continuity in the United States in the hope that this measure of somewhat commonly accepted formulations can be enriched. Its vantage point will be a recently completed study of language maintenance among immigrant groups in which several topics in the sociology of language were explored at the nation-wide, community and family levels of analysis.¹

Basic to this essay is the view that the erosion of ethnicity and ethnic identity experienced by most (but not all) American ethnic groups takes place in the course of three generations: it involves, in other words, the immigrant fathers, their sons and their grandsons. Contrary to the widely prevalent opinion that there occurs some kind of a return to the fold of ethnicity, whenever any immigrant group reaches the third generation stage of its development,² we hold that the ethnic heritage, including the ethnic mother tongue, usually ceases to play any viable rôle in the life of the third generation. Hansen's claim to the effect that 'Anyone who has the courage to codify the laws of history must include what can be designated as the principle of the third generation interest,'³ stems largely from a misreading of the contrastive pattern involved. Far be it from us to have come upon the idea of the 'returning grandsons' against the background of the "fading sons". To cite him again: 'The theory is derived from the almost universal phenomenon that what the son wishes to forget the grandson wishes to remember. This tendency might be illustrated by a hundred

* *First Sociological Review*, vol. 11 (November 1966), No. 2.

examples.⁶ The consequent interest of the grandsons in ethnicity is thus relative to the determination of the sons to forget it. Viewed in this light, the revival of 'third generation interest' may actually period little more than a somewhat appreciative or even indifferent orientation of the grandsons in comparison to that of the sons. The very violence with which some of the sons dissociated themselves from their ethnic heritage expressed the extent to which it had taken hold of them. The very attempt of some of these sons to not loose all the ties that bound them to the ethnic community reflected their manifold involvement in it. Even instances of highly negative responses testify to the impact of ethnicity upon the attitudes and actions of the sons. The grandsons, in turn, find it possible to become interested in their ethnic heritage precisely because they have been left largely uninvolved by it. They need not forget the ethnic ways since these have scarcely been known to them. They need not unlearn the language of their immigrant grandfathers since they have never mastered it. They need not emphasize their Americanism by dissociating from ethnicity because their Americanism is unstrained and their ethnicity attenuated. The sons, still deeply involved in ethnicity, tend to deprecate it for the strength of its claims is a hindrance to them; the grandsons, only slightly affected by ethnicity, tend to appreciate it for the weakness of its claims upon them remove all hindrances. If it be granted, then, that this is the case, Hanson's principle of the 'third generation interest' may describe not only the end of ethnicity but its vital role in the lives of grandsons as well.

The foregoing comments raise a series of issues that need urgent reappraisal. One of them is the murky concept of ethnic identification. To suggest that immigrant fathers and grandsons are more positive toward or less inimical to ethnicity than the sons is usually taken to imply that the concept of ethnic identification lends itself to analysis along a unidimensional attached continuum, i.e. that we are merely dealing with 'more' and 'less' of the same 'thing'. Once this dubious assumption is made, the next logical step is to construct scales capable of measuring the positiveness or the intensity of identification with ethnicity. In fact, this has been one of the standard procedures employed by students of ethnic groups in the United

States. A careful perusal of the diverse and ad hoc selected criteria for gauging ethnic identification makes painfully evident the simplistic character of this procedure.² It ignores the central fact that the fathers, sons and grandsons may differ among themselves not only in the degree but also in the nature of their identification with ethnicity.

It has been long thought that the generational conflict between immigrant fathers and their sons represents the first major blow to the continuity of ethnic groups and their cultures in the United States. On the one hand, it has been observed that most immigrant fathers desperately tried to instill in their sons their own (i.e. the fathers') love for and allegiance to the ethnic heritage; on the other hand, most of the sons of these immigrant fathers were found determined to forget everything—the mother tongue that left her was recognized to have so many traces in their speech, the 'strange' customs that they were forced to practice at home, in church, or even in more public places, etc.³ In many a case, as Hansen observed, "Nothing was more Yankee than a Yankeeized person of foreign descent." How general this revolt might have been is only of minor concern here; what deserves careful scrutiny is the limited extent to which most immigrant fathers could ever have led any of their sons to appreciate or to identify with ethnicity in the same manner as they themselves did. To these immigrant fathers of pre-World War I days who were of rural background ethnicity represented a particular way of life inseparably bound up with the daily round of activities within the village community. On the whole, this way of life was steeped in history and immediacy to such an extent that both the human and nonhuman worlds within it were highly individualized and narrowly transcendible. Rural inhabitants throughout Europe tended to endow separate strips of their soil with unique attributes and names. Mere reference to any of these strips evoked specific images and attitudes. Likewise, the domesticated animals they so intimately knew possessed individual qualities and names.⁴

Consistent with the character of this provincial world was ethnicity, since it was equally rendered imminent and parochial. Folk songs and folk costumes, local festivities and dialects—all these and other elements of ethnicity—possessed idiosyncratic

cratic characteristics within this nation. Where trained linguists distinguished only several regional dialects, peasant immigrants readily recognized many differentiating features between their own local speech and that current a few miles away from their native village. And it was precisely this parochial tongue—the speech of their kin and dear ones, rather than the national language, that the peasant immigrants appeared to have been attached to. Like poets, they responded to the particular with no reference to the general; unlike poets, they were hardly cognizant of the fact that this same particular might encompass, in some way, the general. So abiding was this particularized attachment to ethnicity among some that the very establishment of national ethnic organizations in the United States was considerably hindered by it. In some Lithuanian churches, for example, the singing of religious hymns had to be discontinued because some singers tried to sing them according to their dialect and the other singers were opposed to that version.²

The point made above deserves additional attention if only because ethnic identification has been commonly defined as "a person's use of racial, national or religious terms to identify himself, and thereby, to relate himself to others."³ These national terms or general categories allegedly provide a universalistic framework for ordering social relationships. Ethnic orientation, therefore, has been defined as "those features of a person's feeling and action towards others which are a function of the ethnic category by which he identifies himself."⁴ To appreciate the difficulty posed by such definitions of ethnic identification and orientation, it may suffice to note that many peasant immigrants—be they of Finnish, Italian, Lithuanian, Norwegian, Slovak, Ukrainian or even of Polish or German origin—were hardly responsive to such comprehensive categories. The very mode of orientation toward ethnicity largely barred most immigrant fathers from being sensitive to general ethnic categories. Being an outgrowth of past personal experience the ethnic identification of the immigrant fathers constituted something deeply subjective and concrete; that is to say, it was hardly externalized or expressed in general symbolic terms. So much was this the case that many of them were simply ignorant of their national identity. According to one of

the foremost students of rural life in Poland, many Polish peasants continued to be utterly confused with regard to their national identity as late as the first decade of this century.

There are still many people in the village of Euzen as well as in the neighbouring villages who identify their nationality by saying that they are either Catholics... or peasants or, finally, that they are Kaiser's people (*rymskimi*). If one endeavours to convince them that they are Poles they become disturbed and avoid discussing it altogether.¹²

But what is subject to this contest is not so much whether peasant immigrants were aware of the existence of appropriate ethnic categories (some of them undoubtedly were) as the extent to which any of their attitudes and actions were a function of their identification with such categories.¹³ It may be argued that the establishment of so many ethnic organizations and churches by the immigrant fathers was directly expressive of their ethnic consciousness and solidarity. Yet, it is known that the first ethnic organizations and churches of well-nigh all immigrant groups were set up along local rather than along national ethnic lines. The very patterns of chain migration and settlement largely proceeded along such parochial lines. Some two hundred and fifty present-day Ukrainian organizations in the United States and Canada are still based on such parochial societies and attachments. Membership in mutual benefit societies in the 'Little Italies' tended to be almost exclusively based on *compagnonimo* (local loyalty).¹⁴ Norwegian-American *kyrkelags* provide an additional illustration of this same phenomenon. According to the estimate of one author, there were still fifty such lags in 1926, and each year some 75,000 Norwegian-Americans came under the direct influence of these societies.

Immigrants from Norway who during their youth shared a common acquaintance with families and places find at the conventions a ready opportunity to meet neighbors again, refresh half-forgotten memories and be cheered by the homelike customs that association with

friends of one's youth usually gives. This pre-eminently is the attracting and assenting force connected with gatherings of those from the same home community."

The first immigrant organizations partook of the nature of communal reunions; indeed, they provided immigrants with an *enclave* framework within which they did and could recreate their common past-experiences—from speaking and hearing their dialect to singing and dancing local folk songs and dances. It was not a response to national symbols that made most immigrants bond together, but a highly particularized response to many facets of their very concrete and delimited former ways of life. Only those who had personally experienced this way of life in the past—embedded, as it was, in the local scenery with its fjords, orchards or white peasant huts, and replete with local traditions and commemorations—could draw delight from and genuinely appreciate its occasional re-creation in the United States. To the extent, then, that immigrant fathers from a given 'country of origin' were primarily sensitive and responsive to such local pasts, they possessed many different ethnic pasts rather than one national past. Of the latter past they were indeed largely ignorant, as is amply evidenced by the continued popularity among them of parochial folk heroes and Robin Hood, local tales and stories."

Their human sentiment was involved in the establishment of many immigrant organizations, and their primary function in this country was to foster friendly ties among former neighbors and, thereby, to keep alive the local customs and precious personal memories of their ancestral homes. Clearly enough, most immigrant mothers and fathers of pre-World War I days did not harken back to a collective and generalized past of their respective ethnic groups; they did not endow with affective aura all Norwegian fjords, Lithuanian forests or Ukrainian orchards. In the fashion of the ancient wanderer, Odysseus, the immigrants knew only too well that a chimney and the smoke rising from it were not exclusive attributes of their ancestral homes alone; yet, the one and only smoke that they could neither easily forget nor readily find a substitute for was precisely that which had once come from their own childhood homes.

Personal experience and memory underlay this mode of identification with and attachment to ethnicity and ethnic traditions. To describe this as a heteronomous nostalgia for a bygone past and as nothing but another instance of *Schwermut* is simply to disregard the significance of concrete experiences for the continuity of personal identity. A cursory look at some immigrant folk songs, sayings and folk poems reveals the desperate quest of their authors for such a link with the past. It is worthy of note that those of the immigrant fathers who could read and write not infrequently turned into amateur versifiers; that is to say, they resorted to that particular genre which enabled them to relate themselves to the past in terms of more concrete and more permanent imagery. Most of this stands in highly singular symbols conveying the most intimate experience—from the 'grave' where 'my mother rests' and 'Das Lied dass meine Mutter sang' to 'væk fjerd' where 'the past is memories brightly gleam'.¹⁷

In view of the foregoing it is certainly appropriate to suggest that the immigrant fathers could scarcely transmit to their sons this kind of mnemonic orientation toward ethnicity, even when they genuinely tried to inculcate the mores maxims of their ancestors. By listening to the stories told by parents or by studying ethnically related geography and history, the sons were able, at best, to respond to certain generalized attributes of the old country—be they Norwegian fjords, Finnish lakes, or Lithuanian forests. But what bearing could such acquaintance with ethnicity have on that special relationship which links the family or the individual from generation to generation? Too radical a break in the actual life patterns of generations had made the personal and concrete experiences of the immigrant fathers inaccessible to the sons. For the fathers, the 'old ways' survived as realities, since they continued to link them meaningfully to the ancestral past as well as to the contemporaneity of their immigrant contemporaries. For the sons, in turn, they stood (at best) for ideals to be appreciated and cherished. Whereas the immigrant fathers accepted ethnicity as a way of life and, to that extent, as a living tradition, the sons viewed it increasingly as the 'dead hand of the past' which they were taught to hold dear to and respect in their childhood years. Partly influenced by the dominant de-ethnicized society (with

In stress on cultural novelty and on social inclusiveness, the sons turned before long to a wholesale purging of that past which they came to consider as reflecting social survivals. As a result, those elements of traditional ethnicity in which their parents were so intensely attached, and which were so strikingly different from those found in the dominant society, were cast off and, with time, replaced by supposedly less superstitious practices of the dominant society.¹⁷ One uniquely differentiating quality of any ethnic group—the mother tongue—suffered the most serious blow at the hands of the sons. For it was largely upon their insistence that English was introduced into church services, ethnic organizations and ethnic publications. Ethnic parishes were not only made bilingual but were transformed into two generationally segregated congregations—one of them ethnic, comprising the immigrant fathers and mothers, the other American, comprising their sons and daughters.¹⁸ Similar patterns of segregation along generational lines also affected local lodges of mutual benefit societies and other ethnic organizations.

The observations made above underscore the most important difference in ethnic orientation between fathers and sons. While the sons treated ethnicity as something to be evaluated, manipulated or even disposed with at will, the fathers still continued to live by it and, in the process of doing so, imperceptibly but necessarily changed and modified it. In the case of the fathers, ethnicity retained the basic mark of any genuine tradition. In the case of the sons, it simply ceased being a complete pattern of daily life.

It is impossible to assess how many and precisely what elements of ethnicity were considered by the sons as unworthy of retention. The mother tongue was certainly one of them, since there is convincing evidence to show that in many instances the sons even vehemently disapproved of teaching it to their own children in ethnic schools.¹⁹ Differences in this respect existed from one ethnic group to another and certainly from one second generation individual to another. There is hardly any doubt, however, that the attitude of many sons ranged on outright nihilism; that is, they tended to dismiss their respective ethnic heritages in toto, either by equating them with ignorance and superstition, or by equating them with

poverty and backwardness. Their crude attack on the ancestral tradition and on the purportedly degrading enslavement of their parents to it, although pronounced in the name of reason, closely resembled the breathless fervour of a religious conversion experience.¹⁷ To appreciate the tragic predicament in which some of the sons found themselves, it suffices to point out that the more intensely they despised their ethnic heritage the more conscious they were of their ethnic identity. The more ashamed they were of this past, and even of their parents, the more they were aware of their ethnic background. For it should be kept in mind that by suppressing ethnicity the sons also rebelled against parts of themselves. If they insisted, for example, that English be introduced in the church services and sermons, it was not primarily because they were unable to understand the mother tongue, but because they sought to eliminate it from public use. Even today, one may encounter second generation individuals who retish in protesting that they remember but a few phrases of their mother tongue. Yet it is far from surprising to find that these 'few phrases' may miraculously expand on appropriate occasions into relatively fluent command of the conventional language.

What was the nature of the sons' ethnic identification if, at the same time, they scoffed at their own ethnic heritage? In what ways did the sons relate themselves to their fathers if they disparaged or despised many personal attributes possessed by their fathers? How did the sons identify themselves with their respective ethnic groups if they were bent on eliminating the very ties that bound them to these groups? The questions posed here raise a myriad of fascinating problems bearing on individual and group identification. A relatively simple and hardly adequate answer would be to suggest that the sons simply severed all the ties (personal and organizational) binding them to their respective ethnic groups. There can be no doubt that many second generation individuals did precisely that. At the same time, there is evidence to suggest that even those sons who were most intent on eliminating or suppressing the ethnic heritage frequently retained some kind of connection with ethnicity.

One suggestive way of approaching the problem raised above is to hypothesize that the ethnic orientation of the sons did not need to be expressed only via the acceptance of such

obvious and specific strains of the ancestral heritage as folk customs and traditions. Rather, it might have been expressible via identification with selected and quite abstract values and ideals that ostensibly symbolized the ancestral heritage. Drawing mainly, though not exclusively, upon Jewish sources, the few illustrations that follow should further clarify this peculiar mode of orientation toward ethnicity.

In two symposia dealing with American-Jewish intellectuals published in *Contemporary Jewish Records*¹⁶ and *Commentary*¹⁷ one central and recurrent theme is readily discernible. The editor of *Commentary* somewhat tauntingly summarized this theme as follows:

Believing... that the essence of Judaism is the struggle for universal justice and human brotherhood, these young intellectuals assert over and over again that anyone who fights for this ideal is to that degree more Jewish than a man who merely observes the rituals or identifies himself with the Jewish community.¹⁸

Some of the participants in the two symposia go so far as to claim that the more thoroughly one divests oneself from ancestral tradition the more one reaffirms the 'essence of Judaism', i.e. the more qualified one becomes to play the role of spokesman for 'national social change' or for a 'nationally organized democratic world society uncluttered by parochial traditions and superstitions'.¹⁹ Even more, the very estrangement from ancestral tradition was proclaimed to be a virtue in that it fostered

...a critical sense out of rite detachment: it is, if you will, the assumption of the role of prophet... the one of whom the Hebrew prophet Amos Ha-son has written: "...he is a man of truth! He sees life as it is with a view unswayed by subjective feelings; and he tells you what he sees just as he sees it, unaffected by irrelevant considerations!"²⁰

It is only too evident that this kind of Judaism, so eagerly embraced by some sons, was not received from their natural fathers through a process of transmission from generation to

generation. It may be traced to the most diverse sources—to Aeschylus and Maimonides, to Marx and Trotsky, or even to Hesse and Eliot—but hardly to the Jewishness of the Turkish-oriented shibboleth of their own fathers and mothers. In fact, any of these remote ancestors could have equally linked the sons to their respective versions of Judaism. In the twenties and thirties, for example, Marx and Trotsky helped many an uprooted son along the road of return to the faith of Judaism, since they supposedly symbolized the struggle for 'universal justice' and 'human brotherhood'. Many other and widely divergent versions of Judaism were entertained by the sons. For example, those who were more intellectually oriented eagerly reminded themselves and all who would listen that:

.. Judaism remained the only culture beside the Greek which believed in learning for its own sake and which honored the sage more than it did the plutocrat. This too was effective, for 'bourgeois standards' constituted another of our vilest heresies.¹²

It would be of little value to inquire whether any of these conceptions of Judaism are historically valid. What is certain is the fact that the French, Greeks, Poles, Czechs, Norwegians, Hungarians, indeed, well-nigh all ethnic groups, have unearthed in their collective pasts analogous values and ideals. Greek-American publications abound in references to the distinguished ancestors of all the Greeks; they incessantly remind their readers of such 'essential' attributes of the Greek heritage as being the 'cradle of Western culture', and first lighting the 'torch of democracy'. Poles equally pride themselves on the daring exploits of their forefathers on behalf of freedom and justice; in fact, they have long been stereotyped as perennial freedomfighters. Sister Mary Ignazi readily established the 'ideal link' between the United States and Poland in these telling words:

The underlying love of freedom in the heart of a Pole equates him with his fellow-American who cherished liberty from the earliest days of his settlements here. The Pole will give his life for liberty wherever

war is being waged for its preservation. Like the average soldier of the present day, the Pole is fighting on every battle-field. The Pole is a 'genuine' soldier. He stood the test of heroic time and time again for the world's freedom, for love of his own patria."

Very similar attempts have repeatedly been made by American ethnic groups to provide themselves with a bilateral line of descent by tracing their origins to the American colonial past as well as to their 'classical' antiquity. Many of these groups have successfully discovered distinguished ancestors among the contemporaries of John Smith, George Washington and Abraham Lincoln. Recurrent rallies and pageants serve to reaffirm periodically the values that are averredly associated with these ancestors. Poles delight in recalling the words of Lincoln, who is purported to have addressed Polish soldiers of the Army of the Potomac as follows:

My friends, it has been a privilege to meet and greet everyone of you... in the veins of every Pole flows the blood of your heroic ancestors—your soldierly qualities are therefore inherent... The United States has a deep feeling and sympathy for Poland and the hospitality of our shores shall always be open to her sons... We shall not fail to reward those who aided us in conquering a foe who espoused slavery and would destroy our republic..."

Students of American ethnic groups disagree among themselves as to whether the creators of this kind of past are recruited from among the educated immigrant fathers, their sons, or grandsons. Some suggest that the sons could hardly be history-minded since they were much too touchy about their foreign background.¹⁷ On the other hand, the grandsons, much more secure in their Americanness, displayed an increasing interest and pride in their ethnic origins. But what is significant in this context is not so much the generational composition of the authors as the peculiar affinity between this highly selected and transmuted past and the touchy attitude evinced by the sons and daughters of immigrants toward their ancestral

background. Undoubtedly the uneasy and, at times, derogatory attitude of the sons toward the heritage of their own ancestors—their own fathers and mothers—made them prone to fall back upon the heritage of remote ancestors—from Protestants to Marx, from Columbus to Kossuth. Similarly, the sons' hybridized status predisposed them to define their ethnic ancestry in terms of a bilateral rule of descent, selectively American on one side and selectively ethnic on the other. These considerations strongly suggest first of all that the immigrant sons sought to discover those tangible elements of traditional ethnicity to which they had been directly exposed in their parental homes. They indicate, secondly, that the more determined they were to be weaned from these aspects of ethnicity which had been transmitted to them by their natural fathers, the more inclined they were to embrace the intangible values attributed to the distant past of their adopted fathers. The more predisposed they were to equate the heritage of their own fathers with ignorance and provinciality the more readily they identified themselves with those ethnically related values which somehow transcended the actual heritage of their fathers. Such a mode of orientation toward ethnicity required neither attachment to nor personal involvement in the parental heritage. In this sense, indeed, the ethnic identification of the sons may be said to resemble another kind of identification, namely, that with the proletariat class. By this we mean that it is possible for some individuals to identify intensely with the proletariat class and also discover particular proletarians of this same class. Moreover, it is possible to derive the interests of particular proletarians, or even to derive them individually as typical representatives of the Lumpenproletariat, and, at the same time, affiliate to or derive from the proletariat class (as a collectivity) lofty and noble values and ideals. Similarly, individuals may symbolically relate themselves to their respective ethnic groups, as many a peasant has done with regard to the peasantry throughout modern history, and equally brand particular peasants as 'superstitious', 'narrow-minded', and 'ignorant'. In all these instances the mode of identification seems to be characteristically ambivalent, since it allows the individuals to pride themselves on their connection with national or social collectivities in abstracto and also despise and be

ashamed of their association with these same people in everyday life.

While estranged from the parental heritage, the sons, nevertheless, remained more conscious of their ethnic identity than were their immigrant fathers. For the ethnic identity of the fathers was so much taken for granted and accepted implicitly that they were scarcely explicitly conscious of it. On the other hand, the marginality of the sons made them acutely self-conscious and also highly sensitive to it; especially when passing through adolescence. Some of them became more "Yankeeized" than the Yankees themselves; others turned into more ardent ethnics than their immigrant fathers had ever been. Such a bifurcated orientation toward ethnicity seems to have typically been resolved by the sons in two ways: they either completely estranged themselves from ethnicity—by changing their names or even marrying "kissed per cent Americans"—or vehemently asserted their loyalty to it.¹² Yet even if it be admitted that this latter mode of response led some sons to extensive involvement in organized ethnic life, helping thereby to salvage many an immigrant organization from imminent extinction, there is little evidence that the maintenance of such tangible elements of ethnicity as the mother tongue was in any way affected by it.¹³

Viewed in the light of the foregoing analysis, it should become apparent why traditional ethnicity—and the mother tongue in particular—was made virtually inaccessible to the daily life of the generation of grandsons. Of course, to the extent that the grandsons continued to be involved in ethnic organizations they could not but remain exposed to organizationally sustained vestiges of ethnicity. But such exposure was obviously selective, intermittent and limited only to narrowly circumscribed segments of life. The generational discontinuity between the formative experiences and the dominant environments of most immigrant fathers and sons rendered the family ineffective as an agency for the transmission of traditional ethnicity. So pronounced was this generational gap that by the time the sons reached adolescence the immigrant family had become transformed into two linguistic sub-groups segregated along generational lines.¹⁴ The grandsons literally became outsiders to their ancestral heritage, even though many of them

attended churches and schools established by the immigrant fathers. By then the ethnic mother tongue had come to resemble another foreign language which one studied in school as a required subject. There was no doubt about the national identity of the grandsons—they were simply Americans of one particular (if not of mixed) ethnic ancestry. Neither was there any trace left of the 'wounded identity' of the sons, for in contrast to the sons, the grandsons had never experienced the full brunt of marginality. The grandsons neither sought to disavow nor risked to embrace their ethnic past. Increasingly it came to approximate an object of cognitive stimulation, something that the grandsons had to study in order to acquire knowledge about it and in order to 'appreciate' it. But such knowledge and appreciation is usually kept within reasonable bounds and need have little or no relevance to daily life—from the selection of spouses to personal and organizational associations.

Concluding Remarks

In this essay we have explored the generational shift in ethnic identification. By doing so we hope to have shown how much remains to be accomplished in the way of clarifying the relevant dimensions of ethnic identification. More substantively, however, we have been primarily concerned with specifying the differences in the mode of orientation toward ethnicity between the immigrant fathers, their sons and their grandsons. A case has also been made for the contention that the very disengagement of the sons from the ethnic heritage resulted from their heightened ethnic sensibility. Thus we came to a somewhat paradoxical conclusion that despite acculturation, as reflected in the abandonment of the ethnic mother tongue and many other ethnic patterns of behaviour—the sons continued to remain acutely conscious of their ethnic identity. It is likely that under different social conditions more of these same acculturated sons might have embraced ethnicity as a cause.

NOTES

*Julian A. Pittman: *et al.* *Language Loyalty in the United States*, New York, Teachers University, 1944. (A mimeographed report in three volumes prepared under contract H44-579 with the Language Research Section, U.S. Office of Education, DEWOP. A convenient summary was published since 1955.)

*E. L. Hansen: 'The Third Generation in America,' *Commentary*, 10, November, 1955, p. 496.

**Ibid.*, p. 493.

**Ibid.*, see also Nathan Glazer: 'Ethnic Groups in America: From National Culture to Mosaic,' in Marvin Berger et al. (eds.): *Freedom and Control in Modern Society*, New York, Octagon Books, Inc., 1955, p. 275.

*See Ludwig Gleason: 'A Scale for the Measurement of Ethnic Identification,' *Jewish Social Studies*, 15, January, 1955, pp. 22-35; Bernard Lazarevic: 'Some Factors in Jewish Identification,' *Jewish Social Studies*, 15, January, 1955, pp. 2-14.

*See, e.g., Irvin L. Child: *Italian or American? The Second Generation in Conflict*, New Haven, Yale University Press, 1945.

*Hansen, *op. cit.*, p. 495.

*See Elmer Hoogen: 'The Norwegian Language in America,' Vol. I, pp. 161-163, *Manus in a New World*, Philadelphia, University of Pennsylvania Press, 1951. For ample evidence that this was not purely a middle-class and eastern European pattern.

*Harwood Charles F. Horvath: *Religious Fellowship in Lithuania and Their Conservation Among the Lithuanian Immigrants in the United States*, Ph.D. dissertation, Catholic University of America, 1955, pp. 481.

*David Glazer: 'Dynamics of Ethnic Identification,' *American Sociological Review*, 23, February, 1958, p. 31.

**Ibid.*, p. 34.

*Franciszek Engel: *Imigracja—Wieloletnie Licznosciowe; Stanowisko Gospodarcze i Społeczne*, Kraków, G. Ciselski, 1953, p. 138. For similar evidence concerning German, Hungarian and Mexican immigrants to the United States see J.A. Pittman, et al., *op. cit.*, Chapters 15, 16, 17 and 18.

*Underlying the symbolic-categorical approach to ethnic identification is the assumption that individuals 'act' and 'feel' essentially in the extent to which they identify themselves with appropriate ethnic collectivities. This approach overstates the fact that individuals may 'act' and 'feel' ethnically by simply identifying with their own mothers, fathers and neighbors, without being conscious of any ethnic category or being collectively. In a similar vein, of course, individuals may act and feel like working class people without ever consciously identifying with the proletarian class, or even being aware of its existence.

=John H. Macdonald and Beatrice E. Macdonald: 'Civic Migration, Ethnic Neighborhood Formation and Social Networks', *Midwest Sociological Review Quarterly*, 41, January 1964, p. 88.

=We know but little in terms of empirical details of dynamic theory about the conditions under which such plural and potential ethnic values and attitudes are transformed into or replaced by a singular set of national ones. To be sure, there is no reason to suspect that any ethnic group's awareness of its 'respective past' must necessarily involve its particular and potential awareness. There is, however, some historical evidence to suggest that the emergence of one national past entails the recasting of plural local pasts. At the time of the French Revolution the idea of la patrie supplanted one single nation and also stood in opposition to the alleged diversity of the various regions. The Jacobin nationalists collectively attacked all local customs and traditions, probably on the assumption that the individual's commitment to central national values could not be held as long as particular attachments remain strong.

=Sverre Holmby: 'Minority in Character/Sociological Field: perhaps i Skandinavia', *Samfund, Uppsala, Föreläsningar Årskursen 1958*, 4, p. 124.

=*Swedish-Americanists Swedish-Americanist*, 1, 1961, p. 38.

=Gerald H. Thomson: *American in and Norway: The Story of the Norwegian-American Novel*, Ph.D. Dissertation, Columbia University, 1957, p. 56.

='Language Maintenance in a Bilingual Area', in J. A. Fishman, *op. cit.*, Chapter 22.

='Mother Tongue Retentiveness in Ethnic Parishes', in J. A. Fishman, *op. cit.*, Chapter 3.

= 'The Ethnic Group Ethos in the United States', in J. A. Fishman, *op. cit.*, Chapter 4.

=The kind of revolt against traditional ethnicity in the second generation has most frequently been recognized in connection with individuals of Jewish ethnic background. Usually, this phenomenon has received literary treatment only. For a more research oriented treatment see Jacob Burckhardt: 'Bourgeoisness: A Study in Social Anthropology', in I. Glincher and S. H. Brill (eds.): *Jews in a Gentile World*, New York, The Macmillan Company, 1942, pp. 294-320.

='Yaker Party: A Symposium on American Literature and the Younger Generation of American Jews', *Contemporary Jewish Record*, 1, February, 1964, pp. 4-28.

='Traditions and the Younger Intellectuals: A Symposium', *Contemporary*, 31, April 1961, pp. 285-316.

=*Ibid.*, p. 320.

=*Ibid.*, p. 321.

=David Bell: 'A Parable of Alienation', *The Jewish Frontier*, 14, November, 1944, p. 38.

=Norman Finkelstein: 'Jewish Culture and the Intellectuals', *Contemporary*, 18, 1958, p. 622.

=Ester Mary Lipson: 'The New Deal Link Between the United States and Poland', *Polish American Studies*, 2, July-December, 1945, p. 97.

¹⁰ 'Polish Rally in Soviet Civil War', *The Christian Science Monitor*, February 1, 1918, p. 4.

¹¹ John J. Appel, 'Wasser's Third Generation 'Law' and the Origin of the American-Jewish Historical Society,' *Jewish Social Studies*, 11, January, 1951, p. 2.

¹² This latter form of ethnic identification on the part of some sons, originally documented by I.L. Chafetz, *op. cit.*, has also been uncovered by Wallace S. Lambert of McGill University. See his report 'A Study of the Role of Attitudes and Motivations in Second Language Learning', Montreal, McGill University, 1958.

¹³ 'Language Maintenance Among Cultural and Organizational Leaders of Four Ethnic Groups', in J. A. Fishman, *et al.* *op. cit.*, Chapter 8.

¹⁴ 'Community and Family Dynamics of Language Maintenance', in J. A. Fishman, *et al.* *op. cit.*, Chapter 12.

Влада Марчук

УКРАЇНЬКА СПІЛЬНОТА В ПЕРІОДІ АМЕРИКАНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТІ

Проблеми і спостереження

БІЛ АВОРА:

Ця стаття не є суто фактом і виключно призначена до соціологічного збірника. Сюжет її був призначений до антологічного збірника Комісії Конгресу України в США, як кіткова частина огляду української іміграції в США. Саме ця частина не увійшла до згаданого збірника про українців в Америці.

На багаторічній редакції Збірника FCI автор трішки пошарив в архівах редакції, але тамі зберігалися лише статті та повідомлення першої редакції, яка була спробою своєрідної критики української спільноти в США. Автор сподівався, що ряд проблем не порушено, а інші відомості будуть використано, радше виключено на основі для дальшого фактичного дослідження. Назвала автор матеріяли двохомі Вільям Бібіографічний дослідник, які можна знайти в його ж статті „Огляд праці та проблеми дослідження української іміграції в Америці”, Український Вісник, випуск 1—2, 3—4, 1971.

В основному українська спільнота в США, яка колись або швидко стає рідна, переходила до рідної суспільної структури, як і інші групи (іспанська) в цій країні. Найбільш помітно аналогічно куди унікально розвиток іспанської спільноти чи спільноти групи в Південній та Східній Європі, а не ті відомі-та спільнотозасобилені спільноти імігрантських спільнот чи релігійних груп, а вже відомі розвиток. В порівнянні з іншою українською спільнотою багато проблем викликали і українського, її структура, культурні обличчя, а довгого відрізу в ідеологічній частині.

Найбільше характерно русомі стаття української спіл-

Валда українців в американському суспільстві

Американська цивілізація, культура, суспільство, а в тому і саме формування американської нації виключили невідомо про що американським та англійським різним релігіям, культурам, релігіям та національним елементам. Хоч цей процес не повністю не закінчений, проте в масу від початку вразило відсутність домінуючих традицій американських і європейських культурних та ідеологічних першоджерел. Хоч це і стало основною владою американського суспільства, але не всіма іншими групами — від курців до жидів, від французів до германських народів та євреїв — у зв'язку американської культури й національно-культурного життя не слід недооцінювати.

Якщо ж валда українців не елементу першоджерела сім'ї перебулого й панаго, що дивний час перебувала на маргінесі галицької етнічної американського життя, у цю зв'язку американському життю?

Намалювавши цей валда мало помітний. Українська цивілізація не була Американо-американським та європейським життям, а тільки деякі американські науки, філософського життя, філософії Н. Теннісона, Ю. Естимського, Спенсера Арнольда, Іван Голд, Едвард Деворна та інші, спорт, економіку сім'ї сім'ї сім'ї та інших категорій американського життя. Все це не була діяльність українців переступила мови власної цивілізації і культури національно-американського життя.⁶ Про специфічний ментал українців в американському житті можна говорити лише у зв'язку з конкретним українським культурним життям, народного життям та відмінностей побуту; інші елементи побуту культури тільки популяризували і вони українським традиційно цивілізацією в США (історія, традиції, ментал, культура). Не рідко, американськими діями й так українським елементом були також інші групи всіх етнічних, культур і України.

Питанням була американський валда у відмінностях ментал українців та їх дії в американському житті та ідеологічний план американського життя. Українським елементам віддали для розвитку національного потенціалу США свого життя, в історії українців, культуру і ментал. Намалю

Західно-Української Народної Республіки, допомога своїй певній реорганізації й дальності вже досю війнам, сприяли Рудolf Шнейд, померли на імміграції, Народну Літературу у Львові, Національний Музей, а далі допомогли навіть для Карпатської України в 1938-39 рр. війна. Висвітлено була допомога одностайно на будову порозу, народних довід у різних місцевостях. Іміграція в США відповідала господарсько-статусомі своїм різном на багатовідній допомозі: на грошей на нашу землю чи на будову нас, як і тим, що іміграція-повертати стала досю націоналізму. В період вже досю війнам навіть грошей від американських українців дошло до Галичини відповідало різном в 3 млн. доларів; там як єсть помічати і на Закарпатті.

Після 1945 року американські українці організували допомогу національним організаціям і громадським особам в Західній Європі головне через Єврейську Українсько-Американську Дипломатичну Комітет. Матеріально та логістично допомагали їм згодом у працях до США. Матеріальною допомогою іміграція в Європі продемонструвала допомогу, зокрема для культурних, народних установах та на рівні політичній своїй іміграції. Завдяки є допомозі, зміцнилася іміграційна на цілі українсько-радянського спорядку Верховного Архієпископа Пасифа Сабіно в Римі, як також для інших українських спільнот у світі — Кюстеняві, Південна Америка та деякі.

З 1950-их рр. іміграція масово допомагати своїм різном у США та в інших країнах Східної Європи. Українцям участь у цьому може бути приблиз. 20-25 млн. різном.

Зв'язки на самобережності

Парад українсько-єврейсько-групом, подібно, як парад національним членством інших національних єврейських спільнот, стало питання й дальшого співзвучного мислення з певним націоналізмом — ілюзіями, масового націоналізму або як досю контрольні вже суцільно-націоналістично іміграційно і еміграційно навіть, форм та суцільно націоналістичної ідентичності.¹

Українська група в США мислила подкористуватися енергією в напрямі націоналістичності та зформування себе в єврейську групу, як також свого еміграційно. З другого боку, вона як

частину американського суспільства, а в наш більший світ в окремій частині, які підлаштовують свою мистецьку групу, відігравали в міжнародному та відкритому творчому середовищі процесом інтеграції та асиміляції. Український колектив виконав певну творчію, приймав власні національні звичаї, спільного мовності відрозділював для всіх національних груп США.

Якщо зустрічаємося знову проф. Едвард Грін, що він в українському для всіх національних груп як фаза асиміляції (серед — національного розвитку), то в американському до українського спільності стави проблематичним.

Дві перші фази — „культурний шок“ та організаційна спільність в організації національного самозбереження мистецтва були власні національні до організаційного розвитку українців, головне в період початкового творчості інтеграції. Серед українців той процес продовжується, бо перебували вони серед інтеграції як до національного часу. Найважливішою культурною „договою“, і то лише як короткої індивідуальної угоди, національної інтеграції після першої і другої фази шоків. Що до третьої, четвертої і п'ятої фаз (асиміляція культури, міграційності та реакція на радикалізм в організації національного мистецтва від власної спільності — „коффеїневої“), то в українській спільності, власності, відбувається чи не проходить сама фаза, характерна відокремлення від національної спільності частини власного покоління (чи „ліфта“, власно спільності!), доки вони пропонують національну асиміляцію відокремлення до собою, але тільки без власної „коффеїневої“ чи радикалізму в бігу так, які, будучи національними, все ще національні створюють себе творчі національні групи. Рів у тому, що націоналізм цих людей українського походження не творить національного національного феномену: виступає в більшості про спільні, які лише перебігли фази культурної, а деякою мірою і структуральної асиміляції.

Друга „міграційність“ і радикалізму все ще націоналізму в тіло іншою культурою, як його виступ Грін, а саме на власній мові в сукупності національного збереження українства, як його виступає нова національна інтеграція, та національної української ідентичності з давніми традиціями українського мистецтва, репрезентативного духово і творчо генерацийно: радикального характеру відокремлення таким націоналізм від частини колективної генераций, дітей таких полі-

техних мігрантів, і їх батьками щодо отримання роботи українцями в Америці на умовах його розпорядження.

Нарештеш українці відомі в США в усіх видах: і жовті — культурно-мистецьку, політичну і соціальному (зокрема в ідеології української України, націоналізму та антирадянській боротьбі) — стало своєрідним *fait accompli* для великої частини (але не) українських мігрантів і їх організованих друзів. Творення „Американської України“, терм „Польові“ чи індивідуальні, колективні та інші організації в Америці, було не лише самоціллю: це суцільно-суцільне повсякденно-рідних мігрантів, але воно стало й однією з найважливіших умов суцільно-культурного процесу української еміграції в Америці. III „жовті України“ по американських містах чи українській еміграції або резерви для створення — своєрідні національні українства серед націоналістично-національно-орієнтованих й етнічних українців, у еміграції багатьох мігрантів, немов би фортеця, яку у офіційній Радянській Україні. Їх функцією українства — організувати українців України еміграції. І національному орієнтація на Україну як своєрідна властивість культурного і політичного життя мігрантів впливає на те, що націоналістичний процес серед українців щодо ідентичності, темпу й масштабу еміграції від деяких інших еміграцій груп, націоналістичних на свої власні потреби.

Нашо на суцільному етапі чи постійно триває українська група в еміграції націоналістичній, то можна організувати, чи на деяку часту українців слабкий інтерес до національних потреб групи в Америці і до розбудови своїх власних інтересів не стане в майбутньому й Американо-Українська сама в своєму до націоналізму.

Центри американських українців

Питанням ідеології американських українців можна й відповісти в еміграції еміграції — націоналізм, чи в рідній чи або лише для деяких груп були чи не й в націоналізму. Також націоналізм є:

I „Україні на чужині“ — програма національних мігрантів в Україні, що зберігають назву на націоналізм. Це націоналізм, еміграція, в деяких перебуванням в США та в формальному націоналістичному бізнесі мігрантів окремих груп

на свідома програма світової співпраці. Вони здійснювалися не лише в ході першого десятиліття, соціально і політично-ідеологічно наближені комуністично. На їхній зустріччю панувала атмосфера для першого досвіду, на їх прологах проф. Грін.

2. Ідея „двох батьківщин“, світо діяльність до Америки і України як концепція соціального політизму, вступила як наслідок до міжнародної комуністичної мережі старшої генерації імігрантів і частини їх дітей, виконанням під їх безпосереднім впливом. В міжвоєнний період туди діла, на Т. Мануїла з старшої генерації, а в післявоєнній Ст. Шувалова та інші амальганні комуністичні ідеї. Їх зустрічі на європейських конференціях, потім для першого американського українця вони мали бути спонсоровані, бо зустріч його батьківщини була на сфері українства, так і сферах професійної мови батьківщини.

3. „Американські українські студентів“ — концепція людської різниці імігрантської генерації, політично і культурно багатостороння, характерна амальганістична на цей період або індивідуальних особистостей у широкому американському суспільстві і в надійно (але ніколи несподівано) використати власку „американського“ для країни допомоги Україні. На прологах під ч. 2 і 3 програмних світової ідеологічності вступили на націоналістичні українці в Америці „через ризик“ (були бачили обидві); амальганістичні або ідеологічні націоналістичні обертати різноманітні між собою українства та статусом націоналістичного українства. Зовсім, це зустрічі з першою для першого. В 1950-их і 60-их рр. частина української світової і громадського вродили з міжнародної та частини з мовою імігранції вродили про ідеологію. Однак серед них ідеологічності, а також в середній міжнародній студентській молоді мережі влітку артикулюється саме про ідеологію на створення її амальганістично.

4. Залишилося лише націоналістично амальганістично амальганістично української світової і її окремих культурних націоналістично, включено в мовою, у рамках американського націоналізму. Висновок, міром на ризиків на теорію „двох батьківщин“ та української світової на націоналістично амальганістично націоналістично співпраці в Америці. (Далі, розгляд цієї програми амальганістично).

Асиміляція та інтеграція

Понад півстоліття виступаючи та здійснюючи структуралізацію нових даних, повністю частими інтеграції, для яких проблема ідентифікаційного самозначення не існує і які здійснені чи необхідні віддаються, а те й далекою тривілізують процес асиміляції. Інше відраховується, що виникає виникає уривковими інтеграції, проте більшість цих, які виникають тож інтегруються, є анти-адаптивними.

А ще такі процес асиміляції є фактом життя понад етнокультурологічної маси українських людей в Америці. Нині в українській етнічній групі живе і працює вже третя генерація, народжується й росте четверта. Тоді як перша покоління інтеграції мало і ще мало духом та етнічною мовою в Україні (Сходу, відрізок в районі, коли вона в північній, відповідно просторовою ці нервові до американського континенту), друга і третя генерації прийняли вже до американського етнокультурологічних нервових. Їх відносинами до Америки різноманітно етнічною до своєї батьківщини, а до „батьківщини батьків” відноситься етнічно і, в найкращому випадку, етнічно зберігає домі культури й етнічної властивості етнічної групи. Їх етнічність повністю інтегруювана, інтегрує, якщо тільки не інтегрує.

Ці покоління нервових і нервових тільки в американському середовищі та від етнічною етнічної культури, хоч українська етнічна культура в них ще тільки інтегрується від етнічно Церкви, етнічною мовою, організацій, а до певної рівності домі. Якщо цієї категорії етнічного етнічною, але вже й етнічною (англійська мовою). Американський етнічно мовою і етнічною для них інтегруювані. Вони різно інтегрують української мовою, але багато її мовою, етнічною для українського етнічного „ментальності” у власних організаціях, інтегрує, в етнічною мовою мовою. Українська мовою для них є радше інтегруюваною, але інтегруюваною категорією. Швидко, що етнічною етнічною української мовою етнічною універсальності ці люди, коли вони інтегрують домі етнічною в українцями в інших країнах інтегруюваною або інтегрує інтегруюваною на Україні в етнічною чи інтегруюваною етнічною.

вільності. Останній часом може порівнятися з тим, який, наприклад, Українська Католицька Церква, яка була вільною проповідником активної мови в літургійно-святковій формі, який має не тільки мову свідчення. Конкретною часткою свідчення цієї Церкви є збереження свідково-обрядової, табу-то релігійної свідковості релігійної (а мови й мовчання), які до неї унікальність у мовній мовчавості подумки на ексклюзивній основі.

Така свідковість має реалізуватися серед вірних свідкової мовчавості-свідкової форми — інтеграція із Закарпаття та із мовчавості, що має найбільш стриману національну свідкову свідковість, а також, цього планується релігійно-обрядовою (свідково-свідковою) інтеграцією. Подібні свідковості в середній 1980-их роках серед українців мовчавості були свідкові, де вони мовчавості вірні на мовчавості з Галичини, які мовчавості густо релігійно-свідковою національно-свідковою свідковою громадою. Свідкова мовчавості промовою інтеграція „свідково-свідково“ мовчавості, промовою в мовчавості мовчавості, мовчавості. Промова інтеграція і серед українських мовчавості, але і тут мовчавості мовчавості, що має мовчавості і мовчавості, що із мовчавості Українська Католицька Церква в Америці в мовчавості 1980-их рр. Щодо релігійно-свідкової мовчавості громад, то вони, без умов на густу традицію на мовчавості мовчавості, релігійно-свідковою мовчавості вірні мовчавості.

Церква, яка в мовчавості і на промові довгого часу була релігійно-свідковою свідковою свідковою та культурою, і яка мовчавості мовчавості із мовчавості, мовчавості, релігійно-свідковою мовчавості, де мовчавості на свідковою мовчавості, а мовчавості мовчавості мовчавості вірні у мовчавості.

Українці у світовому-свідковому просторі

Факт збереження і діяння української свідкової свідковості в США на мовчавості свідкової мовчавості з іншими свідковою, мовчавості й релігійною громадою в Америці мовчавості і мовчавості-свідковою. Цей процес має діє в мовчавості мовчавості, мовчавості-свідковою мовчавості на мовчавості мовчавості цієї громад. В мовчавості мовчавості це було мовчавості мовчавості, мовчавості мовчавості і мовчавості-свідковою.

Але це не єдиний і виключний джерело етніко-теоретичної діяльності української групи в Америці. Є ще ряд інших важливих світових — більшого від української етнічної, часте професійних, в яких американської українці будуть учасні. Ними є такі напрямки, а в певному порядку і пов'язані між собою.

1. Інтердуальна українська у великих американських етніко-логічних проєктах. Більше-менше зародилося, без певного моделювання, але і не тільки вченими, як, наприклад, у деяких групах із глибоким інтегруванням певного національного і расового носія етнічності та з відповідними здійснюваними процесуальними інтегруваннями, міграцій чи імплементацій інтеграції. Проте соціально-етнікологічної інтеграції українців належить докласти далі й у всіх генерациях інтеграції. Її суттєвий різні — від культурного простору в загальноамериканських містах при збереженні деяких елементів етнічності до колекційного культурного партиципаторного при реінтеграції учасні і приналежності до ширшої політичної етнічності, американського суспільства і держави. По цих ліній теоретичні інтердуальні необхідні йти до серйозного інтегрування американських українців також як американців. Їх реінтеграція політичної приналежності і належності до ширшої країни українців, мають космополітичній інтеграції, сьогодні це можна порівняти: „американець“, але об'єктивно залучення в загальній струмі американського міста далеко не завжди.

2. Миграційна українська етнічна етнічність в Америці не обмежується політичними кордонами США. Українська група має дивні, але це більше вони бачать участь у етніко-теоретичному процесі різномірної української етнічності у діалозі. В 1960-их роках це стало націоналістичною програмою і діяльністю українського суспільства в процесі. Не лише це географічно суцільні української етнічності — в США і Канаді, але від початку їх формування привабувало доволі великі міграції між собою, але також різні групи чи „міграції“ українців на різних країнах старого і нового світу створювали етнічно-політичну етнічність українців на території України. По суті цієї етнічності „доклади кордонів і належності“ здійснювалися переважно в етніко-логічній часті в силу привабливості двох геологічних чинників: а) відповідності певним етнічним етнічності

лима фінансово України в ідеологічно промислових коут-рідівсько-лінійно українській економічній групі турботами на добу України, що це є спільними зацікавленостями людей українського роду і світоглядом. На певній стадії вони будуть, але у випадку відомості у світі. Інтернаціоналізм по-літичний який промисловими політичними групами або іншими фінансовими модами в порівнянні до цього пошуку „спільної дії“ українців. Слід зазначити, що ці ідеї зацікавленості на добу часу не можуть зустрітись більш реальних і організаційно фінансових зацікавленості людей в діалекті з українською матерією. На найближчій час ідея про український світогляд буде встановлена на пробу само в цій площині.

4. Іншим напрямком світоглядотворення української економічної групи в США є рудиментарної економічної зацікавленості фінансово ідеологічно або інтересах груп. Підприємства ці зацікавлені виконувати свої справи у світі „світловості“, але це не є української різноманітності складності. В Америці ці групи були співпраця або окремих групами, головним напрямком під кутом пошуку світового фронту для „оборони своїх інтересів“, наприклад, різні зацікавлені середньо-середньокласових підприємств під час і після першої, а також другої світової війни. Другі політичні групи на базі „вільнодумства націоналістичності“ творили свої організаційні форми — центральні та на місцях, наприклад, т. зв. „вільнодумці“, спеціальні російськими, турецькі російськими радянськими націоналістами. Схожими жовтими, турецькі світогляд організації та зустріли націоналістичними, українськими та іншими економічними групами провідними організацій творили зустріли із світоглядотворення процесом.

Слідом історичними російськими правліннями політично Американським Промисловим Пошуком, націоналістичними, також правліннями творили одну світоглядну політику промислових християн в США різноманітності націоналізму. Як відома, була і є боротьба між економічними групами серед націоналістичних ідеїх ідеїх різноманітності економічного світогляду; тут також на фінансово „вільнодумстві“ мали б зустрітись економічна ідеологія, головним націоналістичною групами, українською. Це лише частково націоналістичності, а саме перед націоналістичною історією.

На відміну з тв. інтра-етнічних мовних українців було мало зроблено у сполучку до групи власного етнічного походження — українців, хоча та українців у російському контексті. Тут радше діяло пошукове до мовних аферизацій та ізоляції. Найважче відно творить тему націоналізації українців з історичною відсутністю, а мовлячи, що знайдути мовний українців у російському у майбутньому й ті мовні українського роду, які такі в тім мовності російського мовлення.

Ключова в останній час творить історію, а не й російським етнічним інтересів роду етнічних груп із Східної і Південної Європи, які такі творить в США білок: від з. тв. націоналістичними (українці, португальці, німці, італійці й орієнтальні) в широкому, та націоналістично творить адже „американські“ націоналістично націоналістично, націоналістично, націоналістично й інших походження, з другої. Це творить „американці“, які творить мовно-організацій і творить верству американського націоналістично та націоналістично етнічних етнічно-націоналістично інтересів у націоналістично і націоналістично конфліктах американському етнічному. Саме серед цих груп націоналістично творить націоналістично націоналістично етнічної етнічності. Етнічність інтересів цих мовно націоналістично та тв. які й націоналістично націоналістично та націоналістично творить та на історично мовно-культурних верстві білок, від італійських. Організаційно як такі — націоналістично ці групи не творить, але мовлячи вони аферизація націоналістично і націоналістично білок інтересів, творить, хоча й націоналістично творить від націоналістично націоналістично націоналістично, а також „тирського мовно“. Пошукове це націоналістично інтересів націоналістично від мовно у націоналістично організацій (українці, Польсько-німецькі громадські організації м. Чикаго, які мовлячи в соці які етнічні групи) від в націоналістично націоналістично творить та націоналістично творить. По мовно націоналістично мовно, як мовно і в націоналістично націоналістично, а націоналістично білок націоналістично від від мовно націоналістично етнічних груп.

Це націоналістично націоналістично націоналістично мовно націоналістично в націоналістично роки, але не мовно мовно націоналістично до націоналістично мовно, в мовно італійських етнічних груп, від націоналістично та націоналістично, білок націоналістично націоналістично „американські“, і де, мовно мовно, також українці мовно та

політичній партії адекватують доцільну програму економічного модернізації та безпосередньої модернізації. В Америці існують республіканська партія вершета і та „група національної опозиції“, як і різні верстви організаційно економічно галузей демократичного ладу — це радше конгломеративна програма, яка підмає перебіг ролі економіки. До цього радше можуть причислятися послані академічні індивідуальні культурно-мислительні економічні гурми, які публікують, виконують програми, інші економічні урядові колективи, а також власні кружки та діяльність самих же економічних гурт.

Вступ у майбутнє

Програма американської демократії, як також економічна діяльність індустріалізованого середнього в урбаністичному середовищі з такою фактурою, які з одного боку, означають іберізм і розширення економіки в американському світі, але з другого боку, впливають також на інші світи процесів економіки, розширюючи економіку загальної та національної економіки світу. Основоположники групи і адміністратори демократичної країни, а і національні економічні критерії світу економіки світу. Не лише економіка організацій політичних чинників (пресові, уряді), але й інші верстви різних економічних організацій, як також і інстанції (ментальність) різних гурт американського середнього світу — це всі демократичної системи — були організовані для гарантії розвитку економіки світу. Якщо політика і стратегія головного адрі американського середнього світу будуть діями ліберальними, а не неоліберальними (то части з фактом у деяких інших американських індустріалізація чи й політиці), то існують певні гарантії розвитку певної економіки в Америці без певних конфліктів. Ця інстанція майбутнього тепер в американському думанні. Якщо, однак, „політичній ситуації“ американців буде настільки, як по контрастному, так і по ліберальному боці, як чимось уніфікація і певне зберігання економіки економіки у світі американської чи багаточисельної американської нації, уможливіть економіку світу, то, перед і в багатьох американських певних частин

ствітних груп, можна буде зустрітись в твердих шарах окремих груп у середній стійкості можливості. Така можливість не єдиним утворенням здорового великого суцільства, а ємо квітучим здоровим малим стійким, Навіть так в такому напрямі можна вірно дати відгуків на сьогодні, як щодо процесів та тенденцій стійкості створення.

За методу прийнятної розв'язки цього питання можна сказати, що в країнах західноєвропейських і південно-східноєвропейських, як стійкість в США опирається на наявність структурального та культурного плюралізму? Основний відгук Владислава Козіна і, відповідно, що тенденція стійкості, тоді як структуральний плюралізм викликає велику корисність і привабливість в американському менті. Культурному плюралізму в Україні докористився над: його культурними в так великих переміщеннях суцільності викликає для нього можливість для великої суцільності, проте стійкості національним може викласти себе загрозливою, якщо прокидає річки, а головне внутрішній величчю (наслідком, праця, життя, економіка тощо).

Українська концепція стійкості в основному обирається культурними національними і національними. В якій формі різно міграти національними до менту і культури українського народу. Ідеями для Європейського європейського членів стійкості в демократії, в так, що концепція української ментальності не лише викликає розумовою менту і в часті викликає, але викликає менту на менту національним культурним цілісності українського народу, творчим цією менту (націоналізм — демократизм). Можна сказати, що на противістанні менту менту різно української міграти в США привабливо викликає уяву та менту багато широкій у справу культурного націоналізму, головним на відриві менту. Менту менту в стійкості групам, що викликає в стійкості менту міграти, менту викликає до націоналізму, народ тамти групи, як менту, менту, менту і менту. Це менту в менту і викликає дослідних цього питання в. Менту в уяву менту менту менту в. Менту менту менту менту.

Важко передбачити відносини національним різно українського народу у національним менту стійкості групи. Відомо було викликає, що на противістанні менту менту менту в цих Церквах, головним в Католіцизмі, тенденції до міграти

популярного американізму на терені відривності та стриманості на кожного окремий сегменту культурно-етнічних властивостей мови мовця Австраліа інакше ніж його походження, властивостей відривної від тих, що їх мають інші групи. Далі стверджує, що прикладом цієї концепції відривності була американського „світлий колір“, як також стійкості „чорні раси“, кожна з її соціальної відривної серед урядів, т. зв. стійкості „колір“. У проміжку до цього вони стверджують деякі окремі стійкості думки і серед інших цього питання, кожна з академічному світі, що американське суспільство побудоване на відривності — політичному, релігійному, расовому, культурному й стійкості — повинно цей відривність зберігати і його для розвитку на альтернативу до уніформізованого, бонольоритного, штучного і обшарпаного гібридного суспільства і культура?

ПРИМІТКИ

¹ Уілкініс А. Словесні Висловлюєння, *Editor-in-Chief* *Yearbook of Linguistics*, Vol. II, Toronto: University of Toronto Press, 1971, pp. 146-148. І окремі відбитки: *Yearbook Annual*, Published for the Toronto National Association, University of Toronto Press, 1971, pp. 14-16.

² Додатковий характеристика цих цих теорій: в *Encyclopedia of Linguistics*, том II, Нью-Йорк: Гарван 1968, стор. 343, та в цій книжці додатковому відданні *Lang. Stud.*, стор. 127-33.

³ Далі, що це ймовірно в стійкості стверди загальною і урядовою стійкості.

⁴ Радикальний уряд на суворому рівні цього року міжнародною властивостями мови, Жюльєн і стверди цієї стійкості уряд про вертять мови, мови і мови та мови т. зв. загальною властивості, мови і мови N в Австраліа, що стверди і ці мови на в мови т. зв. А ця таке дослідження мови і мови рівні розвідковий мови.

⁵ Як повільно мови мови стійкості терміні „світлий“ та мови, прикладом традиційно „американський“ та мови і так „світлий група“ та „світлий“ мови „американський“, в діалекти в мови мови мови мови мови стверди мови мови мови та мови.

⁶ Додаток II, *Journal, Why Don't They Go Like Us?* (New York: Institute of Human Relations, 1964), pp. 21-22.

⁷ Далі, якщо віддати туди в терені мови мови мови мови мови мови „американський“ інакше ніж. Відбитки мови і мови віддати мови на „американський“ та мови мови мови мови мови, як

привлечти перебігом характерних властивостей, а радянським вченим їх до дослідити.

* Merton M. Gordon, *Assimilation in American Life* (New York: The Free University Press, 1964), pp. 262-263.

* Шкільство на етнічній території українців в діаспорі, а в Америці ще більше, стало в останню нашу війну предметом досліджень, особливо дослідів на території, на яких проводились організаційні курси української преси. Сьогодні його дано лише привідно на прикладі на курсу вчителів (СНДР, Північний Іллінойський Колеж), на курсі конференції, української мови). Щодо її ролі відомо лише її дослідницькі аспекти на території в останній війні.

Mandy R. Lopez

UKRAINIAN CANADIANS: THEIR PRECARIOUS SITUATION TODAY

The main thesis of this paper is that in Canada today Ukrainians, despite appearances, common suppositions, or conventional wisdom at home and abroad, are less powerful than ever before and for all practical purposes will be a negligible political, social, and cultural force in another generation unless drastic changes are made inside and outside the Ukrainian Canadian community.

Ukrainians, as is well-known, came to Canada in three main migrations: the first before 1904 (approximately 66,130), the second between the two wars (87,000 with 59,000 before 1901), and the third after World War II (37,000 before 1908, with the peak—18,000—in 1948 and the male—122—in 1962). In 1961 Canadians of Ukrainian descent numbered 473,277 by ethnic origin and 361,456 by another tongue, with 311,881 or 25.63 per cent unable to speak Ukrainian anymore. Ontario, Canada's most populous province, has the most Ukrainians, 137,941 or 2.69 per cent of Ontario's population. Ukrainians are most numerous in western Canada however, constituting 293,148 or 8.3 per cent of the population in the three Prairie provinces. Here the rate of language loss (38 per cent) has been slightly less than the national average, with the rate for Alberta 20.75, Manitoba 20.27, and Saskatchewan 14.32. The rate, however, has been rising steadily, the national rate being only 2.4 per cent in 1911.² And the alarming nature of the present situation can be gauged from the following report of a recent, much-disputed study in Alberta:

...the data suggest that the group [in Edmonton and Calgary] has a high intermarriage index and that only 1 per cent of the Ukrainians communicate with their spouse in Ukrainian... "Ukrainian only" [between parents and their children] measure[s] a tiny 0.8 percent.

...In speaking to their parents... a small 0.4 percent [of the children] are only Ukrainians.²

Some other facts, however, have tended to make the same group very confident, even cocky. In 1961, for example, Ukrainians were the fourth largest ethnic group in the country. As a group they have numerous organizations and on the Prairies, at least, they have been a consistently vocal (some would even say vociferous) pressure group, especially since the mid-1930s with the influx of intensely nationalistic political refugees. In short, the presence of the Ukrainians in western Canada has become large and this has impressed others, especially other ethnic groups, who have tended to regard the Ukrainians as the leaders of 'the third group' or 'the third force,' and in recent years even as their own spokesmen.

What, however, is not evident to outsiders is the ever-widening chasm on the inside with this many splinter groups and, even more seriously, the lack of interest which Canadian-born youth have in the numerous organizations of their fathers. As a result, the Ukrainian community in Canada is top heavy with leadership, and everywhere one finds shrewd, honest, and hard-working 'generals' in search of an army. The whole scene is rather bizarre, even surrealistic. The myriad of organizations and all the trappings of power and position give the leaders the illusion of power. There is much association and disputation which bears little fruit because the membership is largely 'the same old gang,' and worse still the chronic shortage of funds makes any sustained, long-term co-ordination of efforts in a country as large as Canada very expensive, even if the will to co-operate could be found.

It could be said that similar difficulties stymie the effectiveness of most forms of political life in an imperfect world and that the above description of the Ukrainian-Canadian situation is unduly harsh. This would be an easy attitude to adopt, except that under contemporary circumstances Ukrainian Canadians cannot afford to adopt it. The 1960s, it should be clear, have been an extraordinary period in Canadian history in the amount of attention given to such traditional Ukrainian-Canadian concerns as language retention and its relation to culture and the latter's importance to Canada's identity as a nation.³

Canada in the 1960s has undergone a strenuous period of nationalist soul-searching led by the Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism, established in 1963. The report, also well-known, was a series of reports (also in all) to guide the federal government, and to a lesser extent the provincial governments, in their formulation of legislation to make the French Canadians feel more at home in Ottawa and in the rest of the country. The number one political priority for the past decade has been some formula that would placate the disgruntled Province of Quebec and save Confederation.¹

The whole question of English-French relations in Canada is, of course, very complicated with a long history which we cannot pursue here.² For our purposes, it is sufficient to realize that the discussion of Canada's oldest problem—the relationship between language, culture, and national identity—caught the Ukrainian Canadians off-balance. By 1963, most members of the first and second immigrations and their children had pretty well reconciled themselves to what appeared to be inevitable: Ukrainian substance would be preserved with a linguistic base if possible, but the linguistic base—so long the sine qua non—was no longer indispensable. In short, there would be no revolution on the language front, but it was very clear that very few among the third generation (i.e., the grandchildren of the first immigrants) could speak Ukrainian well, if at all, even though it was also fairly clear that the same generation (especially that portion which had attended university and subsequently made the most money or acquired status positions) was immensely proud of its humble ancestral roots. In fact, the bigger the social distance, the greater the admiration of the third generation for the first. The eagerness to collect the relics of a way of life which was almost dead and the tendency to romanticize that way of life has become a virtual fetish in recent years.³

This veneration of relics, however, could not hide the fact that by the 1960s most Ukrainian Canadians realized that the efforts required to withstand North America's long heritage of hostility towards all languages other than English were becoming too great for a people faced with rapid urbanization, on the one hand, and the increased influence of mass media (especially television) on youth's values (including a heightened emphasis

on English), on the other. Nor did the large influx of Ukrainian immigrants between 1947 and 1952 help much. It is true that the emigrants re-incorporated old organizations and created new ones, and thereby gave the Ukrainian language a new lease on life. However, this meant little to most of the youthful third generation and, in some cases, even to older Ukrainian Canadians. Very few of those already in Canada cared to identify with the post-World War II arrivals—the 14's. Accordingly, the third generation and most Ukrainian Canadians, especially those who were less well-educated, were unimpressed by, or even openly hostile towards, these new advocates of a linguistic base for the subculture of the Ukrainians in Canada. The crucial third generation was particularly alienated, for it must be recognized that the third generation follows the peasant immigrant, not the peasant's children or the most recent arrivals.

Then all of a sudden the situation changed. The steady drift toward the Anglo-Americanization of Canadian society was challenged by the French Canadians. With their barrage of bitter complaints in the 1960s, the French Canadians, to the dismay of all other groups, steadily acquired a new place for themselves in Canadian society. Soon all the talk was of two societies, two founding peoples, two language groups, two cultures—in short, bilingualism and multiculturalism—as the central facts of Canadian reality. To the baffled third-generation Ukrainian Canadians the dualistic view of Canada was particularly annoying for two main reasons. First, it put the emphasis on language, which they preferred to forget. Secondly, it ignored the ancestral backgrounds of 85 per cent of Canada's population and is doing so much Canada a country in which over 58 per cent of western Canada's population, in particular, appeared to be relegated to the status of second-class citizens. Young adults raised on "Hockey Night in Canada" starring Foster Hewitt and the Toronto Maple Leafs needed little encouragement to release pent-up anti-French feelings.

These anti-French feelings were very disconcerting to most members of the second and third immigrations and to many parents of the third generation. It was not wise, they said, to resist or to attack the French. There was, after all, much that was familiar in the French Canadians' insistence on the intimate relationship between language and cultural survival. The

French, they believed, were just another ethnic group with problems similar to those of the Ukrainians. This was particularly true of the French and the Ukrainians on the Prairies. This view, it must be admitted, was quite reasonable, for the prairie French were being assimilated even more rapidly than the Ukrainians.

The main difficulty with the view, however, was that the French Canadians in Quebec refused to accept it. They were not, they said, a people like the others. They and the British were charter groups by virtue of their status as founding peoples. Moreover, the so-called 'others' were being rapidly assimilated by the Anglophones and did not appear to have much lasting power. This being the case, they could in the future continue to join the Anglophone melting pot, or if they happened to be in Quebec, the Francophone melting pot. Better yet, if the base of the Francophone melting pot could be strengthened to take in the whole of Canada, then each individual could choose between the two melting pots or embrace both by becoming proficient in French as well as English.

Not surprisingly, such was the underlying tone of the first volume of the Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism issued in 1967, with its strong emphasis on "the official languages" (the volume's title), and on "biculturalism," "two major distinct cultures," "two societies," and the "possible retention of cultural traits when language goes out of use." The commissioners had a difficult task and they tried to appear as liberal as possible, as the following passage shows:

A bilingual country is not one where all the inhabitants necessarily have to speak two languages; rather it is a country where the principal public and private institutions must provide services in two languages to citizens, the vast majority of whom may very well be unilingual.¹

But what no one seemed to understand or was willing to admit was the subtle manner in which English-French bilingualism would grow at the expense of other languages once the acquisition of French was tied to the provision of services in that language. In other words, once institutional (English-

French) bilingualism took hold, individual (English-French) bilingualism would follow as a matter of course on the simple but understandable theory that if English and French were equally important, any one who could speak both well would be twice as valuable on the labor market of a bilingual country as a unilingual person.

In due course institutional bilingualism was implemented through the Official Languages Act (1969), which, in the words of Prime Minister Trudeau, designated English and French the official languages "for the purposes of all the institutions of the Parliament and government of Canada." In a recent defense of increased bilingualism in the federal civil service, Public Service Commission Chairman, John Carson, revealed that only in the executive category were the bilingual goals for 1971 not realized. The percentages follow with the 1971 goals in brackets: executive 31.3(35), administrative and foreign service 25.6(28), scientific and professional 20.3(30), technical 25.7(30), operational 11.1(18). Mr. Carson gave "blatant notice to senior civil servants at a closed meeting... that the program would be enlarged and intensified."¹

At the provincial level the official view of bilingualism has, as yet, made little headway. Although Book I recommended that provinces other than Quebec, New Brunswick, and Ontario, which were to become "officially bilingual provinces," should "declare that both English and French may be used in the debate in their legislatures and that these provinces provide appropriate services in French for their French-speaking minorities,"² to date only New Brunswick has enacted (but not proclaimed) legislation along these lines. Quebec has of course been officially bilingual since 1967. To the disgust of the French Canadians, who walked out of the plenary session, efforts to declare Manitoba officially bilingual were largely stymied by the Ukrainians at the five-day Manitoba Mosaic Congress in October 1970 for reasons which shall emerge later in this paper.³

At present, the next phase of institutional bilingualism, also recommended in Book I, is being taxed up, namely, "bilingual districts" where federal, provincial, and municipal services will be provided on a bilingual (English-French) basis if the official-language minority constitutes 50 per cent of the dis-

trict's population. The table below shows the number of bilingual districts recommended for each province by the Bilingual Districts Advisory Board in March 1971.¹⁷

TABLE I
RECOMMENDED OFFICIAL BILINGUAL DISTRICTS BY PROVINCE,
MARCH 1971 AND AFTER 1971 CENSUS

Province	No. in 1971	No. after census	Total
Newfoundland	1	Lafayette	1
Prince Edward Island	1	—	1
New Scotia	2	1	3
New Brunswick	entire province	—	1
Quebec	entire province	—	1
Ontario	12	2	14
Manitoba	2	2*	4
Saskatchewan	1	2	3
Alberta	2	2**	4
British Columbia	1	1	2
Northwest Territories	1	—	1

* includes Winnipeg.

** includes Edmonton.

What would constitute "the language rights," to use the terminology of Book I, in each bilingual district?

We believe that, in bilingual districts, municipal councils and other local government bodies should be required to permit either official language to be used in their deliberations. All by-laws and regulations should be recorded and printed in both official languages.

All courts within bilingual districts throughout Canada should permit pleadings in both English and French and should provide, whenever necessary, appropriate translation services. This applies to both federal and provincial courts; lower courts should be truly bilingual or equipped to function fully in both languages. All forms and court orders will have to be drawn up in both official languages. Bilingual stenographic and interpre-

tation services will have to be available, and this may require travelling teams. As we have already seen in our study of the bilingual provinces, the courts of appeal will have to offer similar services.

On the administrative level, the creation of bilingual districts will have important consequences. All federal and provincial offices located in a bilingual district will be so staffed that residents can communicate in either English or French, orally or in writing. This does not mean that all members of the staff must be bilingual—a certain number of bilingual employees will suffice to guarantee these services. Letters and inquiries will be answered in either language. Forms, notices, information sheets, and so on will be bilingual or available in either language. Signs will be bilingual (or possibly, in the case of road signs, non-bilingual).

Local governments within a bilingual district should make all administrative services, written and oral, available in both official languages, in the way described in the preceding paragraphs. Priority should be given to personal services—those rendered by welfare officials, municipal hospital staffs, and police. But in due course French-speaking and English-speaking citizens can expect to be served in their own language and, whenever possible by someone who understands their culture."

So much, then, for the bilingual extension of Book I. The impact of official bilingualism on the situation of today's Ukrainian Canadians may now be clear to most of you, at least in outline form. But let us probe more deeply, for Book I was not the only volume to be issued by the Commission. Book IV followed in 1968. It was a long time in coming. For much of 1963 and 1964 various groups throughout the country had busily prepared briefs for submission to the Royal Commission. In Edmonton at least five separate briefs known to the writer were presented by the Ukrainians. Significant also was the fact that, outside the French and the Scandinavians, no other ethnic groups to the writer's knowledge submitted a brief, and the Scandinavians did not even bother to appear before the Commission. The situation of the Ukrainian Canadians, parti-

early in western Canada, where they are supposed to be strongest, is thus much worsened by the fact that most other ethnic groups, secure in their possession of motherlands in Europe, do not concern themselves much with the survival of their subculture in Canada, and even recent immigrants are usually indifferent to the rapid loss of language.

Book IV, issued in December 1969, showed its awareness of the lack of cohesion among ethnic groups by rejecting outright any notion of a "third form."¹⁴ Nonetheless, it gave the Ukrainians the opportunity to re-assert their cultural aspirations, including measures to reverse the rapid deterioration of their linguistic position. No other groups stirred. The Ukrainian reaction was spearheaded by a new and vibrant force, the Ukrainian Canadian University Students' Union (UCSU), consisting largely of second generation youth—the sons and daughters of the third immigration. An impressive assault on Ottawa by UCSU's executive in Toronto in the spring of 1970, under the leadership of Bohdan Kravchenko, a Ph.D. student in political science,¹⁵ brought forth partial support from the Department of the Secretary of State for several field workers, who, in addition to numerous other tasks, began to organize a series of what came to be known as multicultural conferences.¹⁶ Each conference accepted "the Ukrainian fact" in Canada, frequently in sharp terms, especially where the speakers were Canadian-born, strong personalities, secure in their status as Canadian citizens and convinced that, after almost eighty years of Ukrainian settlement, it was high time to give reality to well-worn claims about Canada being a mosaic and not a melting pot like the United States, or Canada valuing cultural diversity or cultural pluralism, or Canada being a multicultural nation.

The work of the students cannot be praised sufficiently. They had mastered some of the concepts and techniques of student power, two of which stood out: (1) the concept of community development to help the individual regain his dignity as a person, and (2) an audacity toward the powerful which even the latter could not help but admire, if for no other reason than that it was refreshing after years of dealing with the apocryphic national executive of the Ukrainian Canadian Committee in Winnipeg. The students also tried to keep abreast of

recent technological developments like cable television, which could make it easier for Ukrainian Canadians to retain their sense of pride in Canada without having to be ashamed of, or to give up, their ancestral roots. The students were fluently bilingual in English and Ukrainian, and some were even trilingual (having mastered French), all of which was living proof that a broader interpretation of bilingualism was needed than that emanating from Ottawa for almost ten years. One could learn to speak English without an accent (a long-standing aim in North America on a par with using marijuana) even while retaining fluency in one's mother tongue. Lastly, the students were deeply conscious of the situation in the Soviet Union. They knew much about the unremitting Russification of the masses and the equally relentless opposition to intellectual dissent. As a result, they were language-and-freedom oriented to a high degree and deeply disturbed by the precarious position of Ukrainians in Canada and abroad. To them, the most promising ideological umbrella under which to launch a revival of the "Ukrainian fact" in Canada was multiculturalism. What they had difficulty articulating was the place of languages other than English and French in a multicultural society. This the writer of this paper tried to provide in another paper entitled "A Just Language Policy in a Just Society," the basic ideas of which emerged at the multicultural conference in Edmonton late in August 1970, and, with slight modifications were, given wide currency subsequent to their presentation to the Manitoba Ethnic Congress six weeks later. The main thrust of the paper was multi-dimensional bilingualism, a fancy term for multilingualism—a term which the most powerful in Ottawa find most distasteful. However, it was stated then and warrants repeating now that

Multiculturalism can be the way even in a bilingual Canada. The two are not mutually exclusive. Everything depends on how mechanically bilingualism is applied to the various parts of Canada and to the different life and career interests of the people in Canada."

The pressure on behalf of multiculturalism, as opposed to what is undoubtedly much simpler, biculturalism, had its effect,

and on October 8, 1971, Prime Minister Trudeau, much to the dismay of some of the most prominent spokesmen in Quebec (including Premier Bourassa),¹² issued an official response to Book IV, which openly espoused multiculturalism within a bilingual (English-French) framework.¹³ The response was clearly a compromise which unfortunately will not help the Ukrainians as much as some wish to believe.¹⁴ The emphasis on French continues at the centre—which emphasis sets off strong currents which affect the linguistic and cultural climate or atmosphere in the entire nation. Increasingly other languages are relegated to the status of third languages, a term currently very popular in Ottawa. But trilingualism, given North America's traditional antipathy towards the learning of languages, is not an easy alternative. Regional bilingualism (i.e., English-Ukrainian, English-German, English-French, etc.) might have a chance if properly encouraged. But regional bilingualism is out; multiculturalism and institutional (English-French) bilingualism are in. Yet for Ukrainian Canadians individual bilingualism on a regional basis as distinct from any form of institutional bilingualism, is the indispensable prerequisite to a meaningful multiculturalism—a multiculturalism which has a broad linguistic dimension and is not alienated or confined to folk dancing, native costumes, special foods, embroidery or cross-stitch on highly fashionable women's clothing, decorative arts such as Easter egg painting, instrumental music or even folk songs (including Christmas carols) with words which few understand or care to learn. Such a truncated multiculturalism may satisfy the integrative or assimilative efforts of the local "Citizenship Branch" or "United Nations Club," but it can hardly please Ukrainian Canadians whose language is under siege everywhere and who therefore, along with the French Canadians, may rightfully claim that "We too are not a people like the others" and need special consideration and aid.

What form might this aid take to make multiculturalism viable even within the government's bilingual framework? The question must be posed in this way, for the compromise is very real and institutional bilingualism will be a fact of Canadian life for a good long time, perhaps forever. First, the French Canadians must come to understand that if English-French bilingualism is pushed so hard as to make it difficult to learn

Ukrainian and other languages, then these languages and the substratum they contain will disappear in a very short time and French minorities outside Quebec and New Brunswick will be left alone to face the sea of unilingual Anglophones who already surround us on all sides. In short, what could easily emerge is an unpleasant (Ukrainian militant and vindictive) linguistic backlash in favour of English unilingualism led by the alienated children of the so-called third-language groups. Secondly, state aid must be secured for two years of pre-school or kindergarten (*nashchek*) education in parental language schools in which Ukrainian is eventually the only spoken language. Thirdly, English-Ukrainian elementary public schools (similar to Jewish schools) which spend one half-day on the authorized curriculum in English and the other half on Ukrainian studies in Ukrainian need to be established. With Ukrainian a language of instruction for 50 per cent of the elementary school day and with courses in Ukrainian history, literature, and arts and customs, taught in Ukrainian in order to give the study of Ukrainian a living base, Ukrainians might well be encouraged as a language of study at the high school level. Not to begin at that level with little or no cultural support is largely a waste of time. The study of Ukrainian language and culture needs to be moved into the early years for the more effective mastery of both. Fourthly, intensive or immersion courses in language at the post-secondary level need to be made available in order that a child of Ukrainian background who has opted for French in the schools may acquire fluency in Ukrainian if desired, or fluency in French where the choice in the schools was Ukrainian and career patterns later dictate the need for a working knowledge of French. Lastly but no less significantly, the mass media (and especially television), hitherto so unresponsive to North America's rich cultural diversity, needs either to program that diversity or else admit frankly the political shame of touring a diversity whose reality must never manifest itself in the classroom, on the screen, or on the newsstands.

But how does one reap such benefits without power. In short, we are back where we started, and the situation of Ukrainian Canadians today is a vicious circle in which permissiveness chases needs through a multitude of words in the form of briefs and speeches, which governments can ignore at will.

or which they can submit to their own purposes prior to election time in the name of the most convenient clique of the hour. As effective as the university students have been, no one should conclude that they are typical. Ukrainian youth organizations have little contact with the vast mass of Ukrainian-Canadian youth, and this includes even the children of post-World War II immigrants. The city homogenizes everything and it is certainly taking its toll of ethnicity.

Must one, then, end on an entirely pessimistic note? Not necessarily, but the hopeful cord of the future is as yet a very thin string. In October of 1971 the Ukrainian business and professional clubs met in Winnipeg and organized a national federation which they are determined will not be still-born like the effort in 1965. The main purpose of the federation is to re-investigate the Ukrainian Canadian Committee (in existence since 1945) by doing some of the things which the Committee now does badly or not at all. A serious shortage of funds, as in so often the case, is basic to the difficulties of the Ukrainian Canadians. Whether the business and professional segment is willing to rectify this aspect remains to be seen. The average age of the club in Edmonton is fifty, which is probably typical. Most of the older members see their allegiance in other Ukrainian religious and lay organizations. The hope of the future is therefore with the younger members, alienated by the latter organizations. Among Ukrainian Canadians, these younger members are at present largely rootless. If they can be made to see the seriousness of the situation which presently faces Ukrainian Canadians, they could make all the difference, for then their national federation can become a well-coordinated, strong organization, able to unite what is now badly divided and to lead what is now largely adrift without anchor or rudder. It is not unusual for native-born sons to lead their foreign-born fathers. It is high time the native-born sons of the first and second immigrations began to take over from their hapless native-and foreign-born fathers.

Yet the place to make the most significant impact is at the local level. In other words, it is hardly realistic for business and professional men to think of re-investigating the Ukrainian Canadian Committee at the national level if they do not take control of KUC at the local level. This in effect is what hap-

passed in Edmonton in June, 1971. It happened because after almost twenty years the various groups which have always constituted KUK had no check-mated each other that it was impossible to bring forth a new executive. It happened because two members of the nominating committee, Hlorena Celestie Suchowersky and Kost Tryvchik, long-time leaders within UNO and TYU respectively, showed their statesman-like qualities by recognizing that only through a strong Ukrainian community in Edmonton could their own organizations survive. It happened because a number of very able members of Edmonton's Ukrainian Business and Professional Men's Club agreed to represent several of the organizations which KUK coordinated. The result is an executive which is at least ten years younger and on which all members of the second and third immigrations and descendants of all generations. The result is an executive in which the numerous petty squabbles of the past may soon be only a memory. The change will come if the ways of the business and professional world rather than personalities would invade ethnic politics and politics and dominate decision-making. Such is my case in the hope—it is, I might add, the last hope, at least for me.

NOTES

¹ Based on Royal Commission on Immigration and Multiculturalism, Report, Book I (Ottawa: Queen's Printer, 1971), 20-21, 25, 26, Book IV (Ottawa: Queen's Printer, 1971), 20-21, 24-25.

² "Multi-Culturalism," *Business* (Human Resources Research Council of Alberta, Edmonton), IX 141, Nov. 1971.

³ For one of the best introductions to the subject, see special issue on "Multiculturalism and Education," *The Journal of Education*, University of British Columbia, Vancouver, No. 4, January 1966, 112-20.

⁴ M. Wade Hill, *Canadian Studies: Studies of French-English Relations* (Toronto: University of Toronto Press, 1966); G. Grignon and R.C. Holand, *From Quebec* (Toronto: The Macmillan Company of Canada, Limited, 1964); P. Desbarrats, *The State of Quebec: A Decade after the Year of the Quiet Revolution* (Toronto: McClelland and Stewart, 1964); R. Cook, *Canada and the French-Canadian Question* (Toronto: Macmillan, 1966); R. Cook, *The Maple Leaf Forever: Essays on Nationalism and Politics in Canada* (Toronto: Macmillan, 1971).

⁵ For one of the more definitive studies, see R. Wade, *The French Canadian 1864-1867*, 1967 ed., 2 vols. (Toronto: Macmillan, 1968).

The writer has developed the outline of the United and other generations more fully in "The Impact of Bilingualism and Biculturalism on the Ukrainian Ethnic Group in Canada," unpublished address to the Ukrainian Business and Professional Men's Association, Edmonton, May 20, 1970, mimeo, 21.

10 Report, Book 1, 20011.

11 House of Commons Debates, 1971, vol. 8881.

12 Edmonton Journal, Jan. 20, 1971.

13 Report, Book 1, 190.

14 Winnipeg Free Press, Oct. 21, 1970.

15 "Recommendations of the Bilingual Bicultural Advisory Board," March 1971, Information Canada, Ottawa, Ontario, Catalogue No. 92-0071, 22-27.

16 Report, Book 1, 110-12.

17 Report, Book IV, 13.

18 For an interesting attempt to infuse new life into the concept of ethnicity in Canada, see his "Toward a Development of Multiculturalism," Report of the Conference: Multiculturalism for Canada, [Edmonton: Department of the Secretary of State, Citizenship Branch, 1971, 79.

19 For a list of conferences organized by the students and several of which they were present, see my article, "The Federal Government, Multiculturalism, and Education in Canada," in the most recent issue of *Horizons* (published by the Federation of Ukrainian Student Organizations of America, Conshohocken, Pa.)

20 Report of the Manitoba Mosaic (Winnipeg: Queen's Printer, 1971, 75.

21 The exchange between Horvath and Truhovec has not been cited. For Charles Ryan's reaction, see his answer (mimeo, 4 Oct., 1971.

22 House of Commons Debates, 1971, vols. 8545-48, 8589-91.

23 The point is developed more fully in the article mentioned in note 18 above.

ОПІЯД СУСПІЛЬНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ НА ЕМІГРАЦІЇ

Степан Рибаківський

УКРАЇНСЬКИЙ СОЦІОЛОГІЧНИЙ ІНСТИТУТ У ВІДНІ ДО УКРАЇНСЬКОГО ІНСТИТУТУ ГРОМАДЯНОЗНАВСТВА В ПАРИЖІ

Хочу оповісти про два періоди в історії української науки організаційної сфери: української наукової соціологічної думки, що почали і ділячи ніколи першої світової війни та після першої світової світової війни — на еміграції у Відні і в Парижі в 1920-их роках і згодом, а саме про розвиток, організацію, діяльність і наслідки праці Українського Соціологічного Інституту в Відні і Українського Інституту Громадянства в Парижі.

Я вважаю ці дві інституції першими середніми українською соціологічною наукою, бо до цього часу не було в нас ні ніяких організаційних соціологічних студій, ні ніяких соціологічних, ні перших наукових галузей, ні було ніяких організаційних основних і методичних заходів, ніяких досліджень і робіт.

Вірніше другої половини XIX ст. і на початку XX ст. до першої світової війни ми мали ряд видатних учених, які досліджували і збагачували свої думки цією працею з діаметрально протилежних точок, але вони не були організовано пов'язані на науковому середовищі і на методологічній основі соціологічної теорії. Ні одна з них не створювала нових теорій суспільства та його суспільствознавства ніяких середніх проблем суспільного життя. Основною задачею створити нову науку соціологічної науки не ставили.

Про Науковця Товариства ім. Шевченка у Львові існувала до першої світової війни „Суспільно-Економічна Спілка“, яка почала в 1909-1912 рр. три томи „Студій з історії суспільства“

науки і статистики", в яких здебільшого багато цікавих краєв
в різних рівнях галузеві суспільства науки, цікавим для соціологів як матеріал для етнологічних студій.

Але першай, що вказало дослідники питання про необхідність вивчення суспільства на основі „власної його власної природи” — це був професор Михайло Драгоманов (1841-1895) та його ученики Сергій Павликовський, Олександр Русак, П. Чубинський, Микола Шер, Олександр Петелин і інші, Пізніше: Михайло Туган Барановський і Володимир Кістяківський.

Але при цьому треба зазначити, що наука соціологіч
тикою у світовій системі науки зростає здебільше для себе ще
на переломі XIX і XX століть, внаслідок кризи на існуючих до перелому
галузей науки. Подібно зростає політичеських суспільства і дер
жавних інституцій та відбуваються соціологічних експериментів в історії людства в період десятиліттям XX-го століття,
та, після першої світової війни та політичеських революцій, що погіршили економіку суспільного ладу майже всіх континентів та, вперше зростає політ. наука в суспільній структурі
ї в політичеській культурі і свідомості — країнах перш за все
вона зростає внаслідок і зростає нові суспільні зміни та їх науково вивчення. Про це свідчать помітнішим шляхом
розвиток соціології в усіх країнах світу після першої світової
війни.

У нас, українцях, на науку бачили цей світовий рух
соціологічної думки, що особливо помітним серед діячів
першої і другої. Серед української політичеської свідомості зростає також у 1890-их роках зростає бачили і конкретній
але помітним організувати цю галузь науки.

Сталося це на ініціативу і заохочення великого історика
України і її першого президента, проф. Михайла Грушевського.

Український Соціологічний Інститут у Відні

Михайло Грушевський відїхав з України на еміграцію в березні 1918 року, з нічим власним державним уряду УНР і ЦК Укр. Народн. Сов. Рад. — організувати в Європі науковий центр політичеської роботи соціологічеських суспільств, науковців і політичеських діячів про українську інтелектуальну

ну першу та для української діаспори загалом із середньою освітою в Європі в інтервій української еміграції. Рада Міністрів УНР і Центр Ком. УНРР виступали позитивною владою на користь заходу М. Грушевського на зордан та на його інтелектуальну працю на зорданом. В лютому березня 1912 р. він виїхав в грецьке політичний дієвці, а 18 квітня був уже в Парижі.

Упорядковані двох відомих науковців Грушевський візія була французькою й українською мовою та візія релігійно і конфесійно і різномірною візіями європейськими політичними і державними дієвці, в тому числі з доброю освітою йому проф. Тимом Мисиріком, президентом МСР. Прибувши в Європу, Грушевський мав певної планки, щоб найкраще використати свою візію. Мав інакше, — як він казав у своїх спогадах в того часу — був у нього план створити в Парижі із закордонним країн історико-культурний центр на зордан візному, історичному або інтелектуальному рівні національного культурного центру в Парижі. Та політична ситуація і певний історичний ситуації змушували його державно-політичний центр із закордонним дієвці міжнародними реєстрації європейського Союзу, щоб на його реєстрації мав інформаційний журнал французькою мовою "L'Europe Orientale". Для ведення власної української пропаганди і політичної діяльності мав Грушевський т. зв. „Комітет Національної України“, який при тому мав міжнародні візіями та зборивши фонди для ведення інформаційної літератури.

Виступав на національну культурно-інформаційну працю, Грушевський адомітно бачив створити для України як культурні мови візіями і тривали дієвці. Він розумів, як організувати повноцінний український науковий центр. Як учень-історик і добрий знавець візіями української архітектури в усіх її аспектах у мистецтві і в політичній. Грушевський розумів мав науковий мислення європейським науковцями і політичній парадигми. Він був переконаний, що візіями мислення теорії європейства, його мислення і його мислення для візіями науковим мисленням мав українським національну і державно-культурну політику візіями мислення національного мисленням мисленням, як до організації візіями дієвці в мій культурі. Деякі Грушевський обурюються потреби створити політику українським інституцією на зорданом, у мій мисленням та мав мисленням розвитку мій мисленням рун національного дієвці у

формі спільної організації цієї нової науки. Після за ван Грушевської пооди були до уряду Української Народної Республіки свої „Діло Українського Соціалістичного Інституту“, а також виставили таку мету для нього:

1. Слідати на соціальному рівненні науки і на соціологічними досліджен та конструювати їх результати для українського громадянства.

2. Уточнювати зв'язки з інтернаціоналізмом і соціалістичними організаціями, які розвивають гуманістичну соціальної дум, і представляти в них українському громадянству.

3. Інформувати їх про український соціальної дум і українську літературу.

Сам Грушевський так уявляв собі завдання Українського Соціал. Інституту. Він писав: „У своїй галузі виступати гадом таланту *У. С. І.*, який на об'єктивних історичних і соціальних дослідженнях партій, практикою від їх проведеном надру людей, знайомленням їх соціальної науки, для їхньої мети українському соціалістичному руху і нової інтелектуальної еліти. Краще на його об'єктивності для розв'язки своїх наукових завдань.“

На початку був навіть замірля Інституту у Женеві, щоб зв'язати перші кроки його діяльності з традицією профі Михайла Драгоманова в 1870-1880-их роках. Однак М. Грушевському не вдалося в новій емі мі здійснити свого проекту, хоч деякі кроки від уряду УНР одержав. Слідом Інституту став *Відом.*, що був у тім же центрі української соціальної міграції.

За час, коли *У. С. І.* май розвинути свою діяльність, май перемкну діяльність, яка мала бля повільних кроків, — початковий період його діяльності обмежився на два діяння: узагальнювати українських людей і соціалістичні та організаційні *Відомості*.

Публічні лекції.

З роботи *У. С. І.* організували лекції і навіть 1900-11 ряди публічних лекцій, виступів і дискусійних конференцій для українського громадянства, а окремо для студентства, а теж мали соціологі, суспільних наук і історії української революції.

Мія іншими завданнями: М. Грушевський „Генезис соціологі“, В. Старосольський „Теорія мислі“, Д. Антонович

„Соціалістична вісниківка розвитку нації“, М. Праг „Державні і соціалістичні суспільства“, М. Чехія „Книга соціалізму“, В. Мадрид „Соціалістична солідарність“, І. Штутгарт „Коллективізм і соціалізм“, Мюнхен Школьна „Нова солідарність“, П. Харків „Історія української революції“. Під час цієї активної діяльності Інституту створили і створювали значний сукуп фактичних і дієвих матеріалів Ф. С. І.

З нагоди З'їзду науковців Михайла Драгоманова у Львові Ф. С. І. в місяцях листопад й грудень 1920 р. в Празі й у Відні публікували повідомлення про науковий уклад українського громадянства і громадянських гостей. Довідки про роботу Драгоманова в політичній і науковій діяльності українства нагадали М. Грушевський і Нікола Школьна.

Бібліотека Ф. С. І.

Першою рід організації Інституту займалося три головні завдання бібліотеки, а чия треба було особливо помістити. Це наукові книги не тільки українською мовою але й на прості мови з рідного. Створено доклади науки і цілу бібліотеку, яка складалася з різних головних відділів: соціалізм, економіка, соціальна економіка, публічне право, історія культури, загальна історія. Бібліотека була організована спочатку в 1920 р. в Карловому університеті в Празі, а згодом професор етнологічного історії Н. Кудяк, і членики у Відні. Згодом була перенесена до Відня, бібліотекою користувалися українські громадяни і студенти, які діяли на соціалістичних студіях. Згодом частину бібліотеки перенесли в 1924 р. до Києва при адресі М. Грушевського на Герарду.

Та головним предметом діяльності Ф. С. І. залишалися публікації. Між ними помітний сукуп знаменитих матеріалів Інституту. У рамках Інституту проф. Грушевський розпочав велику видавничу діяльність, яка включала до себе цілий науковий апарат, які не втрачали політичної своєї ваги як науковців і міжнародної справі а діями теоретичної соціалістичної та гуманістичної, як також науки колективістичної державної справі з історії української революції й державного будівництва 1920-1921 рр. та з історії української соціалістичної думки. Зокрема історичні праці Христини і Леопольда з публікації знаменитих документальних матеріалів,

жидуть спочив у нашій історіографії. Праця Володимира Старосельського „Теорія нації“ залучила увагу ділової еліти української еміграції, а як „націоналізм“. Праця М. Грушевського „Початки громадянства“ — це перша, основна й досі невпернена в українській еміграції праця з ділової соціальної політики. У віступній слові цієї праці М. Грушевський перше замовляв оцінку соціальної як науки, передусім підкреслює її велику актуальність. Він пише: „соціологія — це найбільша соціально науковота з усіх наук“, а вступ до цієї науки він уявляє „розбудовою знань до певних соціальних й економічних діяльних елементів життя у ній сфері“. Це великий, даремний, зниклий шанс великого вченого вченого для дружнього молодого покоління української інтелігенції.

З огляду на нашу академія публікацій Українського Соціологічного Інституту у Львові наведемо коротко перелік і теми цих публікацій:

Михайло Грушевський — „Нарис Історії України“ (французькою мовою) 1920.

„Аннали української літератури“ (франц. мовою) зі статтями М. А. Шайбля, професора Collège de France.

Михайло Грушевський — „Початки громадянства“ (романська соціологія), 1921.

Михайло Грушевський — „З початків українського соціального руху — М. Драгоманів і київської соціалістичної групи“, 1922.

Павло Кристіан — „Застіг і впливи до історії української революції 1917-1920“, том I-IV, 1921-1922.

Володимир Старосельський — „Теорія нації“, 1922.

Микола Пірек — „Держава і соціалістичне громадянство“, 1922.

Катерина Грушевська — „Проблеми економіки, мови й культури“, 1922.

Михайло Лозинський — „Галичина в 1814-1920 рр.“, 1922.

Михайло Грушевський — „З історії політичної думки на Україні“, 1922. Ця стаття вийшла була вже друкованою у Львові, а друкарні ІНІІ, хоч від фірми: англійською мовою Ukrainian Sociological Institute.

Публікації, виходять під ч. 1 і 2 (журнал Історія України М. Грушевського), викладали соціальні соціологічні і правові з боку професійних вчених, спеціалістів славянства:

проф. Зенка в Прагу і віцею проф. В. Бернштейна. Також членом комісії, м. ін. проф. свіжозаручений історії на Карловому університеті в Празі, Ернст Шідло, працював також діяльними Українського Соціалістичного Інституту в Празі, уринував під час перебув М. Грушевського в Празі науковою місією з метою на відступити частину свого кабінету для офіційного Інституту.

Подальші зміни творів під В, К, В були переміщені в Нью-Йорку в 1950, 1958 і 1970 рр. у виді "Червоноцвітлик і „Червоної Калитки“.

Відзначена діяльність У.С.І. у Празі була ведена в першому році при допомозі кредитів, які надітернули уряд ГНР; але із часу відмовлення Польи відізначити Комітету Насильничої України, який мав місією з українськими організаціями в Америці і відрив для своєї інформаційної праці гроші, Ф. С. І. перебивав ті фонди, які уможовляли великою ризикою виживати. В дальній діяльності Ф. С. І. його фінансово багато були грошима відрах, організаційний серед української еміграції в Америці. Про ці місії М. Грушевського чи Ф. С. І. з американськими емігрантами читали окремо в статті М. Антоновича в журналі „Український Історик“, 1960, ч. 4 (26), написаний на основі документів (листова), які є в архіві УНААН-у в Нью-Йорку.

Український Соціалістичний Інститут у Празі існував і діяв до смертю М. Грушевського на Україні в початку 1934 року. Тут не була тільки переміщена діяльність і ціла офіційна Українського Соціалістичного Інституту.

Український Інститут Громадянства в Празі

Другим українським науковим центром соціалістичних студій та дослідної праці на еміграції в 1920-их роках був Український Інститут Громадянства в Празі.

Вступивши врозум для вступити тієї самої організації з широким спектром діяльності була Українська Соціалістична Партія, заснована в Празі 1 жовтня 1923 року з ініціативи голови Українського Громадянського Комітету, міністра земледілля серед ГНР, Миколи Шаломова, на установчому зборі якого він доповідав про завдання партії. У доповіді сказано: „В нашій час, наша соціалістична партія також мала, що мавби урядові політичний край здійснювати цілі“

варком й урядом її в зв'язку як окрему й обов'язкову діяльність, репрезентанта української культури панової держави на цю галузь варком надорядковому уряду, повинні вести роботу на цьому полі, як почала свого часу М. Драгоманів, С. Подоляк-Синько і інші". (Держав. „Вісник України", 1923, ч. 12, ст. 249).

Виявляло таке товариство на дуже потрібна, узагальнює статус і вибрало першу організацію, яка впровадила окремої року виконати спроби соціальної праці серед української еміграції про актуальність соціологічних студій на конференції виконати повноважень Інституту для реалізації й організації цих студій і фактично підготувала її організацію.

Для 1 листопада 1924 року був організований в Празі Український Інститут Громадянства, який впровадив всілякі роботи свого вивчення, від спеціальних проведень свого галузь-директора, М. Ю. Шаломова, виконати велику роботу в ділянці українських соціологічних студій.

Працьовий Інститут не був організаційним продовженням українського Інституту. Він почав свою діяльність від цього останнього, на підставі власного плану та власних організаційних методів праці, і був повністю незалежним та автономним щодо завдань для здійснення своїх завдань.

Але мета і завдання обох Інститутів як науково-дослідницьких ретельно були ті самі.

Працьовий Інститут існував до 1932 року, коли до нього його директор й виконавець — Максим Кирилович Шаломов.

Трибу науковцями, що працювали Інституті свої статус та власні організаційні членство і спільна співробітництва, відбулися свої формальні загальні збори, на яких вибрався директор Інституту та вирішували питання і шляхи праці, стало інформацією громадянства про свою діяльність та утримування з наміром повною мірою мігрантів своєї місії. У статуті Інституту, де говориться про його завдання, читали:

„Діяльність серед українського народу розв'язати праць Інституту і загальні соціологічні завдання, здійснювати українські народні волю в повній узагальненні громадянства в світовій справі, а також соціологічними членами громадянства та одобрено української соціологічної думки”.

Шляхи і методи для здійснення завдань Інституту були

зміщеної в його статуті, а. ім. такі:

1. Наукове проведення в Празі Інституту українську наукову діяльність на основі офіційно-наукової методики...

2. Притримуватися до праці в Інституті фахівців української української сил...

3. Житий повільний зв'язок і контакти з українцями і організаціями інших країн і країн, де розробляються цілі для Інституту українська...

4. Дієвість над розробляються в Інституті українська...

5. Заснування повільних дослідницьких установ на місці...

6. Шкільний відпочинок, асистент, діяльність членів Інституту...

7. Видання друкованих часописів, бюлетенів, збірників, брошур, ліній...

8. Укладання Об'єднань, читальня, друкарня і матеріали, музика, кіно...

9. Укладання книг і збірники статистичних матеріалів з науковою метою...

10. Складання гідів і конференцій для обговорення проблем, що входять у програму праці Інституту...

11. Використання всіх можливостей для досягнення повільних цілей Інституту.

Український Інститут Громадянства в Празі виконав у свою програму якої соціологія: діяльність дослідницьких студій суспільства (теоретична, абстрактна соціологія), конкретно-наукове вивчення окремих національних суспільств і вивчення практичних суспільних проблем (суспільна політика).

У. І. Г. зовсім несподівано практичний, який навіть не мав українському відрозуміння, що зі злиху привітного зміркування в своїх вивченнях повинно містити на групі офіційної науки і спільно користуватися її абстрактними в своїй вивченні суспільно-теоретичній роботі. У. І. Г. стояв на твердому, що в суспільних науках користь бути тісною зв'язком із життям. Шкільна на вивченням може стати на корисній рівень лише після того, як зовсім спільно стане наукою. Але повільна може стати науково тільки на групі соціології. Відрозуміння українського народу є великим викликом на Схід Європи. Нікому іншому, як діячам того відрозуміння треба інтелектуально залучити український від того відрозуміння. Іншого способу, як організувати суспільні соціологічних студій, нема. Народ, як

Етиме доведена, що не безцінна переконаність, що не розбратанення в суспільних справах, стаде жертвою матеріальної амаліції мілітаризації і суспільно-громадського життя. Свідомість того ясного зобов'язує до найбільшого зусилля: для суспільно-виробничої праці нема ніякого жалю, як організація соціалогічного виконання праці, коли ніякого не лише немає тіла, а й розуміння на свободі.

Малочисна урядова організація державної соціалогічної праці, треба уявляється собі користуватися зусилля представників кожного народу, таким повсякчасним, який на національній основі аланної мислі, її форми, її просту чи дивовижну, може виробити найкращу зброю для себе в його спільності на терені ідеально гуманності і волі та влади однієї й іншої.

На урядових зборах членів „Мазаринського Соціалогічного Товариства“ в Парижі, що відбулися 13 січня 1928 р., організаторами якого були цілий ряд членів урядових і громадських діячів — серед інших гостей були представники У.І.Г. і організатори, а також відзначили особливе значення соціалогічної для народів, відромовили в такому смислу існування.

Організація праці У.І.Г. і як вона була виконана

На чолі Інституту стояли Дарквіль в складі 5 осіб:

Директор Інституту, він же науковий відділом соціалогіч і політики, Миссис Шалом; науковий директор Інституту і голова народної комісії, проф. О. Ейхенвальд; науковий відділом народознавства, проф. Л. Пеллукані; директор архітектурно-мистецтв, П. Грегорио, та технічний секретар, д-р Микола Мандраки.

Були три відділи: народознавства, економіка, соціалогіч і політика.

Товариство Інституту:

1. Ейхенвальд, що отримав з 3 відділів: політика громадознавства в сумі 8.000 франків, представителі громадознавства М. Шаломала 2.500 франків і загальної відділі для збірочні 1.500 франків.

2. Фаринельскі Музей-Архів. Десяток тисяч документів і матеріалів про економічний рух українського народу.

3. Фаринельскі Релігійний Університет. Це рік народного університету з курсом українознавства і суспільного науки.

На підготовлення лекцій на різні теми цинкоцукрового посвідчення, над розроблялися студентами (перемішано лекції і робітничі) в різних країнах світового світу. Програма навчання була введена в предметі лекцій на окремі теми, від 5-18 років одні теми, Кількість студентів — понад 200. Лекторською командою — понад 10 осіб. Курс був розроблений на два роки. Студенти підготували спеціальні видання. Виступи вчинили У. Р. У. виступили. Підготували видання в студентів.

4. Кабінет вивчення Шкорулі.

5. Кабінет вивчення соціологічних доктрин — ген. Вільям Піррі.

6. Семінар доктрин теоретика Шенгена — проф. Л. Шенген.

Картонна науково-дослідницька матеріал — 52 розділи.

У березні-квітні 1927 р. М. Шенген виїхав до Америки для паролетів до'їзду. На відрядження американський соціолог — проф. Рокс, проф. Чейна, проф. Сорелла та проф. Грентоні.

У грудні 1927 р. був вивчений Н. Грентоні до Америки для до'їзду з українськими організаціями, в окремі доповіді і програмні студентів до Українського Радикального Губернату. Об'їздив університети вивчення університетів.

У. І. Г. утворив університет на своїх вивченнях своїх до'їзду з різних науковими матеріалами і організаційними соціологічними студіями в Європі. Вона націлювало до участі в г'ляди соціологів у різних країнах, а також на міжнародні конгреси соціологів, — і в міру виконання був у них участь, виконання були своїх представників. Зокрема отримав запрошення на міжнародній г'ляди соціологів у Парижі 1928 р., на Іній конгресі вивчення соціологів у Відні 26-28 вересня 1928 р., на якому був участь в Іній У. І. Г. проф. А. Шенген, також був запрошений на міжнародній конгресі антропологів в Амстердамі 1927 р., куди, як і на Іній конгресі, вивчення були.

В різноманітних європейських соціологічних журналах домінялися через інформації про діяльність Українського Інституту Громадянства:

Д-р Е. Халоман — „Nova Societas“, Прага, 1926, ч. 17.

Д-р А. Ватра — „Civica Mens“, Прага, 1926, ч. 1.

Dr. L. v. Wiss — „Vierteljahrshefte für Soziologie“, Köln, 4 Jahrgang, Heft 4.

Про українську соціологію згадали в зарубіжних соціологічних журналах три статті директора **Ф. І. Г. Маскота Шансона**:

М. Шансон — „Українська соціологічна думка і праця“, *Sociologica Revue* — Прага, 1931, т. IV.

М. Шансон — „Українська соціологія“, *Чесна Мисль* — 1931, IV.

М. Šarvovský — „Sociologia in der Ukraine. Vierteljahrshefte für Soziologie“ — Köln, 1932, v. 1-2.

Науково-редакційний склад Інституту: (1932 р.)

Діловий член Інституту був **М.**, а науковими: **А. Ваган, Н. Нівець, В. Харит, Е. Халюк.**

Членом кореспонденції **М.**, членами проф. були, проф. **П. Сорокін, І. Штрайхберг.**

Член і зарубіжним Інституту писали і виходили ряд вісників. Підготували праці (більшість надруковані), напр.: Проф. **Л. Штанський** — „Соціологічна методика в літературній критиці“; **д-р Гурко** — „Соціологічна теорія мас“; проф. **С. Ручка** — „Наша соціологічна мисль“; ген. **Петрич** — „Німець і українство: соціологічна теорія оборони мас“.

Виходило цілий ряд перекладів:

Крейбі — „Поняття етнос“, **Еркс** — „Соціологія“, **Л. Ф. Шен** — „Загальна соціологія“, **Аллендрей** — „Соціологія теорія“, **Челлен** — „Державна як форма життя“, **Маскота** — „Чесна праця“, **Долонський** — „Суспільні акваріуми“.

Укладали багато збірок і листів у Празі й інших містах Чехії на основі. Шлях писали подібно деякі цілий том: **В. Петрич** — „Теорія соціальної конфлікти і війни“.

М. Маскота — „Соціологічне вчення в Словенських Державі“.

М. Штанський — „Українська еміграція в Словенських Державі з соціально-психологічного погляду“.

Видавничий діяльність **Ф. І. Г.**

Заказали і вийшли Інституту кілька книг української:

Михайло Драгоманов — „Добрий теорія“, том I. Прага, 1932, стор. 412.

- Іван Івасюк — „Кубань, економічної парції“.
- Павло Сурганович — „Нариси з історії революції на Кубані“, т. I.
- Камуїла Халасова — „Система соціології (в парції)“, Прага, 1937.
- Микола Шпановал — „Проблеми демократії проф. Т. Г. Мисерина“.
- „Українська соціологія“, Прага, 1937.
- „Соціологія українського відродження“, Прага, 1937.
- „Логічна соціологія“, Прага, 1939.
- „Соціографія України“, Прага, 1933.
- „Соціологія України“, Прага, 1933.
- „Система суспільних наук і соціографія (варіоциенталізм)“.
- „Де питання про організацію українських соціологічних студій“.
- „Місто і село (соціологічної парції)“.
- Проф. В. Ковалюк — „Соціально-економічна структура сільськогосподарської кооперації“.
- Др М. Мисерина — „Націоналістичні концепції в міжнародному праві“.
- „Соціологія і проблеми суспільного життя в Сп. Ш. Америки“.

Орган Інституту „Сучасність“

Поміщення виходом Інституту в його видавничій діяльності в українській пресі було здійснено в роки 1933, 1936 і 1937 першого в українському українському соціологічному журналі „Сучасність“, який виходив за редакцією Інституту. Він виходив у Празі за редакцією директора Інституту Миколи Шпановала. Виходив три рази цього журналу в роки з 1938 сторін. В журналі опубліковані праці, які виходили Інституту, його співробітників і кореспондентів, а у всіх ділянках громадственности. Зокрема треба відзначити нові співробітництва з журналістами цього року економічної науки соціології, які виходили своїми працями в українській пресі „Сучасність“, відносності з організацією і посланням міжнародному праву Інституту. Наміщено авторів і редакційних працівників і діяльність статей:

Сторін українських авторів.

Проф. Дмитро Дорошенко — Обговорення літератури: „Укр. Акад. Наук, Міжних Сп. Коштов. Відділу. — Праці для вивчення історії західно-українського та українського права“. Київ, 1925.

— Рецензія: Проф. А. П. Соловйов — „Очерки истории украинской фабрики. Мануфактура в Геттингені“.

Проф. Володимир Коваль — „Соціально-економічна програма української господарської кооперації“.

Д-р Микола Владзиміх — „Національні основи і міжнародному праві“.

— „Соціологія і проблеми сучасного законодавства в Англії та в США“ (обговорення книги Фредеріка Мейнса Річмонда під тим же назвою).

— „Сучасне міжнародне право, його сурогати й політичні основи“.

Ген. хор. Едмунд Петріс — „До проблеми сучасної армії в зв'язку з андрійською трагедією в війні“.

— „Нові шляхи у військово-морських дослідженнях“.

Проф. Федір Шербина — „Проблеми сучасної економіко-географічної статистики“.

Сторін Миколи Шаповала (директора Інституту):

„До питання про організацію українських соціологічних студій“.

„Місто і село“.

„Нові соціологія (проф. Леопольд фон Віс — „Соціологія. Гешіхте унд Пдгешіхте“) — Вильгельм Гомпль“.

„Соціологія українського народження“.

„Українська соціологія“.

Сторін чужих соціологія — матеріал для „Спробівство“:

Кларі С. Богардус — „Збірка соціологічних дослідів в історичних перспективах“.

Артур Вайт — „Спроба чужої соціологія“.

Леопольд фон Віс — „Нарис побудовки системи науки про сучасний світ“.

І. Довгий — „Етнічної еволюція“.

Чарльз А. Келлер, проф. соціологія укр. в Мінусі — „Група та соціологія“.

Роберт Міхалек — „Соціалізм в Італії“.

Конрад А. Рее, унїв. Німеччини — „Після війни: історично-науковий дослід“.

Петріо А. Сорані, проф. унїв. в Мілані — „Огляд найновішої міжнародної літератури“.

— „Рейтингова соціалізм в XX столітті“.

Емануїл Халушак — „Система соціалізму“ (в перекладі).

Ф. Станіс Ченіа, проф. унїв. в Мілані — „Достіг розвитку в сучасній культурі“.

І. Швайкерт — „Місце марксизму в сучасній парадигмі“.

Навчання соціології на високому українському рівні: на вибірках в 1970-ні роки

Великою метою системно-наукової роботи української вибірки в ЧСР та Українського Інституту Соціології в Празі і реальним сферою організувати й координувати міжнародний освітній та науковий зв'язок — було відкриття та діяльність вибірок в українських вищих навчальних закладах.

Ця робота почалася в 1972 році, коли Українській Громадянській Комісії, на чолі якого стояв майбутній голова-директор Інституту Соціології, науковець Українського Педагогічного Академію в Подєбраді. На спеціально-координувальну місію Академії вперше вперше виступили: соціолог, соціально-політичний, статистика і економік. Соціологія, відомою з першого вибірки, викладав доктор Олександр Волковський на 3, 4 і 7-му семестрі по дві години тижня та проводив соціологічний вибірок по дві години тижня на 5, 6, 7 і 8-му семестрі. Новим завданням були „Соціологія і антропологія як спеціальні дисципліни...“ Подєбраді, 1971.

У Інституті Педагогічного Інституту ім. М. Дростовського, відкритої 1972 року в Празі, викладав також виступи соціологів, якого керував на вибірках д-р Станіс Рендоль. Він викладав до свого виступу до Галлеї, до осені 1970 року: теорію соціології, а також семестр на літературно-історичних вибірках по дві години тижня і на природно-науковий вибірках одну годину в тиждень; одночасно викладав також історію політичних і соціальних теорій на літературно-історичних вибірках на своїй вибірці в місті. Від осені 1970 р.

вклада у Педагогічного Інституті соціологію проф. О. Кі-
зельман. Так же проф. літератури П. Шендровий викладав
свій курс із методичними соціологічними методами. Так само ко-
ристувався соціологією в конструванні своєї педагогічної са-
стемі професор чого ж Інституту, мав Софія Русова.

На Українському Вільному Університеті в Празі катед-
рами соціології керував і соціологію викладав проф. Отто Кі-
зельман, член дирекції Українського Інституту Громадознав-
ства. Дочкою цієї катедри керував в ГІІУ проф. В. Дем-
чишин.

Мало хто знав про те, що саме він був першим спроб
організації української соціологічної науки.

Належало йому соціологію впровадити таку організацією,
методиками і методиками роботи шкільного характеру, куди
серед несприятливих умов треба було вжити нове діло
в світі, без досвіду і традиції.

Але про це не можна писати — це саме треба в наш
світі. Крім економічних питань із праці, це був організація, із
енергією та відвагою і розуміння наші наші початки для
для свого народу. Без цього розуміння, без глибокого бачення
свого громадянина чи народу праця не дає позитивних ви-
ходів.

І якщо в дитині, якщо в студенті, впровадити методику від
вільної роботи перших організаторів української соціоло-
гічної науки та науки К. не без підстав, впровадити,
то наші викладачі були зробили це працю, чого ж упрям
Українського Соціологічного Інституту в Америці й у нас і
члени його були.

Іван Пилипович

УКРАЇНСЬКІ СОЦІОЛОГІЧНІ І ІСТОРІЧНІ СТУДІЇ НА ЕМІГРАЦІЇ

Ще однією світовою нішкою соціологічної науки в українських наукових установах, — як в університетській діяльності, так і в тій, що поставилася на еміграції, не можна вважати її неорієнтованою.

На еміграції дослідження як соціальних процесів і перетворень в Україні, так і соціальних умов у нашій українській спільноті на її складових групах і організаціях у різноманітних, фрагментарних й розриваних на частинки і журнальних виданнях — у США, в Канаді, Німеччині й інших країнах Європи, в Америці, Аргентині, Франції. Результати відріз і відрізків окремих спостережень, різко більшою систематичною обґрунтовані, дрібні й часто нечіткіх цифрових ілюстрацій і статистичних порівнянь (які найчастіше належать не так до соціології, як радше до мистецтва з його дисциплін чи до мистецької публіцистики) менше й більше спеціалізовані й суцільні соціологічні методи досліджу авторів повсюди виходять в формі окремих статей та публіцистичних софів. Тому й неможливо їх вибирати та цілісно спеціалізувати.¹ Навіть як в конкретній потребі — здійсненні повсюдної між науковою дріб'язкою спеціалізовано-соціологічної такою українською соціологічною матеріалом (на який дивитися в нас, бачимо, як ніколи й неперемінно).

Треба було також відшукати на цій матеріалом для науки й відрізняти в фізичній еміграції в Канаді, Польщі й Україні, також сподіватися в тут добру волю, бачити чітко, проголосувати право дисципліни „Кожної національної спільноті, соціології й етнології“ НТШ у Львові та повсюдному сподіватися на еміграції організувати цю справу в „Кожній дисципліні суцільного українського громадянства“, мінімізуючи менше з гуртом членів НТШ у Чикаго, але яка в суцільно по-

чашка нашого світового позитива, після переходу її виробництва у інші сфери та з переходом інших трудящих, (В. Ковалова, Е. Шумова, М. Кухаренко, Р. Залужаного, П. Трухан, І. Загороднього, М. Парубалюк), подіє деякими соціально індивідуальними проявами та індивідуальною тематикою, не мала об'єктивного розкриття.

Публікуючи цей матеріал у газеті, ми з урахуванням нашої розширеної і фрагментарної різноманітності матеріалу, тама вкладаємо увагу на чимало досліджень і даних, білях систематичних Соціологічних і соціально-економічних проявів.

Інші ми вкладаємо увагу: „Націоналістичні соціалістичні студії в СРСР і в Україні від кінця 50-их рр.“ проведена в Україні 1970 р. в РІАН, надрукована в „Націоналістичних Записках“ УГІ, в ХМН, Москва, стр. 202-208.

Забезпечуючи українським дослідникам на території України сприятливі умови для соціально-економічного процесу в Україні, ми не маємо на увазі їх для безпосередньої інтерпретації змісту й соціальної функції та версіїми користуватися громадянського життя, зокрема змісту на території, деякі дослідники організовані групу, фактори, які вкладають на їх економіку й інші класифікації. Відсутній брех для цієї мети систематично зібраних статистичного матеріалу, — необхідність, яку майже цілком викривили на території, та головне версіїми громадянської організації. Брех унікальним соціальному доробку, в якому можна б дослідити й країне бізнесу себе в громаді, свої відносини і соціальної образ, став і розвиток соціальної української економіки на території, й соціальної частини та організації доробку й матеріальної й економіки.

Не вкладають матеріал й економічні спостереження на території, як економічні та соціально-економічні, а то й економічно-соціально-економічні. Необхідно й цілком викривити потреби економіки, економічних соціологічних досліджень, на економічних спостереження громадянського життя, й економічного розвитку й переходу від „соціологічних досліджень“ (так, як матеріал для соціологів, мають також свою користь) до економічної економіки та економіки й економічних методів і дослідження зокрема систематично економічного статистичного матеріалу для соціологічної аналізи, економіки економіки, економіки й організовані економічно-економічних спостережень

конференцій, — вісників, студентських, професійних, жіночих груп. Колективних, пресових заходів, з дискусійних збірках, „дівачків“, семінарів, колективної роботи збірковими матеріалами, збірках жіночій у студентських групах, середніх, крайніх колективів і таким чином збірками зорієнтованого матеріалу для узагальнюваних висновків. Це для підняття і впливу на мораль і радикальну громадянську формування не вистачить, але тільки соціалістичні колективи як маршівські і в методах інших дисциплін, у дискусійній, в публіцистичній, у запровадженні наукових ліній, протокольних громадянських організацій тощо. Для підняття і зорієнтованих соціологічних студій власної спільності слід запровадити молодіжні соціологія українського роду, націоналістичні і часті добрі висновки в високих школах та наукових установах західного світу. Необхідним, на початок збірки про них відомості, вони їх відслідкувати, щоб могла організувати збірку матеріалу в провідних таких студій. Для їх запровадження в запровадженні власного громадянства, необхідно організувати соціологію колективів, але в запровадженні такої студії, їх методи та основні доцільні структури.

На початок також як і цей, але в величезній, так швидко для загальної орієнтації про відомості, студійні центри, про запровадженні дослідницьких-авторів, — узагальні про дослідницький матеріал поробити, щоб вони відомості соціологів.

У часі другої світової війни в це війні, в 40-их роках, професор запровадженні колективів, соціологів великого роду П. Рунка, запровадженні соціологію співпрацює у соціологічній справі, про відомості українського журналістичного співпрацює в США П. Чума і М. Мандриш з Канади, національного запровадженні правління Українського Інституту Громадянства, запровадженні в запровадженні історію української соціології. Задачі цієї співпраці виконують збірками української соціології до першої світової війни і в далішній році запровадженні справу, в Україні в на співпраці? Від 1941 року проф. Рунка запровадженні в запровадженні „Українському Коартельному“ („Ukrainian Quarterly“), вид. УЖКА в Нью-Йорку, та співпраці та запровадженні цієї діяльності справу в Україні в 1942.

В „Українському Коартельному“ від початку дові, запровадженні діяльності справу, організувати колектив і запровадженні со-

У 19-літні свого повноліття віком другої світової війни вийшла зорганізована українська еміграція в Австралії збірник праць про розвиток, культуру й зареволюційну роль, громадсько-організаційні, релігійні, культурні досягнення, — добре також у збірнику представлено старіша еміграція.

Праць також дуже загальному перегляді ставлять й окремі соціологічні студії і матеріали з життя української еміграції, радше й підготував, доволі солідно ось тут особливо відмітимо дані представників соціологічної думки, що й брали участь у найважливіших збірниках української еміграційної спільноти, офіційних збірниках і теоретичних збірниках знову й знову, наприклад та сучасніші, надруковані міжнародними істориками та етнологами та й критичні збірники з життя і життями — як вони думали — незрозумілими збіжками.

Микола Шпанович (1894-1968), вчений, особливо стало відомим й фактично, як емігрант в США від 1918 р.; швидко вийшов з-під впливу філософсько-соціологічних течій, зумівши зосередитися в українській національній думності до аналітичної аналітичної конкретних соціальних явищ і фактів зброєю вчених і університетських розробках над прикладом й методичними українського громадського життя, національних тенденцій та над перебудовою української думної думки в еміграції й згадував української еміграційної спільноти. Він, м. ін., дослідник тенденцій й розвитку модерної провінційної еміграції, української інтелігенції, розвитку ідеологічного процесу „моральної людини“, характерних процесів й тенденцій еміграції історії, вікової тенденції української ролі. Шпанович провів також аналіз багатьох тенденцій „духовної людини“ виходячи, соціального процесу вченого незалежного мислення й перебудови „духовного процесу“. Дослідник-соціолог української еміграційної спільноти на його показує думки М. Шпановича та інших, як той м. ін. мислитель у своїх публіцистичних есеях, провівши аналіз національно-громадського ідеалу, для інтелектуального контролю вчених думок і дуже відкритих українських мислителів мислення й для порівняння різних обставин процесів і перебудови відносин думки та мислення зумовлені процесом соціологічного життя. При згаданні своїх виступів і критичної думки, „Листів до Простого“ (12 річників), Шпанович згуртував вичислене число

Іздебки призначилися саборами друки в мистецтві (свої і на замовлення українських видавців). У широкому масі таким напрямком організував праці „Українського Публіцистичного Інституту“ із помітними особами його керівні в Чикаго й керував його студійним відділом у керівництві призначеної справи по різних містах США, Канада й інших країн поселення української еміграції. Він сам, між іншим видавником П. І., написав книгу Шляхоносця й одні з галузків — систематичне досліджування громадського розвитку української еміграції.¹⁷

Згадуючи пам'ять і діяльність М. Шляхоносця, часто можна почути оцінку про характерну неповторність форми й змісту друки його соція. У тижневих публікаціях на бачили його формальною складовою, вона, як лише й мові, найбільш в. й. порівнявання мистецтв і власне слово суцільного критично-дослідження Грива Роконського, який також мавши великим талантом громадського життя вразом зразок об'єктивних дофідів і віста на у формі національної системи мистецтв дає й у мистецтві національної культури. Д-р Р. Олійник під цим напрямком вивчає відома у культурних справах української еміграції соціологічно-історичними інтелектуальними основами партійної у дослідженням висвітлює на вразі на відома культурної, духовної й матеріальної підвалини у мистецтві суцільного життя на різних землях та на обертанням національної ідентичності й духовної єдності на еміграції.

З численними соція Р. Роконського українською мовою слід відзначити збірку статей і репортажів „Кров і Червоний“ вид. „Прологу“ 1960 р., „На 20-й вересні“ — збірку статей і коментарів 1928-1968, вид. „Трибуна“ у Вінніпегу 1969 р., з найновіших видань його статистичної: „Наша Україна“, „Поезія відродженого покоління“, „Де дістав мій український“, „А де тиє я не знаю дивити“ та збір. „Сучасність“ 1969-1973). Великі статистичні й численні мистецтві коментарі Р. Роконського на українській громадській й національно-національній землях та з його пов'язаними мистецтв й факти соціального життя мають для нас користуватись на увагу соціолога. Роконський мистецтв в американській й канадській українській і чужинській пресі, англіїзмово й французькою мовою: „Наша Мета“ (То ронто), „Новий Шлях“ (Вінніпег), „Українська Життя“ (Міннеаполіс), щоденник „Свобода“ (Джефферсон), збір. „Україн-

жакі Сакоуїїан" (Монреал), членомки — "Commentaire" (Торонто), "Gazette" (Монреал), "Globe and Mail", "The Telegram", "La Presse" в Канаді. Їїя також коментатор у міжнародній радіокомпанії "CBC".

Друї на вибури останньої системної і соціалістичної, але фрагментарної праці Нілани Валонка (1894-1983). Друї в останній редакції видана його праця вийшла в Чикаго в к. „Одичення і дробітство. Суспільно-філософські нариси" (1987).

В останній генерації дослідників, виконавців в американських університетах, мистр професорів і викладачів соціології, які працюють у величезній кількості зарубіжних країн і вродяче викладають підготовлені студіями українського матеріалу, студенти О. В. Назарова, дослідники соціології і політичних груп та етнічної історіографії зарубіжних груп у США, В. Іванка, дослідники процесів асиміляції в акультурованні та етнічної історіографії українців у США і Канаді, І. Зелена, О. Савченко, М. Савченко (дослідниця мігрантів вроду), Анна Ренар, Ренату Шаран-Олександр, В. Демочука.¹²

Відомо уявно працюють українські дослідники, вродяче старі, суцільно українські професори в Україні. Ми також маємо не малодорого професорів у дослідному розвіданні в останній студії і филологів зібрання, які окремих праць, практичних робіт і методично викладачів соціологічного характеру. Але ми також в і авторів, які мають соціологічну підготовку і в їх працях-студіях і соціальних і різних ділянках науки в дослідницьких пробах і в останній не лише тільки соціологічно викладають, останній матеріалу в і дослідницьких історичних соціологічних працях і фактах.

На місто тут викладають всі українські професори виданих та їх коментаторів суцільно відомі в Україні. Зокрема уявно тільки на останній студії історії, їх видання, методичних соціологічних, авторів — Нілани російських дослідників, їх політику та інші методи, окремі праці, які мають характерні, матеріальні і методологічні мають більше відомості та інші студії „на мистр" соціології.

Поміжній филології і історичній матеріал, відомі уявно соціологів, зарубіжних соціологічних „Інституту для останній історії та культури СРСР" у Москві, Студії українського

матеріалу в програмі Інституту публікувалися також в журналі „Український Місячник“ та англомовному виданні „Ukrainian Review“. Найновіше також, ще від початку 80-их років для програм студійних груп в англійською „Пролог“ у Нью-Йорку, для оглядів видали про відносини в УРСР українськими мовами, видали англомовний місячник „Digest of the Soviet Ukrainian Front“; також цей центр видав декілька річників англомовного квартальника „Frontier“ (на квітні, вересня й жовтня). Цей студійний центр щомісячно об'єднував і об'єднується співробітниками з „Сучасною Україною“ і „Українським вісником“ у Міннеаполісі.

Від 1986 р. почав підготувати програму й зібрання статей української мовою „Східно-європейський Інститут ім. В. Липинського“ в Фінчепорт-філлі. На вересень цього року видали Інституту українськими мовами збірку статей і прозу його програми — історична й соціологія. Інститут має також у своїй програмі й інші науково-методичні дослідження й публікації.

Дещо вийшло час, від початку 80-их рр., одна з ідеологічних груп націоналістичної академічної мовної, „Дарем“, видавала свій журнал „Роздуми Даремські“, в якому містилися свої прози, також про сучасні відносини в Україні, старші й молодші співробітники. Від видавця з цього середовища (ім'я співробітнику невідомо) видали англійською „Словослов“ у БКІ, у якому також, в. ім., видавали критичні статті українськими в Україні таке ж саме репродуковані так матеріал.

З преси націоналістичного середовища „Вільного Фронту“ лондонський „Вільний Шлях“ приносить частіше цілі статті колективних студійних груп також постійних дослідників відносин культурного й суспільно-політичного життя в УРСР.

Група дослідників цього середовища, від проведення якого вийшло ідеологія й культурного життя на дослідника, М. Кушніра, відбула 1986 р. спеціальну конференцію від програми Канадського Відділу ІТТІ, промислового бізнесу й розгляду спеціальних відносин в Україні. Цікавий, зокрема, були доповіді промислових мовців, економіки життя, переглядали різні види державних і культурної статистики. Матеріали, доповіді цієї конференції потрапили в англійську літературу в Торонто.

Слід також згадати колись ініціативу окремого українського

Всього центру зібрання й наукового дослідження збірковий матеріал про Шквечі суттєвий процес в Україні з боку академічного туру українських дослідників і публіцистів у Нью-Йорку. У цьому зусиллі, м. ін., доповнений збірник із соціологічно-політичного й економічного, М. Дабрашаків, авторській редакції українського видання американської радянської "Liberation" у Москві, також двогодинний збірник "Листи до Шквечів" М. Шквечівича й автор актуальних спостережень і цілих коментарів, нарисів глибокого аналізу соціальних фактів.

За тематичним змістом дослідження суспільних процесів в українській Україні значально кращим розробленою соціологічної науки про розвиток економічного відношення. З його напрямку слід відзначити праці: С. Гаврилюка, П. Комарка-Комарницького, А. Павлика, Т. Солюка, М. Василька, С. Цирюка, В. Ватара, цілий дубляний збірник П. Чернова із журналі "Духовність" соці. аналіз українського міста й села в Україні), Галина Солюка і Д. Шадрін (з журн. "Всесоюзний Шлях"). Зокрема треба відзначити повноту соціологічного трактування в економічних працях К. Комарника, (1938-1939) редактора спеціального відділу в "Духовності України" — "Сутність, економіка, соціальна політика", автором якої передруковано найбільшій праці "Україна і Росія, соціально-економічні відносини міжнародної праці 1917-1938". Не менш кращою дослідження розвитку економіки України й фактів економіки українського села після революції. Для кваліфікованих відносно аналіз також цінною повноту в студіях Д. Саліва, М. Величківського й інш.

Щею праця Грегора Нестора про "Сталінізм: палювання на Україні: Студія демократичного економічного терору (1929-1939)", яка найбільш детально аналізує в трьох виданнях: в Нью-Йорку, Лондоні й Москві."

² "Statistical Study in Ukraine: A Study of the Decade of Mass Terror (1929-1939)", by G. Nestor, P. A. Prager, New York: Atlantic Books, Geneva and Bonn, London: Institute for the Study of the USSR, March 1940. In the country study mentioned previously reported program volume, Bibliographical volume й інше, зібраний м. ін. Three London, P. B. 1940; T. Pryn, The American Political Science Review, Sept. 1941; A. Adams, The American Hist. Review, Oct. 1941; J. Armstrong, The North Review (Oct. 1941); M. Holdsworth, The Strategic Review

З мисловців В. Галушничий, виділяючи акцентом із українського націоналізму особливу течію генералів на закордонні, доцентом київського державного університету. Цяря йде соціологічним інтерпретаційним курсом аналіз соціологічних процесів, виходячи зумовлено його статті-опраць. най значно Савченко до теоретичної за-рапорту, напр.: „Визволення і дім”, „Дух української культури й українська культура в діспору”;¹ “The Language of In-struction: An Aspect of the Problems of Nationalities in the Soviet Union”,² структурно-порівняльний зразок в опірному “Ethnic Minorities in the Soviet Union”, (IL, Copenhagen ed.)³ Крім належності і доцентом його „Культурологічний курс історії КПСР”;⁴

Для соціології науково-теоретичної праці в Україні, в. ін., акцентує увагу праці Ю. Бончука, “The Russian Communist Party and the Sovietization of Ukraine: A Study in the Communist Doctrine of the Self-Determination of Nations”,⁵ також перекладом хронологічної праці Е. Ленінського (праця перекладу), І. Майборени, М. Стасюка, В. Стасюка і інших.

Матеріали до теоретичної культурологічної праці, — про міжкультурну політику, реакція й взаємодія української культури з іншими культурами, вперше в українській науці, — у працях Ю. Шенкельова, П. Кошляка, В. Чалюка. Про розвиток літературно-наукової праці і відраховання в них суспільно-наукової взаємодії праці Ю. Пухальського, Ю. Демича-Гарбушова, Г. Костюка — дослідження „революційного відродження”, І. Кошляка, В. Крайнова й інших.

Своїм значенням значимо для соціології дисертаційно-документальні у праці й опрацьовані І. Кошляком.⁶

Широка увага національного питання в СРСР, національної політики більшовицької в Україні, із інтерпретацій формування „соціалістичних націй”, „літніх націй” в національно-революційних процесів часів революційної діяльності і національно-української революції та дослідження багатьох авторів.

1. Київ 1982 і інше. Державна архівна й бібліотечна установа Українського в „Львіві”, 22-24, 202, 1982.

2. Праця як дослідження державної праці, наукової праці в В. Чалюка праці „Львівський”: „Теорія і діяльність. До проблеми теорії, практики і структури більшовицької в національно-революційній” В. Чалюка, праця акцентує увагу й акцентує, акцентує багатьох дисертаційних матеріалів і дисертаційних матеріалів.

В найбільших дослідженнях питання й пов'язаних з ними соціальних питань і процесів у сучасній Україні слід відзначити праці В. Маркуса, професора міжнародного права й міжнародних відносин і членаго урядовими науковими організаціями для справ міжнародно-правової проблематики. Студії зростають кількітними і соціальними процесами в Україні стали його другим основним науковим напрямом. Численні його статті, критичні інтерв'ювання й аналізи фактів сучасної України в *Сов. Сімей* й *Україні* та періодично в інших відомостях і самостійних працях включаються в „Сучасності“, „Українська Соціологія“, „Аннали УВАН“, „The State and European Journal“, „Review of Politics“ і інші в *SCA*; в „Bulletin de L'Académie Internationale Libre de Lettres“ (Париж), „Oriens Europeus“ (Мурзі) і інші.

В. Маркус разом з М. Павликом співавтор праці „Питання міжнародної політики СРСР“, Нью-Йорк 1990. Дослідник цій напрямку до публікаційного кола співробітників Дослідно-Навчального центру „Пролог“.

До цієї групи слід зарахувати молодого професора Гамільтонського університету в Канаді, Петра Портоного, співавтору праці про „Україну і чехословацьку країну“ та відомого керівника її соціал комунізму й політологічних аспектів історичного аналізу, в якій дуже актуально для української парадигматики розвідки виконавці, С. Малана і В. Шапка.²²

До великих співробітників цього центру належить також дослідниця польської дослідної академічної політиці й політологів в їх творчі і працях, М. Примова Спостережливий абстракт і деякі інші праці та інтерпретації нових наукових напрямків процесів в Україні, розглянути свої питання і дослідження повільно працює в „Сучасності“. До співробітників „Прологу“ належить також В. Чайківської, дослідник сучасних міграційних процесів.

До цієї групи слід причислити В. Гринюка, який аналізує поточні питання на відносно першорядній основі. Він автор не-

²²Greg Holwell and Peter Portoguy: "The Ukraine and the Czechoslovak Crisis", a Canadian National University, Canada 1975.

²³В. Шапка і V. Шапка: "On the Current Situation in the Ukraine", ed. by Peter Portoguy, introduction by M.S. Lulian, The University of Michigan Press, Ann Arbor 1976.

големого надання УХК, "Kerékesek with Namik", K. T. 1954.

Згадав б також старших публіцистів а від українських соціологів, які публікують у широкій різниці часопис свої есеїстики „Ілля Україна“¹¹ — колишнього професора соціології в Інституті ім. Драгоманова в Празі, Ст. Пилипенко, І. Луцишина, який співпрацює також у спеціалізованій пресі,¹² і молодшого цілком публіциста-соціолога М. Кучера.

Найбільше авторитетом і дослідницькі соціологія суцільних релігійних вісників в Україні порадив собі університету В. Турчак, професора Карлівського університету, автор публіцистичних статей українською мовою і чужими мовами, унікальний аналітичний матеріал, практичний соціалізм, культурологія і теорія релігійних проблемат у СРСР.¹³ В. Турчак досліджує також процес соціальної суцільної структури суцільного українського громадянства. Він був також, м. ін., Інспектором, співробітником і співредактором проекту статей, практичний Україна, при Чкалівському університеті, засідав його збірні в літературному відділі.¹⁴

На закінчення варто порадити використати особливі зусилля при читанні дослідників, праця яких, і одні та інші мають більш безпосереднє відношення до нашого проекту:

Дуже рано, власними засобами співпраця, нашого старшого віку в ІСН, до останніх часів життя він незмінно досліджує, кермує і опановує на національно-політичній політиці сучасної Росії зростає Україна — професор Дмитро Соловей (1888-1968). З великою увагою на цей час дослідник цього збірки має надані своїм студіям в архіві, бібліотеці теорії. Майже збірні збірні, яка з відомостями джерел, практично проаналізована для методу націоналістичного націоналізму української українського народного господарства економікою класів, релігійного теоретика, гуманітарної політичного селя, дисципліни української культури й практичного науки, зростає і зростає й розробці культури українського селя, відомостями практичних надій і т.д. Для дальшої соціологічної науки й практики має велике значення збірні збірні статистичний матеріал, який Д. Соловей університету у величезній для дослідника збірки суцільного життя України на 50 років відомост-

того ж періоду. Протяг своє життя Д. Соловей, здебільше для українців, робивши на дрібні випуски, переробивши на перекладні, публіцистичні статті, трохи більше колажів та збірників московського Інституту Досліджень СССР, для спеціалізованих, дрібно-форматних видань „Прологу“, статей у „Вісній Україні“ і ін.“

Ворис Ленварскій (нар. 1915) ще до другої світової війни, по закінченні правничих студій у Львові, почав свої спеціалізовані студії німецькою мовою (бувши редактором „Високо Сола“ 1938-39). На еміграції, у Німеччині, належав до групи „Вперед“ (1943-50), яка в той час орґанізувала в. ін. публікування й матеріали про відносини німців. Як „Трибуналіст“ розмовляв Е. Ленварскій з цими німецько-американськими колегами щодо і сталі публікувати в німецьких, а потім у часі й американських виданнях. Найбільш помітними з німецькою науково-дослідною увагою: „Forschungsarbeiten Ostkriegs“ в Дрездені-Дорфті, — також „Studienreihe fuer Ost-West Fragen“, де реферували історію „Sowjetkrisis“.

Великі праці цього автора такі: „Von roten Terror zur sozialistischen Gesellschaft“ (Nurnberger Verlagsanstalt, Mannheim 1961, 302 стр.); „Sowjetische Kambiotographie“ (Verlag fuer Literatur und Zeitgeschichte, Hannover 1964, 342 стр.) „Terror i revolucija“ (Kultura, Париз 1965, 287 стр.) „Politika marksizma i leninizma 1920-30“ (Instytut Literacki, Париз 1968, 302 стр.) У 1964 р. написав його велику монографію „Die Sowjetunion 1944-1963“, яку фактично впродовж опублікував на основній території про УРСР.

З такою ж увагою звертався праці Е. Ленварскога: „Die Kommunistische Partei der Sowjetunion—Partei eines Ordens“ (E. Klett Verlag, Stuttgart 1967, 302 стр. — згодом переклад історії цієї праці в Токио 1968).

„The Soviet Political Elite“, спеціалізована аналітична праця членів і кандидатів ІЛН 1915-1969, стр. 780, — праця видана в формі мікрофільму, належала для Стенфордського університету в США (у спрощеній формі також у в. ін. виданні). На американських берегах університету видав Е. Ленварскій збірку документів: „The Stalinist Terror in the Thirties“, 1967, 115 сторінок.

Інші написані великі студії і статті у різних німецьких, англійських, американських журналах і газетах і: „Sofe-

logie in der Sowjetunion" (Zeitschrift Nr. 4/5 1966: "Die sowjetische Bildungspolitik seit Chruschtschows Schulreform", außerdem: "Pädagogische Konzepte"; "Generations in Conflict" (Problems of Communism, Jan.-Feb. 1967); "Probleme der Berufsbildung in der Sowjetunion" (Arbeit, Beruf und Arbeitslosigkeit, Okt. 1969); "Schüler und Studenten in der Sowjetunion" (Beilage zur Wochenzeitung "Das Parlament", 15. 2. 1966).

Нижня редакція підготувала також Б. Леонісов: "Die Gewerkschaften in der Sowjetunion. Beiträge zur Geschichte und Soziologie der Metallindustrie und ihre Organisation" (Frankfurt a. Main 1970); підготував також його журнал „Соціальна політика в СРСР. „Фармацевтичний Союз“ і профспілка в 1978, а ще й кілька журнальних статей і монографій для України. Б. Леонісовий є членом багатьох зарубіжних товариств, має найвищу академічну кваліфікаційну звання професора і докторського із правами на вчене звання доктор, спеціаліста, асистента і асистентської праці.

Борис Селіва (Alexander Kashi), нар. 1929 р., доктор наук політичного науки й економіки, співробітник „Український Вісник" в Нью-Йорку, "Die Neue Zeitung" (1950-54), "Der Tagesspiegel", "Die Neue Europäische Zeitung", автор праці "Die Entwicklung der Kommunistischen Parteien Ostmitteleuropas" (1962), співробітник журналу "Der Sowjetkommunisten—Dokumente" (1964). Від 1958 викладає найвищому рівню Соціальної Економіки в університеті Дук, Берлін та викладає на складу викладачів в Українському Національному Університеті (прикладі економіки). Катерина Леонісові й Селіви в УНФ викладає проф. В. Ніла. Студії з політ. соціальної теорії викладає також проф. УНФ О. Кушнірський. Цікаво також також працює також професор економіки І. Голосинський (ІКА), який також діє і докладає проблеми українського економічного ринку. Цікаво також також Ільницький праці — студії економіки в Україні після другої світової війни, для України Нікитинської, Відрив і економічний розвиток української економіки і стратегії в соціалістичній монографії "The Second Soviet Republic. The Ukraine after World War II." — Б. Ільницький, професор політичних наук (Delaware University, Newark), дослідник економічних відносин у дослідженні відносин між економікою, а ін., також проблеми економіки, соціально-

них і національних відносин українського народу. Крім своїх публікує в американських, англійських, німецьких наукових журналах та збірниках в українських наукових університетах.

На багатьох, навіть у випадку не надто сприятливих умовних на вибірках має цей величезно повільний процес великої повільності, хоч і розквітні результати дорівнює. З такою швидкістю найважливішої компетенції про велику потребу до цілком суцільної компетенції для суцільності аналітичного матеріалу й утворення цієї системи. Це найкращий приклад для більш об'єднаної вибірки для країни з такою швидкістю української думки в цю діяльність науки.

ПРИМІТКИ

¹ Висвітлений цей процес дослідження в спеціальному вступі для спеціальної науки, спеціальної науки для інформаційної діяльності й до досліджень.

² Вступ: James S. O'Connell and Joseph B. Kinnick, "Christianity's Role before 1840", *Journal of Church History* 11:1 (April 1940); Joseph B. Kinnick, "Christianity's Role after the First World War", *The Christian Quarterly*, 1, 2 (1941); H. L. Mansfield, "Christianity's Role" pp. 1750-1753 in Joseph B. Kinnick Ed. *Modern Christianity*. New York, Philosophical Library, 1940.

³ Дана була частина від журналу „Сучасність“ — „Українська Географія й Соціологія“ в „Кризі української державності“, т. 1, вип. 1, стр. 111-12.

⁴ Вступ: Mansfield, *Nationalism, Religion, and the Problem of Americanism Among Christians in the United States*, Yale University (Ph.D. Dissertation), 1940.

⁵ Інформаційний лист про це дослідження й літературу, перекладена в Німеччині Університету університету й університету у Відені.

⁶ Про програму дослідження і дослідницький діяльність „Кризі української державності“ в США. Про РІАН можна сказати окремо щодо Європи.

⁷ Дана була частина з цих матеріалів увійшла до журналу „Українська Географія й Соціологія“, вид. Соціологія СРСР.

⁸ „Українська Комуністична Думка, Завдання й перспективи“, видав. Голландії Комуністична, Не-Пари-Торонто, липень 1970.

«Двадцать лет спустя в журнале США „Наш Север“: шестидесятилетняя история „Фиделитас“. Двеим тысячам лет, предшествующих созданию этой украинской общины, посвящена книга на французском и украинском языках, подготовленная организацией в сотрудничестве с украинскими профессорскими организациями.

— Монтреаль, 1964.

— Союз Украинских Организаций в Австралии, „Україна в Австралії, Методи та шляхи національного розвитку в Австралії“ Наукове Товариство ім. Шевченка в Австралії, Бібліотека Українців-емігрантів № 15, Мельбурн, 1960.

— Справді націоналістичні характеристики української еміграції в Канаду, Монтреаль в рамках 7-го симпозиуму українознавства (Л. М. Бондаренко, про надруковано в „Листки до Прологу“, 1962, ч. 1-4).

— Революційна тенденція Імператорського імператора Т. Імператора, редакторський комітет „Українська Канада“ в Тимі. Націоналістична тенденція імператорського імператора в імператор А. Імператора, „Український організацій в США“, Монтреаль/Канада, 1960.

— Дженкс, автор, J. A. Fishman and V. C. Watkins et al. Language Ecology in the United States. The Hague: Mouton and Co., 1960; W. W. Jacobs and M. Himmelfarb, "Changes in the Occupational Structure of Immigrants in Canada", Social and Cultural Change in Canada, vol. 1, (C. Mann, ed.), Toronto: Copp Clark Ltd., 1959; W. W. Jacobs, "The Process of Social Integration: The Canadian Example", Ethnologic Review (Winter 1960), "The Process of Migration of Ethnic Groups," Language and Culture in the Multicultural Society, Toronto: Canadian Ethnic Studies Association — Peter Martin Associates Ltd., 1974 — in 1974 in Symposium I. E. Kulyk, "Five Types of Ethnic Communities," Language and Culture in the Multicultural Society, Toronto: Canadian Ethnic Studies Association — Peter Martin Associates Ltd., 1974; A. Simonsen, Migration, Culture, and Development, Glencoe, Ill.: The Free Press, 1954.

— Проф. Українознавство: Українознавство-Українська Імпература, Монтреаль, 1960.

— Бібліографічне повідомлення про сьомий В. Українознавство проєкт В. Імператора в „Українська до історії націоналістичного дослідження на імператор (1960-1965)“, Монтреаль-Наш-Пейс 1965, стр. 34-37 і 105-108.

— В імператор „Монтреаль Україна“, Наш-Пейс 1962, № 104 і 105, № 5.

— Довідник на українській мові для української Імператорського Імператора „Україна в Україні“, № 11, 1960, вид. Українська Українознавство Імператорського Імператора, Україна 1960.

— "Meditation", New York, Ukrainian Weekly Review, vol. 11, No. 1-2, 1961-1962.

— F.A. Young, New York, 1960.

— Українознавство Імператора, ч. 5, Монтреаль 1961.

— Монтреаль, 1960.

— "Education in Social Studies", Toronto 1960; „Five years in Social Studies“, Toronto 1960.

— Наш-Пейс, № 10-11, в 1970 р.

10. Hupkes, Hans, essay: "Die Nationalsozialistische der veränderten Konsumstruktur der Partei" — originally a monthly, anonymous "Aufbau der nationalsozialistischen Wirtschaft" No. 10, 1933, in "Frieden u. Freiheit", Berlin, 1938.

11. Hupkes, Hans, essay: "Die nationalsozialistische Konsumstruktur der Partei" — originally a monthly, anonymous "Aufbau der nationalsozialistischen Wirtschaft" No. 10, 1933, in "Frieden u. Freiheit", Berlin, 1938.

12. *Aspects of Contemporary Ukraine*, Research Project of the Division of Social Sciences of the University of Chicago under Contract of Human Relations Area Files, Chicago, 1955; also, Hans Hans, "Ukraine, myshleniya i zhynnyia", "Lytomyria, Ukrainy u OGP na lyudskiy spravin v Yevropi" v Kyiv, "Narodni Vostroyi Ukrainy, Kyivskiy", 1954, Otsenivanyy OGP, Kyivskiy-Naukovo-Pedagog, 1955.

13. Bibliograficheskiy spravochnik, S. 10, "Ukraine, myshleniya i zhynnyia", "Lytomyria, Ukrainy u OGP na lyudskiy spravin v Yevropi" v Kyiv, "Narodni Vostroyi Ukrainy, Kyivskiy", 1954, Otsenivanyy OGP, Kyivskiy-Naukovo-Pedagog, 1955.

14. *Ukraine, myshleniya i zhynnyia*, New Brunswick, N.J., 1964, 1965, 1966.

Maxwell W. Baer

THE SOCIOLOGICAL STUDY OF UKRAINIAN IMMIGRATION IN THE UNITED STATES AND CANADA

The sociologist who intends to study Ukrainians in North America faces both methodological and substantive problems. Among the methodological problems are such questions as should the researcher replicate studies done on other ethnic groups, to what extent are theories derived from the study of other groups useful, what sources can one find for sampling purposes, for which populations should the researcher use Ukrainians and for which only English as the language of research, etc.

The substantive problems which the researcher must solve have to do with description and analysis. Since there has been almost no sociological work done to date on Ukrainians in North America, an accurate and systematic collection of descriptive data is the researcher's first step.

Such data, however, are only the basis for analysis. The main problems for a sociologist are not of a descriptive but of an analytical nature. The analytical issues to be used in studying Ukrainians in North America can be summarized under the headings: 1) the processes of assimilation, social mobility, and ethnic identity retention; 2) the structure of ethnic institutions, groups, communities and their activities; 3) the social types, i.e., typology of ethnic roles, personalities and their behaviour. The central problem is the relationship between the structure and the processes. Social typologies are used as a way of capturing intersection points between the two.

Questions which a sociologist must ask deal with interrelationships. For example, under what conditions does social mobility lead to a loss of ethnic identity and under what conditions can it be said to contribute to its retention or development? What is the relationship between class and ethnicity? What are the conditions under which the conflict of ethnic generations develops? How does the structure of ethnic institutions bear on the question of generations? What are the factors influencing the "rediscoveries" of ethnicity?

Status of social types can capture the meaning which various processes have to those caught up in them. What are the subjective and objective features of an activist in a Ukrainian organization, a Ukrainian university student, an intellectual, a clergyman, a business owner, a professional, a modern farmer, etc. How do the features of all these types reflect the features of the ethnic institutions and their relationship to society at large?

Iron Tests

SOME DEMOGRAPHIC OBSERVATIONS ON UKRAINIANS IN CANADA

This is a preliminary report of studies on marriages, births and deaths of the Ukrainian population in Canada. These vital events determine the natural increase of the population and, in view of a severe restriction by the Soviet government of emigration from the Ukraine, determine the numerical increase of the Ukrainian population in Canada.

The study is based on statistical data available in annual reports ("Vital Statistics": the Dominion Bureau of Statistics, Ottawa). Unfortunately, vital statistics on ethnic groups are not complete or uniform.

Statistics on marriages are available only by religious denominations of partners. Since Ukrainians adhere predominantly to the Ukrainian (Greek-) Catholic and Greek-Orthodox religions (Table 1), and since the majority of adherents to the two faiths are Ukrainian (Table 2), both religions may be successfully used in determining the most probable ethnic origin of their members.

The Ukrainian Catholic Group: From 1925 to 1958, 64,789 males and 84,874 females from this group married. Of these, 64.18 per cent of the males and 62.94 per cent of the females married partners of the same faith (a total of 41,567 marriages). The remainder married persons from various other religious denominations, mostly Roman Catholics (approx. 12 per cent) but also United Church (approx. 3 per cent), Anglicans, and Lutherans (Table 3). The graphs in Fig. 1 present numbers of Ukrainian Catholic bridegrooms (line 1), brides (line 2), and engagements

marriages (line 1) for the years 1921 to 1969. The numbers increase to their maximum in 1950, then drop steeply into 1960's. The curves for grooms and brides run close to one another. The curve for endogamous marriages, although similar in run to lines 1 and 2, departs gradually, indicating an increase of mixed marriages. A continuous proportional decrease of endogamies and increase of exogamies is represented by graphs in Fig. 2. The largest proportion of exogamies involve Ukrainian Catholic grooms and Roman Catholic brides, followed by United Church brides, Greek-Orthodox, Anglicans, Lutherans and others.

The Greek-Orthodox Group: From 1921 to 1969, 72,022 males and 67,267 females from this group married. Of these 48,024 males (66.64 per cent) and the same number of females (68.42 per cent) married inside the Greek-Orthodox religious group. When members married outside the group, they chose (in descending order) partners of the Roman Catholic, United Church, Ukrainian Catholic, Anglican, and Lutheran faiths. The numerical increase of Greek-Orthodox heterogamies (line 1), brides (line 2), and endogamous marriages is presented by graphs in Fig. 3. The curves show an increasing tendency toward endogamy, mainly due to immigration of Greeks, Yugoslavs, and other Greek-Orthodox believers. A continuous departure of the curve for endogamous marriages from those for grooms and brides is obvious. The graphs in Fig. 4 represent endogamies and exogamies by proportional areas. As in the case of the Ukrainian Catholic group, the largest number of mixed marriages involved Greek-Orthodox grooms and Roman Catholic brides. The remainder involved Greek-Orthodox grooms and brides of the United Church, Ukrainian Catholic, Anglican, and Lutheran faiths respectively.

Curves in Fig. 5 represent annual increase of births to all Ukrainian mothers (line 1), annual increase of births to endogamous families (both parents are Ukrainian) (line 2), and annual increase of Ukrainian deaths (line 3) for the years 1921 to 1961. Although the number of births to endogamous Ukrainian families, after peaking in 1932, gradually decreases, showing a steady increase of births to Ukrainian mixed families. No reliable statistical data for births are available for the period after 1952. However, on the basis of graphs for marriages, it may be concluded that this tendency also characterizes births occurring

after 1921. Curve 1, for deaths, climbs very slowly from 808 in 1922 to 2,206 in 1931. The distance between line 1 (for births) and line 2 (for deaths) represents the natural increase. The data on Ukrainian births (by ethnic origin of father), Ukrainian deaths, and the natural increase from 1921 to 1930 are given in Table 2.

Graphs in Fig. 4 represent births to ethnically endogamous families in proportion to all births in selected ethnic groups. The percentage of births to parents who are of the same ethnic origin in the period 1921 to 1931 is highest for the Jewish and French (over 80 percent). For other ethnic groups, the largest percentage of ethnically pure families is shown to be among Ukrainians, and the smallest among Norwegians.

Preliminary demographic studies on Ukrainians in Canada reveal a continuous proportional increase of religiously and ethnically mixed marriages and families. The exogamy leads to linguistic and cultural assimilation. Such assimilation is a common phenomenon among all the ethnic groups in Canada, with the exception of the Jewish and French. Further studies are necessary to reveal major factors which result in assimilation of other ethnic groups as well as factors which favor cultural and national survival.

Роберт А. Цафрінський

УКРАЇНИ В США В СВЯТІ ДЕРЖАВНОЇ РАХУНКИ 1870 Р.

Державний перепис населення США в 1870 році має як і даліше дуже малі етніфікаційні дані про етнічні групи, а там немає і про релігію. Однак була етніфікаційна статистика груп за матеріальною мовою. Її зміст: „Нашо мовою якого він заговідає, говорить у Вас прова, як Ви були дитиною?“ Відповіді на запити були зібрані від по-мової особи (т.ж. 25% брали). Їх зібрано у чотирьох відомостях: Одна цілком США, 2) по столицях (58 столиць і столица Вашингтон), 3) для 120 стандартних територіальних округ, при цьому 250 тисяч або більше населення і 4) для 80 найбільших міст у США.

В цій статті етніфікаційно-27 етнічних груп. Українці згадані на 27 місцях на матеріалі, а їх кількість, уявлено

на 549,351 осіб (таблиця II), розподілені у всіх 58 областях і у Вашингтоні (табл. III).

Тільки в двох метрополітанських областях не здійснено осіб, які подали в свою батьківську країну, як українську (табл. III). У всіх 58 областях міста Америки українці є (табл. IV). Воді належить в чотирьох областях дані даності підставу для устаткування розподілені в США осіб, які подають українську мову за батьків. В цих 80% мовуть в 8 національно-лінійних областях. Не виключені тут мовлять українці, які мовлять англійську мову за батьків.

Для дослідження устаткування українців у США треба звернути на їхній досвід, як історії української частини, віра, товариство, тато.

Варен К. Кошак

ДИСЕРТЛА КЛІТЕРІТЕС ТА ПРОБЛЕМИ АНАЛІЗИ ДАНИХ ПРО ВНТРІШНЄ ПОКОЛІДЖЕННЄ

У статті порушуються питання використання різних статистичних даних, зібраних перетинами на території Канади, в порівнянні даних, що відносяться до національних статистичних показників еміграції цієї країни. Хоча включення до канадських порівнянь питань про стійке поселення в еміграції відносять питання українців, проте, дослідять тільки одну частину еміграції, як українців так і канадців.

Зібрані дані можна використати для аналізу еміграції. Показано, яку аналізу соціальної структури порівняти на національній даних і порівняти на які інші таблиці можна було в порівнянні на національній даних канадського перетину з 1871 року.

Василь Гален

УКРАЇНЦІ В АМЕРИЦІ: ПОЧАТКОВІ ТРУДНОЩІ ОДНІНЦІ ТА ІНСТІТУЦІЇ, 1860—1920

Хоча масова українська еміграція до Північної Америки починає на початку творчі 19-го століття, проте в еміграції початкової особи значно раніше. Чи не першими поселен-

три бун-лівар Лаврентій Воєва, що прибув до Америки ще в 17-го. Українці були і в групі Колумбуса. На шестнадцятому і семнадцятому історичні та архіологічні, що досліджують в архієпископських архівах його місії, що досліджував в 1924 році Ярослав Чиж.

Шлях сімсотлітнього слуху (1805-1915) творять в ютті американських українців в. Атаній Голубаренко — священник, учитель та педагог. Матері українського емігранта до Північної Америки починається в останній чверті 18-го століття. Тоді прибуло приблизно 200,000 українців, а в перше десятиліття 20-го століття приїшло ще понад 347,000 емігрантів. Перші були майже всім чоловіки у віці 15 до 40 років. Приїжджали квітцями й поверот до краю був їх цілий. Писали, читали, знайомили знайомиці у США. Цікаві новознаки зустрілися емігранці відома, голубові ток, що йшли до чоловіків. Розселилися переважно у південні області. Заробіток була переважно. Крім того ютті зустрінулося три народів. При них створили школи, вчили та драматичні сурти. Відбувалися величезні історичні. Дуже почали раціоналізму. В економічній діяльності не добилися величезних успіхів. Не могли у розвитку Америки українські поселенці не поміркувати дані роботу шкату, а тепер в сімках поселенців творять середній класу.

Анатолій Андреев

ЗМІНИ В УКРАЇНСЬКІЙ ІДЕНТИЧНОСТІ В СІЛЬСЬКИХ ОКОЛИЦЯХ САСКАЧЕВАНУ

В ютті показало до якої міри українська різноманітність впадає через величезні ютті української ідентичності впродовж трьох поколінь і до якої міри вона зменшала. Показало в ютті міри відомої поселення знайомиць мілітару шкату, відносність до першов, відносність значні притаманні українській культурі. Великі успішності матеріальними засобами, до відкриття економічної ідентичності та до відносних координат.

Для дослідів й опитів обрано 4 ютті різноманітних поселень. Їх 12,000 осібми українського-польського походження на мілітарі від Саскачевану, а поселеннях Прінс-Алберт. В поселеннях цих поселенців обрано 200 1200 осіб для дослідження опитів. Серед них були 124 особи українського походження і 80 осіб українського походження американського та 10 осіб російського

мова. Її вивчили в культурно українських, але ідентифікованих собі як польських, в Німеччині тощо, як належить до римо-католицького паролі або через сім'ю подружжя. Дізнаї, що в багатьох або ступенях, ідентифіковати себе, як „дроваї“, вивчили мови мандри у рідній.

Frederic R. Baskerville

ETHNIC IDENTIFICATION AND ATTITUDES OF
UNIVERSITY STUDENTS OF UKRAINIAN BACKGROUND:
FINDINGS OF A SURVEY AT THE UNIVERSITY
OF ALBERTA

Seven hundred and thirty four students of Ukrainian background filled out a questionnaire dealing with assimilation, ethnic identity retention, and various social attitudes. The study was done at the University of Alberta in 1967-68. Seventeen working hypotheses were tested. Following are a few selected findings of the study.

Of all the respondents 37.8 percent stated that Ukrainian was their first language learnt at home, but only 18.3 percent spoke only Ukrainian at home; 64.5 percent of the respondents were raised in homes in which both, Ukrainian and English languages were used; 45 percent have attended Ukrainian part-time schools. Only 10 percent of those who know Ukrainian felt that their knowledge of the language was useless. Of the 371 students who did know Ukrainian well, 65.2 percent stated that they were interested in learning it better; 54.6 percent of all respondents felt that Ukrainian should be taught in public and separate schools. Of the control sample, which was made up of non-Ukrainian students, 80.8 percent supported the idea of teaching ethnic languages in general schools.

Of the students born in Canada, 55.4 percent identified themselves as "Canadian," 41.1 percent, as "Ukrainian-Canadian," and 3.2 percent as "Ukrainian." Of the students born outside Canada, only 8.1 percent reported themselves as being "Canadian," 25 percent, as "Ukrainian-Canadian," and 15.9 percent, as "Ukrainian." The highest percentages of those who reported themselves

as being "Ukrainian-Canadian" was among both those students whose fathers were farmers (48.2 percent) and those whose fathers were professionals (52.8 percent).

The feeling that one's ethnic background may be a hindrance in one's future career was strongest among the third generation students and weakest among the students born outside Canada. Similarly, students who were most assimilated reported as much feeling of being discriminated against as other students.

Female students showed a higher degree of identification with Ukrainian language, culture and religion than did the male students. The majority of students declared themselves neither in favor of retaining an ethnic "ghetto", nor in favor of assimilation into the English group. Rather, they favored integration into Canadian society. Canadian society was defined by them as being multicultural rather than purely Anglo-Saxon.

Halyna Duda

TOWARD AN ASSESSMENT OF ETHNIC SCHOOLS "RISHI SHKOLO"

Available data from various sources, including school reports, newspaper releases, and presentations at educational conferences, present an unequivocal picture of steady declining student enrollment since the early 1960's in the Ukrainian Saturday schools, or *Rishi Shkoly*, supervised by the Educational Council of the Ukrainian Congress Committee of America.

The same sources indicate that generally accepted explanations attribute this decline to negligent and apathetic students—and parents. As a consequence of these explanations, the standard *Rishi Shkola* response to its increasing problems has been hortatory, urging students and parents to an attitudinal change.

Evidence drawn from preliminary interviews with students, teachers and school directors, however, suggests that the underlying problems confronting *Rishi Shkoly* are much more complex than hitherto recognized. In light of this evidence, a critical self-evaluation as a mandatory first step toward effective handling of viable problems such as declining enrollment becomes necessary.

While a number of approaches to guide this evaluation may be possible, the selected approach necessarily should have as starting points both a comprehensive research design and the expertise to implement the study and interpret the results.

Ideally, this research design could be developed in such a way as to not only serve immediate needs, but also to serve as the analytical framework for an on-going, self-evaluative procedure through which need for innovation could be determined and a suitable approach to meet such needs suggested.

Aids from verifying the existence of *Ridni Shkoly* in the U.S., presently available data do little to delineate the dimensional characteristics or trends and effects of *Ridni Shkoly*. Clearly, even before questions of effect and potential are considered, basic statistics must be collected. Foremost is the question of student enrollment which has to be answered with accuracy, for there is evidence that all Ukrainian educational effort is not being recorded. Moreover, comparative data for other systems of Ukrainian education should also be collected. At present only incomplete comparisons are possible, as shown by the following example:

	schools	teachers	students
Ukrainian Saturday Schools			
<i>Ridni Shkoly</i> —UWCA, 1967-68	36	166	3,300
Ukrainian Saturday Schools			
Ukr. Orthodox Church of USA, 68-69-74	124		1,238
Ukrainian Catholic Parochial			
<i>Shkoly</i> 1968-69			18,472

Having basic data in hand will provide a sounder basis for making various pressing policy decisions as well as engaging in the second level of a critical self-assessment, that is, a philosophical consideration of purpose, for if the present trends of *Ridni Shkoly* are to be reversed, nothing short of a thorough and profound analysis can provide the sound and sure base for a *Ridni Shkoly* renewal.

Роберт Е. Кляйман

КЕНТРИНІ ФЕСТИВАЛІ В ПІВНІЧНІЙ АМЕРИЦІ СЬОГОДНІ

Довідна література про народні фестивалі досить мала. Де хоч і багато суспільствознавців не розглядає цього питання серйозно, багатьох у фестивалях інтересує ніяк.

В діяковій народні фестивалі мають колись йому ціль; вони часто відзначають специфічні етапи життя.

Множва відома розрізняє три групи народних фестивалів: 1) народні, асиміляційні народно-етнічного характеру; 2) приватні народні культури, або організовані за участю народних осіб суспільства, часто окремо поодинокими з деякою групою; 3) відкриті етнічні фестивалі, які представляють більшу або меншу етнічну групу. Вони створюють себе самодійним наглядом дружби між національними групами. Другий тип етнічної етнічної етнічної діяльності на відміну від деталізованої релігій. Нині працює в Українській Фестивалі у Дорсеті, Манітоба. У 1968 р. асиміляційною його для відзначення 75-ліття почалося перше порівняно з цією етнічності. Усе це перше фестивалю доводило до його кінцевого досягнення. Цей жаний релігійно фестивалю є початком етнічної порівняно культури з іншими етнічними Канади.

Harold W. Inghr

ETHNIC STATUS, THE PROCESS OF ASSIMILATION, AND ETHNIC IDENTIFICATION OF UKRAINIANS IN NORTH AMERICA

To understand the place which an ethnic group holds in the structure of North American societies it is important to understand its ethnic status. The key determinants of a group's ethnic status is the group's occupational distribution in relation to other ethnic groups. But there are also other determinants, such as the group's entrance status, ethnic stereotypes, the rate of social mobility in society as a whole, etc.

Ukrainian immigrants, both in the United States and in Canada, entered the social structure of the respective societies

at its bottom. However, there are many important differences in the way Ukrainians entered the two societies. These differences have to do with the type of occupations they have been funneled into, the state of economic development of the two countries, the role that the governments played in bringing immigrants into the country, prevalent ideologies of assimilation and patterns of dealing with ethnic populations.

Social mobility of Ukrainians can be indirectly ascertained by the changes in the occupational distribution measured by the Canadian census. The data show that since 1841 there have been three stages of occupational shifts. These are: movement out of agricultural occupations and into lower level industrial jobs, entry into better skilled occupations and low-level commercial and clerical work, and, finally, substantial decrease in low level jobs and an influx into professional occupations. The first stage can be seen as essentially representing the process of acculturation; the second, as the process of acquiring equal opportunities and economic power; and the third as the process of acquiring political power and influence, a reach for the rights of the establishment, as it were. Compared with several other groups, Ukrainians can be said to be still predominantly in the second stage.

The process of cultural and structural assimilation does not necessarily result in eradication of ethnic identity. The latter may be retained in spite of high degrees of the former. The question, however, which empirical studies must answer is what is the minimum of ethnic symbols necessary to retain ethnic identity across generations. There are variations among ethnic groups as to the type of minimum symbols which articulate with ethnic identity. Among Ukrainians language seems to play an important role as symbol of identity. Furthermore, marriage practices in the society as a whole condition various degrees of non-assimilation, especially in the area of primary relations.

Ivan Zeljyk

TWO TYPES OF ETHNIC COMMUNITIES

The impression created by much of the "classical" work on immigrant assimilation is that ethnic groups in the United States, Canada, etc., all tend to go through the same processes and ul-

де визначені етнічні спільноти, вводяться в діалогів, про-
являють різні форми соціальної організації. Створюються різні системи
туту Панаїва про, так звані, народні до спільноти трети
панайива (Т. А. Панайив: „Третя спільнота в Америці,” ар-
кул „Контраст” 14 листопада 1962 року). Це в тому, що
Панаїва запропонував етнічної української спільноти
не бере до уваги того, як форми етнічної організації
спільноти в різних аспектах від форми етнічної організації
спільноти.

Wesyl Markus

UKRAINIANS AS AN ETHNIC GROUP WITHIN AMERICAN SOCIETY: PROBLEMS AND OBSERVATIONS

The Ukrainian ethnic community in the United States is one of several groups which emerged and formed itself out of the immigrants from Ukraine. Although the community has shown a strong tendency to segregate itself from the larger society, its members have been going through the processes of integration and assimilation. The group has made some notable contributions to the American society and culture. Notable is also the assistance given by the Ukrainians in the United States to various cultural, charitable and political institutions and causes in Ukraine in the period before World War II and the assistance given to the post-war Ukrainian refugees.

At various times four ideologies have been popular among Ukrainians in the United States. They are: the idea of "Ukrainians in a foreign country", the idea of "two fatherlands", the idea of preservation of Ukrainian ethnicity, including the language, within the framework of American pluralism.

Ukrainian community in the United States includes at least three generations. Ethnicity of the third generation is much different from that of the first. The community continues much internal institutional differentiation, especially differentiation between the organizations and associations of the "old" and the "new" immigrants. The Church has played a special role in the preservation of the ethnic community and culture.

Integration of Ukrainians into the general American society

takes place more or less normally, but more slowly than among such groups as the Anglo-Saxons, Germans or Jews. The organized Ukrainian community is not limited by the political boundaries of the United States. Many organizations cut across these boundaries. The most active members in the ethnic community are the post-war political immigrants. Among them an important dynamic factor is a sense of mission in regard to the people in Ukraine suffering under a totalitarian regime. A feeling of unity with the people in the "old country" is also a significant dynamic force. Cooperation with other ethnic groups, although still in its elementary stages, is an important part of the development of the community.

In regard to the future preservation of ethnicity, the idea of optimal rather than maximal preservation is most realistic.

Maxwell P. Lytton

НІСІВНИЦЬКА СТАНОВИЩА УКРАЇНЦІВ В КАНАДІ

Українці в Канаді є люди свободні, як були давніше, як і сьогоднішні на батьківщині. Вони не мають про ілюзії і драматичну долю. Вони в історичному колективі не мають нічого, що неможливо, соціально і культурно групою, або навіть не мають драматичних аспектів своєї історії. Вони невіддільні від свого національного життя, історія якого переживається у світах. В 1971 р. тільки 22,8% назвали українську свою мову.

У 1961 р. українці були на національному чотирьох сторінному з'їзді, який чинився організацій, держав, що є національним членом і навіть без мови. Були організовані і те й розмови. Але цього не було ніколи. Проти тривалої націоналістичної, політичної, але для збереження української культури і для почуття національної організованості — мови і національного українського мови не так то легко.

Довгий час французів (в 1968-их роках) націоналістично для ілюзії мови, націоналістично до життя українців Карпатської України для Демократії і Демократичності і націоналістично української Канади, націоналістично націоналістично перед українцями націоналістично боронити українську мову. Тут є довгий час націоналістично студентів-

institute ceased operation. Even in the brief time of its existence, however, the Institute produced a number of important publications, a list of which appears in the essay.

The founding body of the Ukrainian Institute of Social Studies was the Ukrainian Sociological Society, organized in Prague in 1923. During the years of its operation, from 1924 to 1933, the Prague Institute functioned independently of the Vienna organization, although the goals of both institutions were similar. The Prague Institute was headed by M. Ju. Sapozniak and maintained a full-time staff; its specific areas of activity were outlined in its statute and are listed in the essay. The Institute's overriding objective was to foster a renaissance in Ukrainian social and cultural activity. Its associates adhered to the belief that politics can become a science only on the basis of sociology, and that the leaders of a sociocultural renaissance in their time must be informed of sociological principles and theories in order to successfully direct their nation toward independent statehood.

Included in the essay is an account of the facilities, associations, and publications of the Ukrainian Institute of Social Studies, and a description of its relations with other scholarly institutions. Given special attention is the Prague Institute's journal, *Sotsiologia* [Society], which came out in three volumes, from 1929 to 1937. One of the Institute's achievements was its effect on the curricula of Ukrainian schools of higher education in Czechoslovakia. Among these schools which came to include sociology in their areas of study were the Ukrainian Agricultural Academy, the Evdokimov Higher Pedagogical Institute, and the Ukrainian Free University.

Dr. Vytasovych

UKRAINIAN SOCIOLOGICAL AND RELATED STUDIES OUTSIDE UKRAINE

The essay is an overview of Ukrainian sociological and related writings produced outside Ukraine since World War II. It is a preliminary survey, intended to provide a general orientation to Ukrainian design activity and achievements in social studies. Despite the lack of specific programs and trained spe-

circle in the field, this activity has been considerable.

Traced in the work done by Ukrainian émigré scholarly organizations and academic centers, including those in Europe, the United States, Canada, and Australia. Researchers and their publications, both scholarly and journalistic, are given individual mention. Included are contributions published in Ukrainian and other languages within the disciplines of economics, political science, and religious studies. Also noted are sociological studies of Soviet Ukraine that have appeared in the West.

The majority of researchers in Ukrainian social studies have been concerned with developments in Soviet Ukraine, rather than with those among Ukrainians outside Ukraine. This has resulted in the lack of systematic study of Ukrainian émigré society and its problems. Hence, there is a great need for precisely this kind of research. It is imperative that the younger scholars who have had Western sociological training develop a greater interest in the study of the Ukrainian émigré group. A publication devoted to the findings of their research should be initiated. By systematically analyzing the group's distinctive social features, these scholars could provide a mirror for Ukrainian social processes in the West and at the same time further the development of sociology of ethnic groups in general.

INDEX

- Acculturation (for ethnic schools:
 them in Canada): 114, 115, 228,
 231, 232, 267, 272
- Administrative Report of the 19-
 21 Census, 57
- Age structure, 52
- Alaska, 76
- Alberta (immigrants in Canada),
 128, 129, 275, 284
- All-boys Christian Protestant
 Schools, 84
- Annapolis, Pa., 124
- Ancestry, 11, 24, 77, 78, 84, 85,
 84, 121, 214, 228, 229, 234-35,
 238, 240, 271, 272, 274, 289
- "Ancestry" (paper, Catholic U-
 krainians, published by John
 Votawski), 81
- American Catholic Clergy, 81
- American Census, 37
- American ethnic groups, 249,
 254
- Association, 241
- American Orthodox Church, 275
- American population of Ukrain-
 ian origin, 37
- "Apostolstvo Rusky Yvetai"
 (Ukrainian paper), 81
- Atom, 220
- Amsterdam, The Netherlands,
 201
- analysis of the Characteristics
 of Ethnic Populations, 62
- analysis of intermarriage, 71
- Anderson, Alan H., 83
- Andriushchak, M., 81
- Anglicization of Catholics in
 Canadian Schools, 118
- Anglican Church, 24, 32
- Anglo-Americanization of Catho-
 lic society, 244
- Anglo conformity, 222, 240
- Anglo-Russian-American Culture,
 18
- Anglophones, Anglophones self-
 ing part, 242
- Ann Arbor, Mich., 281
- Antunovich B., 282
- Antunovich, M., 222
- Appel, John J., 267
- Archdiocese, Alexandria, 269
- Arden, Fred, 81
- Argentina, 268
- "Army and Society: Sociological
 Theory of Station Soldiers", by
 Gen. V. Felde, 224
- Arnold, Pa., 224
- Assimilation, 62
- Assimilation, 75, 94
- "Assimilation in American Life"
 by Milton Gordon, 84
- Assimilation and Integration
 Study, 71, 74
- Assimilation of values, 41
- Assimilation studies, 81
- Association of Ukrainian Pro-
 testants, 221
- Atlantic Monthly, 242
- Auburn, N. Y., 124
- Austria, 204, 212
- Austria, 270
- Austrian Empire, 111
- Austrian Government (Aboli-
 tion of Serfdom), 111
- Austrian origin, 62
- Babinchy, Julian B., 95, 242
- Babson, George, Ph.D., 1st De-
 troid, 81
- Baryshchak, Y., 81
- Balthasar, M., 124
- Baptist Church, 24, 32
- Baptists (Christian Community
 in N. Indiana), 81
- Bartsch, Mrs. 1st Chicago,
 81
- Bartschak, M., 120
- "Basis of Industrial Evolution",
 by E. A. Ross, 200

The Year 1880 Census Data
on Immigration and Citizenship,
Dep. of Citizenship and
Immigration Report, 72

Rayson, M.J., 214

"Rights of the Christian So-
cialist Movement" (with)
Hrushevsky, 222

Statistical Authorities, 242

Stat. Canada, 242

Statist. Assoc., 222

Statistik N. Professor, 222

Statistik, Paul H. (Notes of
Interviewing), 72

"The Teacher" (A story, by V.
J. Karvonen), 22

Stelapoff, Walter, Mrs., 222

Statistical Association, in Ca-
nada, 222, 221

Stella, Yvonne, Professor, 227

Statistical Line of Research, 222

Stetky, L., Professor, 222, 221,
227

Statistical District Advisory Bo-
ard, 224

Statistical Districts, 222, 222

Statistics, 44, 127, 124, 221

Styk, Cyril, Es., 22

Stymak, Stanley, 222

Stuka, J., Dr., 222, 224

Stuby, Pa., 224

Sturtevant College, N.J., 22

Sturtevant, Nathan H., 21, 221,
222, 227, 222, 222

Sturtevant, Oscar, 227

Styryk, Nicholas, 22

Sturtevant, Henry H., 222

Sturtevant District in Canada,
122

Sturtevant (and), Leventy, Es., 22

Sturtevant, Anita (of America,
Conn.), 21, 22

Sturtevant Region, 22

Sturtevant, Elmer, 221, 224

Sturtevant, Frank, 222

Sturtevant, M.J., 224

Sturtevant, Pa., 227

Sturtevant, Richard R., Lecturer-

Government, 224

Sturtevant, Premier of Quebec,
222

Sturtevant, 222

Sturtevant, Raymond in Study, 27,
222

Sturtevant, Conn., 224

Sturtevant, Ontario, Canada, 222

Sturtevant, Es., 27, 27

Sturtevant, N.Y., 224

Sturtevant, Daniel, (Director, Kaiser
College), 27

Sturtevant, Leo, Christian Econ-
omical practices, 22

Sturtevant, M. Y., 22, 221, 222

Sturtevant, Martin, 222

Sturtevant, Franklin, 222

Sturtevant, Pa., 222

"Bulletin de L'Association Inter-
nationale Libre de Lecture"
in Paris, 222

Sturtevant, Raymond, 27

Sturtevant, Canada, 222

Sturtevant, 22, 22, 22, 27

Sturtevant, Paul J., 222

Sturtevant, S. 2-11, 12-17, 22, 22,
22, 22, 22, 22, 22-22, 22-22, 22,
27, 27, 222, 222, 222, 224, 222,
222-222, 222, 227, 222, 222, 222,
222, 222, 222, 222, 227, 222,
221, 222, 222, 222, 222

Sturtevant Census, 22, 24

Sturtevant Folk Arts Council (in
Toronto), 222

Sturtevant National Railway, 222

Sturtevant Regulations, 222

Sturtevant of Christian Council
222

Sturtevant, Ohio, 222

Sturtevant, Pa., 222

Sturtevant Mountains, 22

Sturtevant-Thomas (Sturtevant),
27, 22, 22, 222

Sturtevant, John, Public Service
Commission Chairman, Canada,
22, 222

Sturtevant, N.J., 224, 224

- Catholic Association, 88
 Catholic Church, 18, 17
 Census of Ontario, 94; 1909, 94, 94; Census Monograph (by Hays) 95; 1909, 94; 1909, 76, 94, 72; Administrative Reports 71; Definition, 94; Tabulations of Ethnic Origin and Mother Tongue, 92, 1971, 94, 94, 72
 Census Trust Foundation, 88
 Central School Board, Christian Orthodox Church in America, 120
 Central Com. of the Ukrainian Party of Canada-Centralization (CPCU), 120
 Chalkley, Hubert, 120
 "Change of Social Distance in Human Relations" by Henry R. Hooper, 120
 Chapin, F. Stuart, Professor, 120
 Charles, Yusef, 119
 Charuk, M., 120
 Chervinsky, M.
 Chetani, P., 120
 Chester, Pa., 120, 124
 Chicago, Ill., 95, 94, 93, 119, 120, 124, 120
 Chicago North-West Social Organization, 120
 CHM, John L., 120, 120
 Chomsky, Gregory, Rev. (Leader of Holy Church), 84
 Choyzink, P., 120, 120
 Chryzsky, P., 124
 Church Structure, 84
 City, Toronto, 79, 89, 120
 City, Toronto, and Board, Joseph, 124
 "City and Village" by Michal Hooper, 120
 Class Affiliation, 84
 Class Distribution, 84
 Class and ethnic factors, 72
 Clear Lake, Manitoba, 120
 Cleveland, Ohio, 95, 120, 120
 Clinton, N.J., 120
 Columbia, Pa., 124
- Columbo, Christopher, 124
 Community Hospital, 120
 Commission on Studies of the Contemporary Christian Community in Chicago, 120
 Committee of Independent Ukrainians, 120, 120
 Communication advantage, 84
 Comparative analysis, 84
 Components of Ethnic Identity, 84
 Conceptualization of Ethnicity, 84
 A Concise Essay on the History of the CPCU by V. Chalkley, 120
 Constitution, 84
 Corrogers, Wm., 84
 Correlation of residential segregation, 72
 Court House, 72
 Court-Tabulations by activity of respondents, 84
 Court Tabulations (of Census Data) 72
 Craniattribution of Language Use, 84
 Cultural and Ethnic Institutions, 17
 Cultural Assimilation, 95, 95, 94, 72, 121, 120
 Cultural Contrasts, 94, 72
 "The Cultural Contribution of Other Ethnic Groups", Social Commission on Biling., 84
 Cultural Diversity, 82, 120, 120
 Cultural Evolution, 84
 Cultural Geography, 82, 72
 Cultural Homogeneity and Stability, 82
 "Cultural Plurism", 95, 120, 120, 124, 120
 Cultural Self-Expression, 120
 Cyclicality, Roman A., 17
 Czarist Government, 84
 Czech Republic, 84
 Czechoslovakia, 84

science about social relations",
Lampard and Wilson, 108
"Essay on Christian History"
(Work by Khrushchev), 199
"The Essence of the Christian
Culture and the Orthodox
Culture in the Slavonic", by
V. Khrushchev, 119
Estimates of the Urban Physi-
cians, 31
"Ethical Maxims", by I. Dou-
shay, 100
Ethnic and Cultural Groups, 50
Ethnic Background, 100
Ethnic Black Settlement, 100
Ethnic Character, 34
Ethnic Community, 100
Ethnic Competition, 44
Ethnic Concentrations, 140
Ethnic and Cultural Mobility, 50
Ethnic Data, 41
Ethnic Differences, 54
Ethnic Influentials, 54, 10
Ethnic Dyeing Process, 44
Ethnic Factors, 100
Ethnic Film Festival, 100, 107
Ethnic "Ghetto", 115, 140, 180
Ethnic Group Characterization,
42
Ethnic Group Composition, 40
Ethnic Group Concentrations, 101
Ethnic Group Differences, 50
45, 114
Ethnic Group Differentials, 50
Ethnic Group Population, 44
Ethnic Groups, S. S. 10, 14, 17,
74, 116, 118, 161, 164, 168, 181,
184, 211, 214, 217, 221, 241,
242, 250, 264
Ethnic Homogeneity, 104
Ethnic Influentials, 50, 54, 111,
116, 117, 161, 164, 181, 184,
188, 190, 214
Ethnic Identity, 14, 14, 18, 30,
50, 61, 71, 81, 90-100, 104, 111,
144, 148, 150, 155, 164, 168,
170, 180, 184, 187, 211
Ethnic Influentials, 50
Ethnic Inter-marriage, 110-12

Ethnic Inter-marriage Patterns,
Ethnic Language, 110
Ethnic Worker Groups, 100, 104
Ethnic National Affiliations, 100
"Ethnic Minorities in the Soviet
Union" (Collection of Papers),
100
Ethnic and National Origin, 14
Ethnic Orientation, 141, 181,
184
Ethnic-oriented Parties, 110
Ethnic-oriented Voluntary As-
sociations, 101, 104, 110
Ethnic Origin, 10, 50, 55, 61, 64,
64, 66, 71, 74, 111, 114, 116,
141, 154, 157, 160
Ethnic Origin Data, 44
Ethnic Origin Groups, 41-44, 46,
51, 52
Ethnic Origin Identification and
Classification, 40
Ethnic Origin Questions, 51, 40
Ethnic Phenomena, 110
Ethnic Populations, 11, 10, 54,
54, 55
Ethnic processes (in the U.S.A.,
abstract), 10
Ethnic Relations, 44
Ethnic Residential Segregation,
71
Ethnic Schools, 107
Ethnic Self-awareness, 110
Ethnic Self-identification, 111,
117, 118, 144, 145, 154, 160,
170, 177-180
Ethnic segregation, 70
Ethnic Social Status (In-
cluding Blacks), 111, 114, 117
Ethnic Societies, 11, 50, 100, 114,
115, 117, 118, 161, 162, 168
Ethnic Subcultures, 110
Ethnically Heterogeneous Com-
munities, 110
Ethnically mixed groups, 110
Ethnicity, 61, 140, 141, 144, 147-
151, 160
Expensive marriages (wed.), 67
"Experiences with Events", by V.
Khrushchev, 100

Europe, 14, 86, 234, 266, 282
Export, 76, 119

Family Assimilation, 28
Family Disorganization, 28

"Family Environmental Migration:
Is It the Social Culture?" by
F. R. Chaplin, 207

"Fathers and Children" by Y.
Halapovsky, 149

Fichtl, Wilhelm, 217

Filipi, I. P. (Boguslaw Faj,
and Iw. DUCH), 78

Finnish Unemployment, 78
Fut. Frontier (Evan Kama),
179

The First Ukrainian American
Congress, 87

Flak Creek Settlement (edige:
text), 87

Flak Creek Settlement, 86, 118
Flatau, Jakob A. (Joseph),
8, 217, 226, 241, 255, 274, 282
Florida, 28

"Flora" (Bertha), 175, 176, 182,
183, 223

"Flourishing/Dead Colonies" in
Dusseldorf, Germany, 222

Flot. Ross (Chlorine), 78
Flot Wayne, Ind., 182

Four Factor Demographic Meth-
od, 84

France, 22

Franchising Mating 174, 227

Franklin, Ivan, 112

French Canadian, 58, 280-82

Frequency of Indigenous marri-
age, 71

Gabala, H. M., 111, 112, 282,
283, 287

Garden River (Bellevue), 94,
100, 110

Geneva, 286

German, Ludwig, 128

German Arnold van, 84

German Catholic, 28

German English, 81

German Steamship Agencies, 77

Germany, 175, 225, 218, 222, 223
"The Gewerkschaften in der New
-jordan" by H. Lerpelky, 121

"Ghettoism", 175

Gillette, Mo., 81

Ginn, Matthews, Canada, 288

Glass, David, 122

Glass, William, 124, 220

Glovinsky, S., 165

Golden Coast Society, 111

Gordon MILES H., Society, 5, 14,
11, 74, 276, 277

Gordon, H. D., 88

Gordon, Ind., 182

Governmental Agencies, 27

Grobowsky, 76

Guatemala, Guatemala, 87, 202

Graphic Comparisons, 81

Great Britain, 212

Greece, 21

Greely, Andrew M., Professor,
101, 174

"Group and Society" by Ch. A.
Ellwood, 228

Groups of National Heritage, 112

Growth Rates, 24

Halleways (Gibbs), 81

Halleways, Bertha (of Pittsburgh),
81

Halych, Wray, Dr., 176, 78, 81,
82

"Halychyna and 1903-07", work
by Lopynsky, Mykhailo, 222

Hancock, Ind., 126

Hansen, Hans, 228

Hansen, M. L., Hansen's slide,
Hansen's principle, Maxine Lee,
Theater, 121, 228, 242

Hastings, Toronto (Quarter-
master), 100, 227

Hastings, Ohio, 120

Hartmann, H., 227, 242

Havel, H., 228

Harvey, H., 120

Hawaii, 22

Helmreich, 224

Hesselt (Paper published by A.
Helmreich), 78

Berkman, M.T., 195
Bess, 227
Brett, Foster, 281
Bullish, Ivan, 222
Burovsky, I., sociopsychologist, 222
Buzalsky, V., economist, 222
Buzharovskii, Agapin, Pav., 74, 81
Buzitski, 79
Buzovskiy, Stefan, Dr., 80
Buzovskii, Ekaterina, 224
Buzovskiy, Mikhail, 222, 226-227, 229
Buzova, Ekaterina (of Buzovskii, P.), 81
Bykova, N., 222, 223
Bykova, V., 222
Byzants, Vasil, book-reviewer, 82
Byrd, Martin W., (geographer), 22, 75

Institutional Assimilation, 19
Identity change, 92
Identity crisis, 124
Identity Problems, 82
Identity Preservation, 92, 127
Illness, 22, 71
"Immigration Actives", 222
Immigration Data (Morning), 49
Immigration Division of the Dept. of Manpower and Development, 22, 22
Immigration Division's Annual Report, 22
Immigration Statistics, 17
Immigration Statistics, 25-29
"Impact of Immigration on Canada's Population", 71, 82
"Importance of Ancestry for the Left Population" by I. Buzovskiy, 227
Independent Communities, 22
Independent Ukrainian Organizations in Canada, 22
Independent Ukrainian Orthodox Church, 24
Index of Relative Concentra-

tion, 22
Index of Interchange, 22
Index of Propensity (for inter-group marriage), 22
Index of Propensity to Inter-marry, 27, 22
Index of cultural assimilation, 72
In-group festival—closed role of the types of the Ethnic Folk Festivals in N. Amer. I., 222, 223, 225
Institute for studies of the USSR History and Culture in Moscow, 222
Institutional Integration, 222, 223
Intensive Description method, 22
Inter-group Interaction, 22
Interchange data for 1921 and 1922 Census, 22
Intercultural Distinctions of Metropolitan Areas, 72
Inter-ethnic Relations, 222
Inter-group life, 222
Irvington, N.J., 222
Isaac, P., 22
Isaiah, Warrick W., 22, 22, 222, 227, 228, 229
The Ethnic Festival in Czech, Slov. Can., 222
Italian Ethnic Origin, 22
Italian Immigration, 22
Italy, 22
Ivanish, Ivan, 222
Jeremy, John, Christian Evangelical Preacher in Canada, 22
Jensen, E., settlement, 72
Jensen, William Hugh, 222
Jennette, Pa., 222
Jersey City, N.J., 222
Johnson City, N.Y., 222
Joustra, Pa., 222
Joustra, Ed., 222
Kaiser Wilhelm, 222
Kalkach, Walter H., 22, 74, 75

- Kaya, Vladimir J., 227
 Khatkovy, Dmitrii, 202, 204
 Khramovskii, Mykola, 222
 Kim, H. Dakota, 22
 Kim, Y., 227
 Kim, Unghun, 22
 Kishchivsky, Bohdan, 204
 Kishchivsky, Yury, 202
 Klym, Ia., 22
 Klymko, Robert B., 202
 Kocik, Frank Gerardo, 202
 Kofly, James, Doctor of Chem-
 istry, 22
 Kolbina, L., 222
 "Los Homenajes a la Patria del
 Americano" by S. Lopytsky, 222
 Kozachenko, Kost, 222
 Kozak, Alexander (Ukrainian Gen-
 eral), 222
 Kozlovskii, Vasilyevy, 22
 Kozlovskii, 222
 Kozlovskii, I., 222
 Kozlovskii, Mykhail, 222, 222
 Koz, Mark, 22
 Kovai, V. Prof., 222
 Kovalev, P., 222
 Kovalev-Kovalevskii, P., 222
 Kovalevskii, Bohdan, 222
 Kovalev, Bohdan, 222
 K.O.N., 222, 222
 Kozlovskii, Dmitriy (Dmitri)
 Doctor, 22
 Kozlovskii, G. Professor, 222
 Kozlovskii, M., 222
 Kozlovskii, M. (publicist-ecologist), 222, 222
 Koz, Emil (of Novosk, N.J.), 22
 Kozlovskii, Ia., 222
 Kozlovskii, Y. Professor, 222, 222

 Labor Structure, 22
 Labrador, Canada, 222
 Labrador, Ohio, 222
 Lachert, Wallace B., 222
 Language Behavior, 22
 Language Difficulty, 222

 "The Language of Instruction,
 an aspect of the Problems of
 Nationalities in the Soviet
 Union" by V. Kishchivsky, 222
 Language Proficiency, 222
 "The Language Problem", 222
 Language Proficiency, 222
 Language Transfer Patterns, 22
 Lansing, Mich., 22
 Lapschik, Tom, M.D., 222
 Lauer, Dwight, 22
 Lavrenko, Howard, 222
 Lee, H.H., 222
 "Letters to Friends" (Magazine,
 published by M. Kishchivsky), 222, 222
 Lopytsky, Boys, 222, 222
 "Literature Front", Nationalist
 Group, 222
 "Literature Road" Magazine No. 22
 Lithuanian, Stanley (Four Factor
 Model Study), 22, 22
 "Lips Model" (Youth League), 222, 222
 Liguori, Sister Mary, 222, 222
 Linnis, Abraham, 222
 Lithuanian origin, 22
 Little Brown Church (Salem,
 Iowa), 22
 London, 222
 Longitudinal Studies, 22
 Loris, Ohio, 222, 222
 Los Angeles, Calif., 22, 222
 Los Angeles—Long Beach 22-
 22, 22
 Louisville, Va., 222
 Lopytsky, Mykhail, 222
 Lopytsky, I., 222
 Lottin, Theodore (of Minne-
 sota), 22
 Lottin, Yury (George), 222
 Loyal, Mandy B., 222
 Lutheran Church, 22, 22
 Love, Charles, 222, 222, 222
 London, Pa., 222
 Lopytsky V. Emil (European In-
 stitute in Philadelphia), 222
 Macdonald, John B. and Mar-

- Donald Hoffman B., 226
 Madrid, 226
 Maitland, 226
 Malabar, L., 226
 Male Language (Notes), 21
 Malcher, S., Wayne University,
 222, 224
 Manastyrsky, L., 22
 Mandylka, Sylvia, Dr., 222, 223,
 225, 227
 Manitoba, Canada (Provinces) 22
 222, 224, 225, 226, 227, 228
 Manitoba Music Congress, Can-
 ada, 222, 227
 Martin, C. F. and Mayer E., 226
 The Maori Grass (Festivals), in
 New Orleans, La., 226
 Martin, Wray, 22, 224, 226
 Martin and Durbin 72, 74, 75
 Marzocchi, Michael, 227, 228
 Marx, Karl, 224, 225
 "The Maori's Ethnological So-
 ciety", 222
 Masarik, Thomas, Free. of Czech
 Rep., 226
 Massey, Don, Editor of the U-
 lanka, 222
 Mathis, E., 222
 Matsumoto, Y., 222
 Mc Ann, J. V., 222
 McIlroy, Kenneth, 22
 McKee Burke, Pa., 222
 McKinnon, Marshall, 224, 225
 McKim, Robert K., 222
 McKay, Robert, Jr., 222
 Miami, Fla., 22, 222
 Michigan, 22
 Michaels, Robert, 222
 Middle East (continent) 22
 Mikoyan, A.M., 22
 Mills, M.J., 222
 Milwaukee, Wis., 222
 Minneapolis, Pa., 222
 Minneapolis, Minn., 22, 222, 223
 Minnesota, 22
 Missisquoi College For Women
 Pa., 227
 "Modern Czech Sociology" by
 J. Masarik, 222
- Missouri, Pa., 222
 Montana, 22
 Montreal, 22, 71
 Morgan, J. P., 222
 Mother Tongue Groupings, 71
 Motok, Y., 227
 Multicultural Ethnic Folk Festi-
 vals, 222
 Multicultural Conference, Can-
 ada, 222
 Multiculturalism (Canadian na-
 tional doctrine), 22, 227, 228,
 229
 Multi-Dimensional Bibliographies,
 227
 Multicultural Music, 222
 Munich, 222
 Music East (continent), 22
 "Musical Study" Society, 222
 Mykita, L., 222
- Nadeau, William, 22, 222, 227,
 228, 229, 229, 229, 229
 Nagy, Ch., Pa., 222
 "Narcotic Stars" (Ukrainian
 Papers), 22
 "Narcotic Value", (Ukrainian
 Papers), 22
 "Narcology and Natiography as
 a Special Discipline" by G.
 DeMerevsky, 227
 National Affiliation, 22
 National Description (Ukrainian
 Church Affiliation, Tolstoy, 22
 National Folk Festival (in the
 United States), 222
 National Identity, 22, 224, 224,
 224
 National Mind Function, 22
 "National Minorities in Inter-
 national Law" by Myr. Man-
 dyka, 222
 National Origin, 22, 22, 22
 "National" Societies, 222, 224,
 224, 224, 222, 227
 National Christmas Festival (in
 Canada), 222, 222, 227
 Nation Theory (Work by Y.

Heresiology, 224
 Majority of Parents, 41
 Mexico, Pa., 204
 Mississippi, 24
 Netherlands, 47
 Netherlands ethnic origin, 41
 "The New Belting", 121
 "The New Starbuck Belting",
 121
 Newark, N.J., 193, 194
 New Britain, Conn., 191
 New Brunswick, N. J., 191
 New Brunswick (Province in
 Canada), 191, 194, 195
 New Castle, Pa., 193
 New England States, 75
 Newfoundland, Canada, 194
 New Haven, Conn., 191, 193
 "New" Immigration, 14, 15, 171,
 172
 New Jersey, 19, 75
 New Orleans, La., 193
 New York City, N.Y., 19, 29,
 71, 75, 84, 85, 194, 195, 199,
 114
 New York, 71, 75
 Niagara Falls, N. Y., 75
 Normal Christian Identity, 202
 Non-Metropolitan Rural Alberta
 Index of Propensity to Migrat-
 ury, 88
 North America, 5, 195, 221, 224-
 225, 226, 227-29
 North American Christian Fer-
 tility, 204
 North Dakota, 75, 84-85
 Northeastern New Jersey, 29
 Northeastern Quadrant (of the
 United States), 29
 Northeastern States, 45
 Northampton, Pa., 191
 Northwest Territories, Canada,
 194
 Norway, 202
 "Our Water" (Paper in Win-
 nipeg, Can.), 115
 Nova Scotia, Canada, 194
 "Nova Scotia" (New Village) Pe-
 riodical in Letz, ed. by B. Le-

vinsky, 122

Occupational and Income char-
 acteristics, 77
 Official Languages Act (in Can-
 ada), 202
 O'Hanney, Brian, 129
 Ohio, 25, 75, 82
 Orlinsky, Alexander, Prof., 125
 Orthodox (Russian) Fall Fe-
 tival in Kitchener-Waterloo,
 Ontario, Can., 202
 Old Country, 89
 "Old" Immigration, 14, 15, 171,
 172
 Ontario, 29, 114
 Oles, prisoner, 121
 Olych, S. Dr. (Roman Catho-
 licism), 124
 Olyphant, Pa., 45
 Ontario, Province in Canada,
 191, 194
 "On the Current Situation in
 the Ukraine" by S. Masliah
 and V. Shukhraf, 125
 Open House Festival with an
 established ethnic center (Fall
 Type of Ethnic Falls Festi-
 val), 202
 Open, multi-ethnic Festival (Fall
 Type), 204
 "Organization of the Ukrainian
 Ecological Studies" by Myk.
 Shapoval, 104
 Organized Life, 17, 18, 89
 Organized Christian Life, 114
 "Orlando Europe" (in Madrid),
 127
 Orthodox Church, 82
 Orinsky, Boris (Old Ukrainian
 Bishop in USA), 84, 85
 Orlach Bishop (Greek Catho-
 licism), 125
 Ottawa, Canada, 127
 Panama, 125
 Paris, 129
 Park, Robert H., 102
 Parma, Ohio, 129

Poles, N. J., 78, 199
 Policies of Concentration, 82
 Policies of Racial Segregation, 71
 Polish, Michalec (Criticisms in America), 99
 Polish-Jewish, 100
 Polish-Americans, 55, 79, 83, 85, 100
 Polish, Dennis D., 81
 Politics, 102
 Politics, Byron, 102
 Polish, National, general, 102
 Polish-Americans, Pa., 85, 83, 85, 100
 104, 105
 Physical Mobility, 111, 119
 Polkovinsky, Nicholas, Fr. 79, 81
 Polkow-Jablonski, Paulina, 100, 102
 Pittsburgh, Pa., 85, 84, 85, 87, 104, 105, 101
 Placitas, 104
 Pluralistic Society (Culturally), 11
 Polkowitsky, Sidney, Prof., 100
 Polkarpowich, Nicholas, 101
 Polkova, Norman, 100
 Polkowitsky, Regis, 104, 100
 Poland, 87, 144, 150, 154, 159
 Polish Church, 78
 "Polityka narodowosciowa 1918-19" by S. Lespiński, 102
 Ponsky, Peter M. Newark, N.J., 81
 Popoff, S., 119
 Population Characteristics, 81
 Porcuba, Alexander, 104
 Potocky, Peter, 100
 Prague, 101, 104, 107, 104-102, 101
 Pro-Immigration Period, 18
 Protestant Schools, 81
 Protestantism (U.S.) Church, 18
 101, 81
 Protestant Ethnic Group, 100
 Prince Albert, 84, 87
 Prince Edward Island, Can., 84
 "Principles of Citizenship" by Straszewski, 104

Princi, Charles (C. H.), 100, 101
 "Principles of the Modern Army in Relation to the Latest in Manpower in War" by Van Fleet, 100
 Progressives of Valuation and Education, 87
 "Problems of the World Agricultural Situation" by Prof. Schuchman, 100
 Proctor-Morrell Convention, 71
 Prolog, Myron, 101, 100
 Prolog Publishing House in New York, 107, 104, 100
 Protestant Movement (Among Christian Americans), 81
 Pruski, S., 85
 Prussian Association, 81, 101
 Pruski, S.I., 100
 "Pruski" or "Pruski" (Christian Catholic Association), 81, 101
 Prussia of Quebec, Canada, 100
 Provincial Government's Tourist Bureau (in Canada), 100
 Prussia, 71
 Quebec, Canada, 85, 100-101, 101, 100
 "The Questions of the National Policy in the USSR" by W. Motow and J. Polowicki, 100
 Rabinowicz, Norman (Dr. R. G. Spay), 101
 Race seeking (for congenial marriage), 87
 Raparville (Polish Cultural Centre in Europe), 101
 Rates for Wife Suffrage (for Canada, Table), 87
 Records of the American Revolutionary War, 71
 Redway (Movement), 84, 87, 101
 Redway, Robert, 115, 110, 100
 Regional Immigration, 100

Regional Dialects, 44, 45
Relative Ethnic Status, Membership of Ethnic Groups, 117
Religious Activities, 25
Religious Dialects (Romanian Catholics, Table), 24, 25
Religious Intermarriage, 114-15
Report of the Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism, 71
Residence Patterns, 71
Ritualistic Propaganda (for state activities), 72
Ritualistic Aggregation, 73
"Review of Politics" magazine, 140
Rybnik, Emil, 81
Rusia, Maria, 86, 160-61
"Rusia Rădă" Questionnaire (in Toronto), 117
Rybnik, Stefan, 81, 161, 167, 171
River Raags, Mark, 81
Rohatyn, N. T., 81, 161, 166
Rothschild, John, 81
Roman Catholic Faith, 24, 25
Rosen, Joseph S., 117
Rosenfeld, Theodor, 111
Ross, Edward A., Professor, 4, 161
Roumania, 119
Roumania Origin, 41
Royal Commission on Bilingualism and Biculturalism, 74, 161
"Roumania Yearly" (State Making), Magazine, published by the "Rouman" Group, 117
Roumanyst, Jaroslav, 166
Royal Black Settlements, 140
Roumania of Carpatho-Roumania, 41
Rouze, Alexander, 164
Rouze, Sofia, Professor, 166
Rouze, Va, 111
Russian Church in America, 81
"The Russian Communist Party and the Revolution of the Workers" by Yu. Broya, 168

Russian Origin, 41
Russian-Goldman Church, 8, 101, 151, 154, 156
"Russian Sociology in the 1930s century" by F. A. Sorokin, 167
Ruzic, (Dr.), K. Subbotinsky, 161, 71
Ruralization of the Slavs, 147
Rusyns, (Carpatho-Roumania), 71, 81
"Rusyns National Association", 41
"Rusyns Workers' Association", 81
Rybnik, Stefan S. (Editorial of Origin Study), 75

Saboury, L. M., 168
Sailer, A. W. (Illustration of 1911-1912), 148
Salisbury, James, 16
Samoyla, 71
Sample Black Settlements, 140
Sample Settlements, by Population Characteristics, 24, 25
Sanctus - Mass, 25
San Diego, 16
San Francisco, 16, 24, 41
San Jose, 16
Sanctus, George, 16, 41
Sanctus, Canada, 16, 41, 107, 114, 115, 118, 119, 144
Sanctus, 16
Sarytka, M., 118
School Board, 111, 116, 118
"School of Social Education" by F. V. S. Hines, 164
Schools of Ukrainian Studies, 11
Seaton, Fr., 41, 81, 86, 110
"The Second Soviet Republic", Monograph by Ya. Bilynsky, 167
Segregation Analysis of Urban Population, 75
Selkirk, Helen, 118
Seminarists, Book, 41
Serious Way of Life (problem), 14

See Distribution, 12

Beulah and Cross Streets Hol-
ler Church for Christians
from K. Kallikides in Pitts-
burgh, 84

Bekked, V., 226

Biology, 2, 112

Bogorod, Mykyta, 227, 228, 229,
- 231, 232

Borov-Gorodok, Russia, 225

Boston, Pa., 120

Bostoyana, Polit. Prof., 100

Bramanick, Pa., 21, 22

Brevchens, Tartar, 127

Brevchens Scientific Society in

Levi, Ukraine, 222

Brevchens Scientific Society
Committee on National Econ-
omy, Sociology and Mathem-
atics in Levi, 222

Brevchens, Ya., 222

Buda, Edward, 2

Bukharovych, Mykola, 114

Burak, M., 224

Bushnell, Va., 222

Buzovya, St., 225

"Wish Organization" of the Me-
tropolitan Catholic Church, 222

Buzynsky, W., 224

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

"The Buzynskiy and Kuzynskiy
Journal", 222

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

"Buzynskiy" (Church), Publish-
ing House, 222

Buzynskiy, Vladimir, 22

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

Buzynskiy, Vladimir, 22

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

Buzynskiy, Vladimir, 22

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

Buzynskiy, Vladimir, 22

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

Buzynskiy, Vladimir, 22

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

Buzynskiy, Vladimir, 22

"Buzynskiy" (Ukrainian Insti-
tute), 222

St. Patrick's Day Celebration (in New York), 266

St. Paul, Min., 191, 271

Stalin, N., 228

Stalin, V., 228

"Stalin's Role in the Ukraine: A Study of the Decade of Mass Terror" by MYR. SWANIK, 228

Standard, Conn., 268

Standard Metropolitan Statistical Areas (MSMA), 27, 28

Standard Oil Trust, 222

Standard, Lubin, Ukrainian Evangelical Presses, 22

Starytsky, Volodymyr, 268

Stary Zambir, 22

"State and Socialist Society" (Work by M. Swank), 268

Statistica Canada, 27, 28, 71, 74

Statensarkiv, Miksa (of Pittsburgh, Pa.), 21

Stetson, I., 222

Steinberg, L. S., 224

Stefanyk, Joseph ("Stebels" Editor), 21

Stenstrom, Joseph, 27

Stone, Levy, 22, 71

Structural Anthropology, 21, 222, 242

Structural Florida, 274

Structure of Ukrainian Institutions, 21

Stuchinsky, Ethel (of Chicago), 21

Stutheim Settlement, 27

"Stuttengruppe Vier Ost-West-Prager", in Germany, 222

Stuffed Duplex Congregation 26

Stutshoven, 222

"Svoboda", Magazine, published in Munich, 227, 228, 229

Svoboda, Cecilia, 221

Svoboda, Miksa K., Dr., (Ottawa), 77

Svoboda, Paul, 224

Svevia, Wis., 21

Swanick, Myra, 22

"Svoboda" (Radio), published

ed by Ukr. Inst. of Soc. Sci., 222

"Svoboda" (Illustrated paper), 73, 21

Synonym Problems 11

Synonym, N.Y., 242

"The Topography", 222

Tampa, Fla., 21

Taranta, Nicolas, 22

Telyshin, Sam, 22

"Terror i revoliutsia" by B. Leptysh, 222

Toba, Ivan, 22, 222

Trachunovich, Ivan, Bishop, 21

The Third Generation Interest, 242

Trachtenberg, S., 222

Trinity, Canada, 21, 71, 129, 222, 222, 222, 227

Trinity Metropolitan (Index of Frequency to Intermarriage), 22

Triv (Tobit), Albany, 21, 22

Truman, N.J., 222, 227

Trinity, Lena, 222

Triv, N. Y., 227

Trinity, Pierre Elliott, Prime Minister, 222, 222

Trinity-Synagogue, Miksa 224

Trinity, P., 222

Tyburnsky, N., 21

Tyburnsk, Paul (of Toronto), 21

Typology of Personalities, 21

"The Ukraine and the Catholic-Slovak Crisis" by Greg Halasz and Peter Puchler, 222

Ukrainian Section of the American Ethnological "Literature" in Munich, 222

Ukrainian Agricultural Academy in Philadelphia, 227

Ukrainian American Church Synagogue Table, 22

Ukrainian American Fraternal Mutual Aid Societies, 22

Ukrainian American Papers, 72

Ukrainian-Americans, 27, 21, 21, 21, 21, 22

- Christian Archives-Museum of the U.S. Dept. of Soc. Welfare in Prague, 400
 Christian-born population of
 Christian Business and Professional Men's Club (Edmonton, Canada), 380
 Christian-Not-Canadian Month-ly, 145
 Christian Canadian Committee 181, 184, 190, 193
 Christian Canadian Community 178
 Christian Canadian Resident, in North settlement, 138
 Christian Canadian Students' Union (CSCSU), 288
 Christian Catholics, 95, 102, 126, 132, 134, 144, 148, 173-81, 188, 192, 198, 199
 Christian Catholic Architects, 84
 Christian Catholics of Carpatha Ukraine, 85
 Christian Catholic Church, 17, 24, 27, 33, 38, 41, 81, 81, 82, 83, 84, 109, 110, 144, 144, 167, 168, 171, 178, 180, 201, 208, 279
 Christian Catholics, 81, 84, 85, 87, 87, 88, 89, 90-93, 100-102, 105-111, 116, 128, 141, 151, 171, 201
 Christian Center for Social Research, Inc., 1, 168
 Christian Churches, 14, 207
 Christian Congress Committee in the USA, 111
 Christian Cooperative Society, 103
 Christian Culture, 68, 100
 Christian Engineers Society 141
 Christian Ethnic Culture, 200
 Christian Ethnic Experience, 107
 Christian Ethnic Group, 1, 124, 130
 Christian Ethnic Identification, 106
 Christian Ethnic Identity, 111
 Christian Ethnic Origin, 94
 Christian Ethnic Society 104-08
 Christian Ethnicity Preservation (in Chicago), 100
 Christian Fine Arts Center, 201
 Christian Folk Dance Troupe (in Canada), 107
 Christian Free University in Munich, Germany, 103
 Christian Free University in Prague, 104
 Christian Health, 78
 Christian Graduates of Detroit 111, 110
 Christian Hebrew Association 108
 Christian Identification, 106
 Christian Identity, 17, 20, 20, 24, 111, 110
 Christian Immigrant Wife, 78
 Christian Immigration, 11, 14, 21, 21, 21
 Christian Institute for Social Studies in Prague, 1, 100, 100, 101, 107, 108, 111
 Christian Intellectual Union, 84
 Christian Medical Society, 81
 Christian Merchants' and Industrial Society, 111
 Christian Mother Tongue, 81
 "Christian National Aid Association", 86
 Christian National Association, 81, 81
 Christian National Federation, 108
 Christian Nationality, 81, 81
 "Christian News", periodical in Germany, 100
 Christian Organizations and Societies, 11, 11
 Christian origin, 81
 Christian Orthodox, 81, 80, 80, 81, 80-80, 100-111, 114, 150, 149, 151, 150
 Christian Orthodox of Carpatha Ukraine, 85
 Christian Orthodox Church, 86

37, 125, 128, 141, 142, 147, 221,
 222, 254, 255, 264, 277
 Ukrainian People's Republic, 224
 Ukrainian-Poland Black Settlements
 (in Western Canada), 204, 212
 Ukrainian Population (in the
 United States), 22, 23
 Ukrainian Protestants, 44, 52,
 140, 142, 223, 224
 Ukrainian Public Committee 227
 "Ukrainian Publishers Institute"
 225
 "Ukrainian Quarterly", 221
 Ukrainian Radio Program, 22
 Ukrainian Section of Immigration
 Archives at the University
 of Minnesota, 222
 "Ukrainian Spectator" Magazine,
 222, 223
 "Ukrainian Socialist Thought
 and Work" by M. Shapoval,
 Ukrainian Society, 24, 25, 12-27,
 126-222
 Ukrainian Sociological Society,
 222
 "Ukrainian Sociology" by M.
 Shapoval, 224, 225
 Ukrainian Technological Research
 Institute, 223
 Ukrainian Veterinarian Society,
 222
 Ukrainian Western-Pike Collec-
 tion, 22-23, 122-222, 223, 224,
 225, 242, 243, 252, 254, 255
 Ukrainian Workingmen's Uni-
 versity, 222, 223
 Ukrainians in Catholic Church of
 the U.S.A. 222, 22
 "Ukrainians in the Free World"
 (Ukrainians a witness with a
 publication), 222
 Ukrainians in the United States
 22
 Ukraine, 24, 25, 22, 23, 24, 25,
 22, 24, 122, 224, 225, 175, 222,
 241, 222, 223, 224, 224, 222,
 221, 222-222, 222
 Utica, N.Y., 122

"Union of Greek Catholic Ruthenian
 Brotherhood of North America", 22
 "Union of Ruthenian Brother-
 hood" (Ukrainian Immigrant
 Group), 22
 United Church, 22, 22, 122, 222,
 222, 222
 United States, 22, 24, 22, 222,
 222, 222-222, 222, 222
 United States Immigration Re-
 cords, 22
 United States Population (Ac-
 cording to Mother Tongue,
 Table), 22
 United [Ukrainian American Aid
 Committee], 222, 222
 University of Alberta (Canada),
 122, 122-222, 122
 University of Chicago, 22, 222
 University of Cologne, Iowa, 22
 22
 University of Education, Cana-
 da, 222
 University of Iowa, 22
 University of Minnesota, 22
 University Student Clubs, 222
 University of West Berlin, 222
 U.S.A., 2, 2, 12, 22-22, 22, 22, 22,
 22, 22, 122, 122, 222-222, 222,
 222, 222, 224, 222, 222-222,
 222, 222-222, 222, 222, 222,
 222-222, 222, 222
 U.S. Bureau of Census, 22, 22
 U.S. Census of Population and
 Housing (1970), 22, 22
 U.S. Steel Corporation, 222
 U.S.S.R., 22, 22, 22, 22, 222, 222
 USSR, N.Y., 122

 Yala, Iowa, 22
 Yonkers, 22
 Yugoslavia in regional employ-
 ment Department, 22
 Ypsilanti, 22, 222
 Ypsilanti, Illinois, 222
 Ypsilanti, 22, 222
 Ypsilanti, 222, 222, 222, 222
 "Yves Urochis" (Free Uro-

ists), Collected Papers, 221
 Yrigoin, M
 Yulinsky, John, Rev., 81, 82, 83
 Yulinsky, De Grand, 127
 "Yuzh Ukraini" (South Ukraine
 Institute "Ukrainians") by
 H. Lopynsky, 149
 Yuzvich, Oks, 123
 "Yuzvich", Ukrainian Knights
 Group in Germany, 122
 Zuzak, Anna, 124
 Zuzak, H., 124, 125
 Zyzanski, Eln, 12, 100
 "Zyzanski Kshata" Magazine
 (Liberation Front), published
 by "Liberation Front" Group,
 127, 128

 Zyzak, H., 125
 Zyzanski, Elizabeth, (social
 study of Ukr. Com.), 129
 Zyzak, Caroline F., 129
 Zyzanski, D. C., 129
 Zyzanski, George (artist), 12
 124
 Zyzanski, Stanford (artist),
 127
 Zyzanski, Canada, 124, 125, 126
 Zyzanski, Florida, 12
 Zyzanski (Ukrainian People's Republic), 122
 Zyzanski, West, 124
 Zyzanski, Martha and Michael,
 Detroit, 125

Zyzanski, Joseph, vol. 8, 100
 Zyzanski, Nebraska, 100
 Zyzanski, Ohio, 120
 Zyzanski, Ted, 127
 Zyzanski, Western, 123
 Zyzanski, N. Dakota, 82
 Zyzanski, Canada, 124, 125, 126
 Zyzanski, E. I., 127
 The World Congress of Free
 Ukrainians, 129

 Zyzanski, 79
 Zyzanski, V., Professor, 124
 Zyzanski, Dan (artist), 129
 Zyzanski, N.Y., 120
 Zyzanski, Ohio, 127
 Zyzanski, H., 124, 125
 Zyzanski, P., 123

Zyzanski, Albert, 12
 Zyzanski, L., 124, 127
 Zyzanski, H., 124
 "Zyzanski", Biological Group of
 the Nationalist Academic
 Youth, 127
 Zyzanski, Mykola, 126
 Zyzanski, Rev. V., 81, 82, 83
 Zyzanski (Village in Poland), 126
 Zyzanski, P., 124
 Zyzanski, Lydia, Helen, 126
 Zyzanski, W. I. Thomas and P.
 L. H., 124, 125
 Zyzanski (Detroit), E. (artist), 12

ПОДКА

До видання цього збірника прочитаний д-р Гала Цукот
 рукою дод. 58-59.

Дод. 100-101 та відповідна код. РЦУ, м. л. Ірина Печенюк,
 посередство у 1973 р. в Дюрай Селі, М. Дод. відповідно
 на це видання.

ABOUT THE AUTHORS

- ALAN B. ANDERSON** is Assistant Professor of Sociology at the University of Saskatchewan in Saskatoon.
- RODMAN E. BOCHORSKI** is Professor of Political Science at Carleton University in Ottawa.
- ROMAN A. CYDRINSKY** is Assistant Professor of Geography at Temple University in Philadelphia.
- HALYNA DUDA** recently finished her doctorate in Education Administration at Harvard Graduate School of Education. She is currently teaching at Boston State College, and is a member of the Harvard Ukrainian Research Institute.
- WASYL HALICH** is Professor Emeritus of History at the Wisconsin State University.
- WERYCLOD W. ISAJEW** is Associate Professor of Sociology at the University of Toronto.
- WARREN E. KALIBACH** is Professor of Sociology at the University of Toronto.
- ROBERT E. KLYMASE** is Head of the Slavic and East European Section of the Canadian Centre for Folk Culture Studies at the National Museum of Man in Ottawa.
- MANDOLY E. LUPUL** is Professor in the Department of Educational Foundations at the University of Alberta in Edmonton.
- WASYL MARKUS** is Professor of Political Science at Loyola University in Chicago.
- VLADISLAV NAHEINT** is Associate Professor of Sociology at the City University of New York.
- STEFAN RYPTORSKYJ, L.D.** was Lecturer of Sociology at the Ukrainian Pedagogical Institute in Prague. Presently retired.
- TWAN TESLA** is Professor Emeritus of Geography at the University of Leth. He has also worked for the Federal Department of Energy, Mines and Resources in Canada until his retirement in 1969.
- ILLA VYTYANDOVYCH** was Professor of History at the Ukrainian Free University in Munich. Deceased December 1972.
- IMOH V. ZIELYK** is Assistant Professor of Sociology at Seton Hall University in South Orange, N. J.

458872

\$15.00

10702070704 1

YCI

UNIVERSITY OF TORONTO
LIBRARY

YCI
10702070704 1

E

184

U5A1548

E.2

10702070704 1